

СИНТИЯ ИДЪН ПОЛУНОЩНИ ГРЕХОВЕ

Част 2 от „Полунощ“

Превод от английски: Сия Монева, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

Мъжът, лежащ на леглото, явно се бе наслаждавал на секса с убиеца си.

Детектив Тод Брукс отново огледа голото тяло на жертвата. Ръцете му бяха вдигнати над главата, китките — обвити с бяло въже и завързани за горната рамка на леглото, а краката — разкрасени. Вдясно от леглото имаше празна опаковка от презерватив, но самият той не се виждаше никъде. Както и човекът, завързал жертвата си.

Изпита съжаление към мъртвия.

— Някой тук е почистил всичко — разнесе се леко дрезгавият глас на партньора му, Колин Гит.

Тод изхъмка и погледът му още веднъж внимателно обходи леглото. Да, Колин беше прав. Някой се бе постарал ефективно да почисти местопрестъплението. Може би криминалистите щяха да намерят повече улики, но Брукс не хранеше надежди за успех. Очите му се присвиха, когато се загледа във вдлъбнатината отляво на смачканите чаршафи, приличаща на отпечатък от женско тяло.

Която и да беше тази загадъчна жена, явно бе успяла да се изплъзне.

— Сърдечен пристъп? — измърмори Колин, подпирайки се в долната част на леглото.

Може би. На пръв поглед мъжът изглеждаше напълно здрав — около четиридесетте, с леко очертани мускули... Да, може би наистина беше станал жертва на сърдечен пристъп — сексът е станал прекалено страстен или пък с твърде интензивни садо-мазо игрички...

Може би се бе случило точно това. Да, би могло.

Бяха ги повикали в този хотел със съмнителна репутация преди около час. Камериерката, младо момиче, намиращо се в момента в истерика, беше открила тялото. В стаята нямаше документи, портфейл или някакви други лични вещи на убития. Дори дрехите на нещастника липсваха.

На рецепцията се беше регистрирал под името Джон Смит. Много оригинално и съвсем безсмислено име за ситуацията в момента. Но поне администраторът бе успял бегло да види жената, която го съпровождала. Блондинка. Дълги, чупливи коси. Висока.

И с умопомрачителни гърди.

„Явно това е било основното и единственото, което е гледал — помисли си Тод, — щом само бегло е видял лицето ѝ“.

Къде е жената? Дали е била проститутка, която жертвата е наела за през нощта? Ловка измамница, обрала клиента си, когато той е ритнал топа? Негова любовница, с която се е срещал тайно, без съпругът ѝ да подозира? Сигурно жената е била в дълбок шок, когато мъжът е умрял.

Да, това определено бяха варианти.

По-скоро щяха да бъдат страхотни варианти, ако това не беше третият труп на мъж, гол и завързан за леглото, намерен от Брукс и партньора му за последния месец.

Разтривайки очите си, Тод изрече:

— Ще ни е необходим дяволски подробен отчет от пълната аутопсия. — Защото такива съвпадения просто не се случваха. Никога!

Не трябваше да се изключва и възможността по улиците на Атланта да броди нов сериен убиец. При това от много рядък пол за извършител на такива престъпления — женски.

— Мамка му, как го прави? — тихо попита Брукс. Сигурно бяха наркотици. Нещо, което пускаше в напитките им. Някаква смес, която караше сърцата им да туптят прекалено бързо... Или просто да спрат. — Искам Смит да направи аутопсията и да анализира резултатите от токсикологичната експертиза.

Обърна се и видя, че Колин настоятелно го наблюдава с нереално сините си очи. От известно време отношенията им бяха напрегнати и Брукс знаеше, че вината отчасти бе негова. Но, по дяволите, нищо не можеше да направи с това, че всеки път, щом го видеше, започваше да му се противопоставя. Всичко се беше променило... Брукс направи грешка, когато заподозря приятелката на партньора си в поредицата от жестоки убийства.

Боже, нима не можеше да сбърка, да се извини и да получи прошка? Наслагваше се впечатление, че Колин жадува за кръвта му.

— Хм... Колин?

Разбира се, имаше и друг проблем. И точно заради него, Брукс подскачаше в леглото от доста време през нощта след завършването на случая с „Нощния Касапин“... Целият облян в студена пот от страх...

Тод си пое дълбоко въздух и усети миризмата на смърт и разложение. Да, сега не беше най-удачното време да рони сълзи и сополи заради нощните си кошмари и неясните си спомени за онова, което ги беше предизвикало. Трябваше да разследва престъпление.

Колин примигна и се отърси от собствените си мрачни размишления.

— Не знаех, че Смит се е върнала от отпуска си по болест.

Отпуск по болест! Устните на Тод трепнаха. Беше сигурен, че дългото отсъствие на Смит от управлението едва ли се дължеше на болест.

— Да, върна се. — Вътрешностите на Брукс се свиха, докато произнасяше тези думи. По време на разследването на най-нашумялото дело за убийство Смит — най-добрият съдебномедицински експерт в щата, се оказа заложница на шибания психопат. Когато най-накрая я освободиха, тя приличаше повече на счупена кукла, отколкото на жена.

Но явно гръбнакът на тази дама се оказа от стомана и той се радваше на новината, че тя се завръща в своята Крипта. Освен това, нейната помощ им беше дяволски необходима. Временно заместващият я съдебен патолог не беше чак толкова добър в отварянето на мъртъвци.

— Мамка му! — Колин поклати глава и мускулите около устните му потрепнаха. — Това е последното нещо, което липсва на града сега.

Тод въздъхна, разбирайки правотата на партньора си. Глупаво беше да се отрича очевидното — на свобода се разхождаше нов убиец, който убиваше само... мъже.

Престъпникът ги примамваше в клопката на наслаждението и горещия секс, след което безжалостно отнемаше живота на нещастниците, озовали се в капана му.

По дяволите! Каква жена би могла да го направи? Секс и смърт... Не всяка можеше да се справи с такава комбинация.

Но очевидно за тази тя беше идеалната.

Брукс трябваше да я намери и да я спре.

А за това бе готов на всичко.

— Детективи! — На вратата на стаята стоеше млад полицаи, чието лице светеше от вълнение. — Имам нещо, което... — В този момент погледът му попадна върху трупа и всичката кръв се отдръпна от лицето му.

Сигурно това беше първият случай, на който попадеше младокът. Но, от друга страна, си беше чист късмет, че местопрестъплението не беше оплискано в кръв.

Тод въздъхна и пристъпи напред, съзнателно прикривайки мъртвият мъж с тялото си.

— Какво имаш за нас?

Младият полицаи преглътна и адамовата му ябълка потрепери.

— Н-намерих нещо в контейнера за боклук до задната врата на хотела. М-мъжки портфейл и д-дамска чанта.

Тод усети тръпката на вълнението, от която се напрегна всеки мускул в тялото му. Не можеше всичко да е толкова лесно! Около предишните жертви не бяха намерили нито една улика, макар че полицаите претърсиха всички контейнери и всяка кофа за боклук в района на местопрестъпленията.

Младият полицаи протегна треперещата си ръка в бяла латексова ръкавица и показа удостоверението за самоличност. Издадено в Джорджия. Един поглед беше достатъчен, за да разпознае човека на малката снимка.

Друга прическа, но същото лице.

Брукс намръщено изучаваше документа. Майкъл Хаус. Бързо изчисли годините му — на 35.

Толкова, на колкото беше и Тод.

Домът на Хаус, съдейки по адреса, указан в личната карта, се намираще в престижен район, пълен със стари исторически сгради от преди войната.

Как тогава този мъж се беше озовал в мизерните покрайнини на другия край на града?

Брукс насочи вниманието си към малката черна кожена дамска чанта. Изискана и най-вероятно доста скъпа. Протегна се към нея и усети как Колин се приближава зад гърба му. Прокара пръсти по гладката ѝ повърхност и я отвори. Напипа вътре твърдия ръб на портфейл и го измъкна. Черен. В ъгъла — клеймо на маркова и скъпа фирма.

Значи, дамата също беше решила да погледне откъм авантюристичната страна на живота.

Тод много внимателно го отвори. Фактът, че полицаите намериха чантата заедно с лични вещи на жертвата още не означаваше, че тя принадлежи на изчезналата жена. Тази чанта можеше да е на всеки, особено ако се вземеше под внимание репутацията на този район, но...

Въздухът шумно напусна гърдите му.

Жената, чието лице го гледаше от документа за самоличност, имаше дълги и светли къдрави коси. Точно както ги описа и мъжът на рецепцията.

Съвпадение ли беше? Едва ли.

А и дамата изглеждаше стилна. Въпреки че снимката беше малка и неясна, а лицето й... Брукс никога не беше срещал такава като нея.

Съвършена.

Думата озвучи съзнанието му.

Жената имаше красиво овално лице, високи скули, малък и прав нос. Пълните устни бяха леко отворени и изглеждаха прекалено розови.

О, по дяволите... Да, Брукс с лекота можеше да си представи как такава жена като нея съблазнява мъжете до самата им смърт. Притежаваше всички оръжия за това — тези големи и сякаш леко сънени очи, греховни устни...

Имаше вид на жена, за която човек би умрял само за да се докосне до нея, и... вероятно трите жертви бяха направили точно това.

— Прекалено лесно — каза Колин и Тод разбра какво имаше предвид партньорът му. Не можеше просто така да намерят точно нейните документи. На другите местопрестъпления нямаше никакви улики. Нито косъмче, нито нишка от дрехите на убиеца, никакви отпечатъци от пръсти. Нищо!

Как така, по дяволите, този път жената е оставила личните си документи?

Брукс погледна в зелените очи на новобранеца.

— Кажи ми къде точно намери тези вещи?

— Аз... в контейнера за боклук. Точно зад склада.

— Тя също така е можела да ги остави и в стаята на хотела — Колин поклати глава. — Това не ми харесва...

Ами... всъщност, в този случай на Тод нищо не му харесваше.

— Това е следа. — При това достатъчно сериозна. — И аз смятам да я проверя. — Работата на партньорите беше взаимно да си покриват гърба — предполагаше се, че те трябва да се доверяват един на друг.

Но Брукс не се доверяваше на Колин от няколко месеца. Поне не изцяло. И то по дяволски основателна причина. И знаеше, че това чувство е взаимно.

Гит го пронизваше с поглед още известно време, след което каза:

— Ще подадем сигнал до всички дежурни постове. Може патрулните да успят да я засекат и да я доведат в участъка...

— Не. — Този вариант не го устройваше. — Аз ще отида при нея. — Тод не можеше да обясни внезапно обхваналото го желание, но смяташе да намери тази жена.

Трябваше да я намери.

Секс и смърт.

Жената от снимката изобщо не приличаше на чудовище, но зад ангелското ѝ лице можеше да се крие дяволска душа. Всяко ченге беше научило този урок.

Кара Малоун. Името от личните документи беше необичайно, екзотично. Жената, която най-вероятно беше убийца и която Тод смяташе да проследи. Негово задължение беше да хваща престъпници и той планираше да направи точно това. Независимо дали беше симпатична или не.

Брукс още веднъж прегледа данните от личната карта. Ръст — метър и осемдесет, тегло — 63 килограма, възраст — 28 години. Блондинка. Сини очи.

Дяволски красива. И смъртоносна?

— Проклятие, да се махаме оттук — предложи Колин, изправяйки рамене. — Ужасно се уморих да намирам трупове на голи мъже.

Тод също.

Беше настъпило времето на тяхната любима игра: доброто ченге — лошото ченге.

А Брукс беше виртуозът в нея.

Тайнствената Кара скоро щеше да узнае, че няма да може да омае детектива от полицейското управление на Атланта.

Тя се отказваше от секса. Не, тя беше отказала секса.

Тази вечер официално постави отметка в календара — знак, че изтече първият ѝ месец без секс.

Кара Малоун се свлече на дивана, без да отмества поглед от телевизора, върху който се мяркаха полуголи тела. Мъж и жена задъхано стенеха и доразкъсваха един на друг остатъците от дрехите си в неистова страст.

— По дяволите — точно това не трябваше да гледа сега. Изключи телевизора и захвърли дистанционното в далечния ъгъл на стаята.

За разлика от управляваната от хормоните двойка, тя нямаше да има бързи и страстни съвкупления.

Отказ от секса. Това беше нейният път.

Разбира се, фактът, че Кара беше чистокръвна сукуба и енергията, получена чрез секса, за нейния живот беше важна така, както кръвта за вампирите, означаваше, че трудностите ѝ тепърва започваха. Тя облегна глава на възглавниците на дивана. Бяха я изучакали. Но не и на практика и точно това беше проблемът — дори в бъдещите ѝ планове такава точка не съществуваше. Ето това беше реалният ѝ проблем.

Но защо? Защо тя толкова се различаваше от собствения си вид? Защо всеки полов акт я оставяше с тяло, вибриращо от притока на сила, но и с дълбока и опустошаваща вътрешна болка?

Защо беше толкова различна? Защо всички други сукуби, които познаваше, парадираха със своята сексуалност и ѝ се наслаждаваха, докато Кара... се страхуваше от нея.

Проклятие! Заби дългия си маникюр в меката материя на дивана. Сега вече знаеше, че е грешка на природата. Прекалено слаба, за да е хищник, каквато трябваше да бъде благодарение на демоническата кръв, течаща във вените ѝ.

Но преследването никога не я беше възбуждало и в това се коренеше проблемът ѝ.

От устните ѝ се отрони дълбока въздишка. Добре, че имаше резервен план. Макар че в живота ѝ дивият и страстен секс, толкова необходим за нейния вид, нямаше да го има, тя все пак трябваше по някакъв начин да подхранва силите си. И благодарение на работата,

която имаше, Кара можеше да получава така необходимата енергия за съществуването си. Разбира се, тази чувствена енергия нямаше да бъде толкова силна, но щеше да бъде достатъчна, за да може да живее.

„По дяволите, защо трябва да съм толкова различна?“

От собствените ѝ съжаления я изтръгна звънецът на входната врата, съчетан с шума от силно чукане по нея.

Кара хвърли леко намръщен поглед към часовника на DVD-плеъра — 1:16 през нощта.

Кой, по дяволите, нямаше търпение да я види по това време?

Стана и се отправи раздразнена през гостната към входната врата. Долепи длани до дървената повърхност и погледна през шпионката. Лампата на входа ѝ осветяваше двама мъже. Едри мъже. Непознати. Тя отстъпи и замислено присви очи.

Входната врата отново се разтресе под ударите на силен юмрук.

По принцип Кара не се страхуваше от смъртните. Беше по-силна от тях, дяволски по-силна... Веднъж повали на земята двуметров сто и петдесет килограмов негодник само с едно докосване. И макар че не можеше да се наслаждава на любовния лов, както себеподобните си, тя знаеше как да използва силите си, за да се защити при нужда.

Без да сваля веригата на вратата, Кара я отключи и я откряна с няколко сантиметра.

Пред очите ѝ веднага се озова полицейска значка:

— Кара?

Намръщвайки се, младата жена отвърна:

— Да. — Значката остана на мястото си, все така лъскава и официална.

— Кара Малоун?

Тя потвърди и значката изчезна.

— Аз съм детектив Тод Брукс от полицейското управление на Атланта. — Пауза. — Отворете вратата и ме пуснете да вляза.

Кара не успяваше да разгледа лицето му от този ъгъл. Виждаше само силната челюст. Скулите. Късо подстриганата тъмнокафява коса.

„Пуснете ме да вляза!“ Думите се завъртяха в главата ѝ и от устните ѝ се отрони логичният въпрос:

— Защо?

Мъжът вдигна ръка — силна, с дълги, загорели от слънцето пръсти — и я притисна към вратата.

— Не ми се иска да разказвам за това, стоейки на улицата. Съседите могат да чуят.

Едва ли. Дворът ѝ беше голям и скрит от чужди очи, което беше основната причина да купи къщата.

Освен това, изобщо не разбираше за какво „това“ трябваше да говорят. Пръстите ѝ се напрегнаха около дръжката.

— Кой е с вас?

— Моят партньор — в гласа на мъжа пропълзя леко нетърпение. — Госпожице Малоун, все още ви моля с добро. Пуснете ме вътре.

Интересно, какво ли щеше да стане, ако това „с добро“ приключеше? Ниско в корема ѝ се надигна гореща вълна.

О... Тя не трябваше да се възбужда от звука на мрачния, дрезгав глас.

Още повече че в списъка ѝ с желания нямаше ченгета, стоящи на прага ѝ.

Махна веригата и едва успя да отстъпи назад, когато вратата рязко се отвори под напъна на полицаите. Мъжете влязоха в дома ѝ и сърцето ѝ страхливо се разтуптя, докато по гърба ѝ се спусна нервна тръпка.

И не пистолетите в ръцете им я развълнуваха, макар че те определено бяха повод за безпокойство. Раните от куршум дяволски боляха — Кара го знаеше от собствен опит, защото веднъж я бяха простреляли. И споменът за този инцидент не беше сред любимите ѝ.

Не, не оръжието предизвика тръпката. А мъжете.

Първият — детектив Брукс — беше висок, може би с няколко сантиметра над метър и осемдесет и доста мускулест. В тялото му се усещаше скрита сила, която зареждаше атмосферата около него и, дявол да го вземе, мъжът беше невероятно красив. Чисти и ясни линии на лицето, прав нос и добре очертана челюст... Горната му устна беше малко по-тънка от долната, но това му придаваше ясно изразена сексуалност. А очите му — очите му имаха цвят на тъмен шоколад. И излъчваха... топлина.

Заблуда. Кара беше сигурна, че очите я лъжат, но у Брукс имаше нещо... нещо горещо. И възбуждащо. И мрачно. Някъде дълбоко в тялото ѝ се събудиха малките пламъчета на желанието, докато в главата ѝ се завъртя една-единствена мисъл: „Искам да го опитам!“

Под външността му се криеше невероятна сила. И беше толкова безподобно вкусна.

Демоническата ѝ същност потръпваше в очакване и тя започна да се бори, за да съхрани контрола над емоциите си.

С невероятно усилие отмести поглед към другия полицай. Той стоеше зад партньора си и я пронизваше с ярките си сини очи. Мъжът приличаше на спортист — едър и мускулист, но с лице, което издаваше хищника в него. Твърдо изражение, високи скули, широко чело и здраво стиснати челюсти.

Беше привлекателен с груба, но плашеща красота. Приличаше на един от тези мъже, по чиито вид можеш да си направиш извода, че могат да пребият някой, без дори да се изпотят.

Независимо от очевидната му сила, полицаят не предизвика в Кара дори искрица желание. Поне не така, както Брукс.

Тя преглътна.

— Н-не мисля, че оръжието е толкова необходимо. — Какво ставаше, по дяволите? Сърцето ѝ неистово заби, като почти изскочи от гърдите ѝ. Дишането ѝ спираше само от факта, че оръжието им продължаваха да са насочени към нея. Да, в началото това само я раздражни, но колкото повече тези две ченгета я държаха на мушка, толкова повече нервничеше тя.

От страха и адреналина силата ѝ се пробуди и по кръвта плъзна из цялото ѝ тяло.

Вторият полицай, партньорът му, чието име Кара все още не знаеше, внезапно изръмжа. Тя се вгледа в лицето му. Ноздрите му потрепваха, сякаш беше уловил някакъв аромат във въздуха.

О, по дяволите, по дяволите, по дяволите...

Феромоните ѝ. Когато беше изплашена или възбудена, винаги губеше контрола си над тях. Смъртните мъже обикновено незабавно реагираха на аромата, характерен за нейния вид, понякога дори прекалено силно.

Ароматът, характерен за сукубите, беше мощно оръжие за съблазняване... или за убийство.

Ноздрите на мъжа отново се разшириха. Той явно усещаше нещо. Значи, трябваше да...

Полицаят рязко се отдръпна и отстъпи няколко крачки назад, разтърсвайки глава.

Кара разбра, че се е озовала в сериозни неприятности. Само един вид свръхестествени същества можеха да противостоят на аромата ѝ. Беше се убедила от собствен опит, че единствено шифтьрите имаха вроден имунитет към нейните феромони. Демоните, вампирите, заклинателите — всичките налитаха върху нея така, сякаш Кара беше извънредно вкусен десерт.

Шифтьр. Проклятие! Те бяха най-опасните свръхестествени същества, понякога дори смъртоносно опасни. Това ченге, изглеждащо така, сякаш обича да закусва с пирони или дори с малки деца, беше един от тези двулични убийци. Много лошо!

А детектив Брукс? Кара бавно обърна глава, опасявайки се, че зад гърба ѝ дебне още една опасност.

Мрачният му поглед беше прикован в нея. Очите му се бяха разширили, ноздрите леко потрепваха... Разбра, че Брукс също беше усетил някакъв аромат. Нейният аромат. Ароматът на секс и жена.

Тя много внимателно направи крачка към него. Ако беше като партньора си, той също трябваше да отстъпи крачка назад. Но детективът пристъпи към нея и леко облиза устни.

О, добър знак, това означаваше, че...

Ченгето вдигна ръка и насочи пистолета си право към нея.

— Какво, по дяволите, правиш с мен?

За кратък миг сърцето ѝ спря. Проклятие!

Обикновен човек, но за нейно нещастие, чувствителен човек. И притежаваше скрита екстрасенсна сила, дремеща засега, но която можеше да се превърне в проблем.

Нощта отиде по дяволите.

— Не стой прекалено близо до нея! — заповяда шифтьрът.

Кара вирна брадичка, когато повдигна празните си ръце.

— Не съм въоръжена.

— Нима? — изръмжа отново той и Кара заскърца със зъби. Този мъж наистина я нервираше. Всъщност и двамата го правеха. А и все още не беше разбрала защо са в дома ѝ в този час.

— Чуйте — едва успя да процеди тя през стиснатите си зъби. — Искам да зная какво става. И то веднага.

Смъртният ѝ се усмихна, проблясвайки с белоснежните си зъби. На лявата му буза се появи трапчинка.

— Трябва да ти зададем няколко въпроса.

Глупости!

— Тогава приберете патлаците си. — И тя размаха празните си ръце пред лицата им. Дори за идиот би било очевидно, че няма къде да скрие оръжие.

Какво ставаше?

Брукс леко наклони глава и най-накрая отпусна пистолета си.

— Госпожице Малоун, трябва да дойдете с нас в участъка.

Охо, това изобщо не ѝ хареса как прозвуча.

— Защо? — Директен въпрос. Кара се усещаше уморена от цялата тази простотия. Нахлуха със сила в дома ѝ, държаха я под прицел и се опитваха да я сплашат. И тя искаше да знае защо.

— Името Майкъл Хаус говори ли ти нещо? — попита я Брукс, прибирайки пистолета си.

Кръвта ѝ сякаш се смрази, но тя дори не трепна.

— А трябва ли?

Усмивката на ченгето угасна.

— Къде беше тази вечер между осем и десет?

По дяволите! Кара усети накъде отиват нещата и разбра, че не я очаква нищо добро.

— Тук — отпусна ръце тя.

— Сама? — въпросът, в който преобладаваше съмнението, дойде от шифтъра.

Кара рязко кимна.

— Може би съседите са те видели? Или някой доставчик? Който и да е друг? — попита Брукс. Само Брукс — Кара не беше запомнила малкото му име, но по някаква причина смяташе този факт за много важен.

Трябваше да знае името на човека, който възнамеряваше да я вкара зад решетките. Облизвайки устните си с нервно движение, тя призна:

— Не мисля, че някой може да потвърди думите ми. Прибрах се къщи малко след пет. — На улицата нямаше никой, когато слезе от колата си. Какъв късмет! Обикновено някой от съседите ѝ винаги вършеше нещо по двора си и тя свикна с тяхното любопитство. Но единственият път, когато Кара имаше нужда от тях, съдбата реши да ѝ се надсмее. Устните ѝ трепнаха, когато добави: — И не съм си

поръчвала храна за вкъщи или нещо друго. Аз просто... хм... си бях вкъщи.

Изучаващият поглед на Брукс се плъзна по тялото ѝ, като се задържа малко по-дълго от необходимото върху гърдите ѝ. Кара беше облечена със стар черен потник и тренировъчен клин. Нищо със сексуален подтекст. Сукубите не се обличаха, но...

Зениците на Брукс се разшириха и тя разбра, че той харесва онова, което вижда. При други обстоятелства нямаше да има нищо против едно заиграване.

Но тя се бе зарекла да продължи живота си без секс. А и освен това на детектива не само му се беше удало да я заинтересова, но и да я ядоса.

— Ако алибито ти не се потвърди, страхувам се, че ще си имаш малък проблем — прошепна Брукс и направи още една крачка към нея.

Тя усещаше аромата на парфюма му — наситен и толкова мъжки. А може би това не беше парфюмът му? Дали беше възможно това да е неговият собствен аромат?

— Аз все още не разбирам какво става. — Макар че вече побираше.

Само не и Майкъл...

— Намерихме чантата и документи ти — отново се обади партньорът му.

Шифтъри. Никога не ги е харесвала. А и другите свръхестествени същества също не изпитваха особена симпатия към тях. Шифтърите бяха родени, за да лъжат. И мамят. И манипулират. А някои от тях бяха просто безумни.

Кара никога не беше срещала шифтър, който да е ченге. Онези, които познаваше, обикновено се криеха от закона.

И така, той беше намерил чантата ѝ. И какво от това?

— Ами, добре. — Не, че това я развълнува. Вече си беше извадила нови лични документи и си беше купила нова чанта. И понеже нямаше кредитни карти, всичко, което изгуби, се свеждаше до малкото налични банкноти вътре. — Къде са те и аз...

— Намерихме ги на местопрестъплението.

Кара затвори уста. Майкъл...

— Аз... хм... на какво местопрестъпление? — Ръцете ѝ започнаха да треперят — слабост, която не искаше да показва пред

мъжете. Затова просто ги стисна в юмруци.

Брукс направи още две крачки, скъсявайки разстоянието помежду им. Кара вирна брадичка и предизвикателно го погледна.

— Намерихме чантата ти на мястото на убийството, скъпа. — В този момент топлата му усмивка напълно изчезна. Сега пред нея стоеше сурово ченге. — Искаш ли да ми обясниш това?

Тя поклати глава. Не можеше да го обясни.

— Аз... аз... откраднах ми чантата преди две седмици...

— И ти подаде жалба в полицията за кражбата, нали? — попита шифтърът с глас, показващ, че изобщо не ѝ вярва.

Кара отрицателно поклати глава. Чантата не си струваше полицейската бумащина, а освен това тя не искаше излишно да привлича вниманието на властите към себе си.

Макар че, съдейки по всичко, явно все пак беше успяла да го направи.

— Защо го правиш? — поинтересува се Брукс, накланяйки се към нея. Пое въздух, сякаш опитвайки аромата ѝ, след което прошепна: — Дяволски красива си и мога да се хвана на бас, че да привлечеш вниманието на мъжете за теб е подобно на детска игра.

Да, това винаги ѝ се бе отдавало лесно. Тя беше родена, за да съблазнява, да привлича и да изкушава. И тъй като думите му бяха горчивата истина, Кара не отговори. Да изкуши един мъж... не, това за нея никога не е било проблем.

Но нито един от тези мъже не се погрижи за нея така, че да поиска да останат заедно.

Вечно да се къпе в удоволствие, но цял живот да е сама. Това беше нейната съдба. Съдбата на всяка сукуба. И Кара беше единствената, която не искаше да се примири с нея.

— Това те възбужда? — с кадифен глас прошепна Брукс. — Харесва ти да усещаш силата? Обичаш да доминираш в леглото?

Тя преглътна. Понякога ѝ се искаше да се самозабрави. И искаше да я обладаят...

Мъжът вдигна ръка и прокара върха на пръстите си по скулата ѝ, оставяйки огнена следа по кожата ѝ.

— И в края на краищата — промърмори Тод, придвижвайки се още по-близо, толкова близо, че за миг ѝ се стори, че възнамерява да я

целуне — когато тръпнеш от удоволствие... какво усещаш, когато убиваш партньора си?

Какво?

— Не, почакай, аз никога не съм...

Той хвана ръцете ѝ, вдигна ги нагоре и я притисна към тялото си. Без да ѝ причинява болка, но заключвайки я в капан.

— Как го правиш? Наркотици? Убождане?

Кара се дръпна и се опита да се освободи.

— Не разбирам за какво говориш! — Лъжа. Да убиеш любовника си беше толкова лесно.

Но не и за нея.

— Точно така, принцесо.

Тя се намръщи, усетила подигравката в тона на Брукс.

— Ти нямаш никаква представа защо сме тук. Ти не познаваш Майкъл Хаус. И разбира се, нямаш никаква представа, как твоите документи са се озовали на местопрестъплението.

— К-какво? — Кара се закашля, опитвайки се с всички сили да си поеме дъх. — Какво е станало с Майкъл? — Мястото на убийството, каза той, и че е намерил чантата ѝ на...

Брукс стисна устни и процеди:

— Останах с впечатлението, че ти не го познаваш.

— Какво се е случило? — Тя най-накрая успя да освободи ръцете си от хватката му.

— Да отидем в участъка, където с радост ще ти обясня.

Отстъпи назад и едва не се блъсна в шифтъра. Проклятие, той кога успя да се придвижи толкова бързо? И да се промъкне така близо до нея?

— Никъде няма да ходя с вас.

Едната му черна вежда се повдигна нагоре.

— Искаш ли да поспорим?

Не особено.

Ръцете на шифтъра се отпуснаха върху раменете ѝ и тя се стресна. Усещаше допира им хладен, за разлика от ръцете на Брукс, чиито докосвания преди малко я изгаряха.

Той я погледна в очите и продължи:

— Ти можеш да дойдеш с нас с добро...

— Или можеш да започнеш да се съпротивляваш — почти изръмжа в ухото ѝ партньорът му. — И в двата случая пак ще се озовеш в участъка.

О, той изобщо не ѝ харесваше! Нито един от двамата не ѝ харесваше. Кожата на Кара настръхна, когато в тялото ѝ започна да се надига силата ѝ, примесена с ярост.

— По-леко! — Шепотът беше толкова тих, че за миг ѝ се стори, че си е въобразила. Гласът на шифтъра. Като лек полъх около ухото ѝ.

Пое си въздух, опитвайки се да се успокои. Контрол. Не можеше да загуби контрол точно пред тях. Те бяха ченгета.

Полицаи, подозиращи я в... какво? Нападение? Убийство?

Ако започнеш да се съпротивлява и използваше силата си, това щеше да сложи край на безопасността ѝ в Атланта. Щеше да ѝ се наложи да бяга и да се крие, при това в продължение на доста дълго време.

Кара не обичаше да се крие. И никога не бе обичала.

Затова, взела решение, вирна брадичка.

— Ще дойда с добро.

Ъгълчетата на устните на Брукс се извиха нагоре в леко подобие на усмивка, но Кара добави:

— Само този път.

Това изтри цялото самодоволство от привлекателното лице на детектива.

След като обу маратонките си, ченгетата я изведоха на улицата в тъмната и беззвездна нощ.

„Какво ще стане в участъка?“ Въпросът прелетя в ума ѝ, съпроводен от друго, още по-мрачно безпокойство, което накара гърлото ѝ да пресъхне. „Какво се е случило с Майкъл?“ От няколко месеца Кара не се беше срещала с бившия си любовник и сега се страхуваше, че може би никога повече няма да го види отново. И то жив.

ГЛАВА 2

Тя изобщо не приличаше на убийца. Притежаваше прекалено чисти сини очи. Прекалено гладка кожа.

Миришеше на секс и беше превъплъщение на неговата заветна мечта...

Да, жената изобщо не приличаше на убийца.

Но това не означаваше, че не може да е такава.

Брукс наблюдаваше Кара през двустранното огледало. Тя седеше в стаята за разпити, кръстосала крака, и почукваше с пръсти върху дървената повърхност на масата. Стоеше вътре почти от половин час. Сама. На всеки няколко минути върху лицето ѝ се изписваха гняв и нетърпение, които направо я разкъсваха отвътре, но тя всеки път успяваше да ги обуздае и да си сложи маската на спокойствието.

Кара Малоун беше дори по-красива, отколкото изглеждаше на снимката. Всъщност, тази жена беше почти съвършена. По дяволите, да, той лесно би могъл да си я представи как примамва онези нещастници.

Брукс никога не беше виждал толкова сексуална жена. Дори дрехите, с които беше облечена — поизносеният потник и спортните панталони, не намаляваха привлекателността ѝ.

Още в минутата, в която се отвори вратата на дома ѝ, Брукс категорично разбра едно — желаше я.

А след това усети и аромата ѝ. Боже Господи! Никога досега Тод не беше усещал толкова приятен аромат. Богат и наситен, като на женска възбуда, но въпреки всичко нежен, като цветя или шампанско. И това съчетание просто го прониза и втвърди една определена част от тялото му.

Брукс не просто я желаше. Усещаше се изгладнял по нея.

А дамата вероятно беше убийца.

Проклятие, нима той и без това не беше най-големият неудачник на света? Във всеки случай, точно така твърдеше баща му; да почива в мир душата на стария негодник!

Тод въздъхна и за миг се замисли какво би казал той по този повод. За Кара.

Неговият баща.

Лъжливият и двуличен кучи син.

Брукс не смяташе да върви по стъпките на своя старец, но понякога съдбата си имаше свои лични планове, касаещи бъдещите намерения на хората.

Зад него с проскърцване се отвори врата. Погледна през рамо и видя, че партньорът му го гледа с някакъв неразбираем поглед.

— Донесе ли снимките?

В отговор Колин просто размаха папката.

Тод отново се обърна към огледалото и втренчи поглед в Кара.

— Колко ужасно, че такава жена е поела по този път. — Защото той все още беше възбуден и все още усещаше аромата ѝ.

— Ние... трябва да бъдем много внимателни с нея.

От нерешителността в гласа на Колин по гърба на Брукс плъзна тръпка. Той отстъпи назад и го погледна.

— Какво знаеш? — По време на последното им разследване Колин криеше информация от него, а това го гризеше отвътре и досега. Този път не смяташе отново да го допуска.

Колин хвърли поглед към жената.

— Зная само, че е опасна.

Брукс пресилено се засмя.

— Да, и убитите от нея нещастници също са уверени в това. — Той също, но това не притъпяваше желанието му. Какво, по дяволите, не беше наред с него? Никога до сега не се беше увличал по заподозряна.

Макар че до този момент не беше срещал точно такава заподозряна като нея.

— В нея има нещо, което не е каквото изглежда — измърмори Колин.

Брукс само изсумтя. О, да, точно Колин беше този, който можеше да прави забележки от типа „нещо, което не е такова, каквото изглежда“.

— Ами, може да се дължи на това, че е серийна убийца, а такива жени са рядкост. — Тод си припомни статистиката от Академията —

от серийните убийци едва 8 процента бяха жени. Останалите 92 процента принадлежаха на мъжете.

Освен това, в доклада се казваше, че жените са по-методични и по-систематични по време на извършване на престъпленията. И дяволски по-внимателни.

Затова винаги съществуваше вероятност на свобода да се разхождат много повече серийни убийци-жени, отколкото отчиташе статистиката. Може би те успяваха просто по-добре да прикрият следите си.

Брукс разтри горната част на носа си.

— Мисля, че трябва да привлечем Док към това разследване.

Колин застина.

Споменатият от Брукс Док, беше жената на Гит — доктор Емили Дрейк — известна психоложка в Атланта, а отскоро и консултант към полицейското управление.

Да, не би било зле да информират Емили и да разберат какво мисли тя за тяхната привлекателна убийца.

Без да отмества очи от заподозряната, Колин тихо изрече:

— Да, сигурно трябва да го направим.

— Но първо... — Тод взе папката. — Искам да видя реакцията ѝ на тези снимки, а след това да видя отново администратора на хотела. — Вече бяха направили няколко снимки на Кара след довеждането ѝ в участъка, но трябваше да добавят още няколко на жени с подобна външност и да ги покажат на свидетеля за разпознаване.

Партньорът му кимна.

— Вече дадох нареждане за това — въздъхна Колин и продължи: — Само че, отсега мога да ти кажа, че... Не мисля, че той ще може да я разпознае. Дори и да не е гледал през цялото време към гърдите ѝ... От него лъхаше силно на алкохол.

Брукс също го беше усетил.

— Ами, нямаме кой знае какъв избор, нали?

— Да, така е. — В гласа на Колин прозвуча отвращението, създадено от ситуацията. За момент това почти заприлича на разговорите, които водеха в добрите стари времена. Докато не им се наложи да разследват делото на *Нощния Касапин* и светът на Брукс буквално не отиде по дяволите.

Тод стисна по-здраво папката със снимките.

— Скоро ще го доведат в участъка. Кой знае, може пък да ни провърви?

— Може би.

— А засега, дай да изясним какво може да ни разкаже тази жена за Майкъл Хаус. — Тя познаваше жертвата. Той го беше разбрал косвено, също както и Колин. Освен това, Брукс възнамеряваше да узнае какви други тайни крие Кара.

Едно красиво лице никога досега не го беше подлъгвало да кривне от правилния път. Нямахше да го направи и сега.

Тя беше ядосана и уплашена. А страхът я ядосваше още повече. Бяха я оставили цял час сама в една клаустрофобична стаичка. Времето се точеше безкрайно бавно, а Кара продължаваше да седи на стола и да чака.

Нещо ужасно се беше случило с Майкъл. Глупаво беше да отрича очевидното. И детективите смятаха, че тя е замесена.

Ситуация, която беше доста далеч от идеалната.

Кара започна отново да потропва с пръсти по масата. Бяха я изолирали тук веднага след като я доведоха в участъка. Ако я бяха оставили с някое друго ченге, тя вероятно щеше да се възползва от дарбата си. Не, тя не можеше напълно да подчини съзнанието на смъртен — на това бяха способни само демони от десето ниво — но ако Кара, както всички от нейния вид, се съсредоточеше, можеше да хипнотизира и да посее съмнение в ума на податливите мъже. Тази хипнотична сила на сукубите предизвикваше особена завист у „Другите“.

И точно сега в главата ѝ се въртяха няколко мисли, които тя с радост би...

Вратата на стаята рязко се отвори и се блъсна в стената.

Кара уплашено си пое дъх, но веднага се овладя. Ченгетата искаха да я сплашат, но проклета да е, ако им позволеше да видят страха, изписан върху лицето ѝ.

Нарочно зае отпусната поза и се облегна на стола.

— Момчета, защо се забавихте толкова? — Сякаш не беше наясно, че през цялото това време я наблюдаваха през глупавото огледало. Смъртни. А винаги се смятаха за толкова умни...

Но Кара знаеше, че я наблюдават. Е, не точно те.

Само първият от влязлата двойка. Човекът. Брукс. Той не сваляше очи от нея. Отначало Кара усещаше погледа му като физическа ласка върху кожата си. После се обърна към огледалото — можеше да вижда през него благодарение на дара си — и го видя да стои, свил юмруци, без да отмества очи от нея.

Вниманието му само подхранваше нейния гняв. И страх. И усилваше желанието, което тя изобщо не трябваше да усеща.

„Човекът иска да те вкара в затвора! Стегни се!“ Проклятие, винаги ѝ беше много трудно да не мисли за секс.

А мъжът просто излъчваше секс; груб, див секс... От който жените крещат по време на оргазъм.

Кара се прокашля, докато нито един от детективите така и не си направи труда да отговори на въпроса ѝ. Не че беше изненадана.

Шифтърът, за който Кара разбра, че се казва Колин Гит, тъй като той благоволи да ѝ се представи по пътя към участъка, бавно пресече стаята и застана пред огледалната стена. Прекрасно място да вижда цялото помещение, без да пречи на този, който гледа от тайната стаичка.

Брукс също се приближи и придърпа един от двата свободни стола, чието скърцане по пода заприлича на пронизителен писък. Седна точно срещу нея и сложи папката на масата между тях. Кара я погледна и усети как дланите ѝ започнаха да се потят.

— Съжаляваме, че се забавихме толкова дълго — изрече Брукс. Погледът му изглеждаше толкова искрен...

Лъжец! Кара знаеше, че той изобщо не съжалява. Чакането беше една от тактиките на полицията. Една от онези, които тя ненавиждаше.

— Исках да събера цялата информация, за да ти я покажа — продължаваше да ѝ се усмихва той с топла и дружелюбна усмивка.

Кожата по голите ѝ ръце настръхна.

— Как го правиш? — зададе тя въпроса си, без да се поколебае дори за секунда.

Детективът примигна.

— Извинявай?

Кара продължаваше да потропва с пръсти върху масата. Дългите ѝ, красиво оформени нокти бяха лакирани в яркочервен лак и тя с усилие се сдържаше да не ги забие в дървото.

— Попитах за това... — Тя направи пауза и махна с ръка първо към него, после към масата, а след това и към шифтъра — ... което обикновено правиш?

— Това?

— Да, това. Цялата тази идиотска постановка, в която играеш ролята на доброто ченге. Сякаш ти пука за това, което мисля или което искам. — Кара поклати глава и косата ѝ се обви около раменете ѝ. — Трябва да ти кажа, че това при мен не действа. — Отбеляза си, че Брукс се преструваше отлично, което най-вероятно работеше изключително ефективно с хората. Но за такива като нея, с нейните изострени сетива, беше оскърбителна загуба на време.

Кара можеше да усети лекия мирис на пот по кожата му. И виждаше гнева, който присвиваше очите и устните му. Зад лъжливото дружелюбие се криеше желязна воля и едва сдържана ярост.

Добро ченге ли? По-скоро жестоко ядосан кретен.

Тя се наведе напред, притисна длани върху масата и се поинтересува:

— Защо не престанем с тази игра? Нека да минем направо към онази част, в която ти ми обясняваш защо, по дяволите, ме измъкнахте от дома ми посред нощ?

Брукс се втренчи в лицето ѝ. Мина секунда. Още една. След което побутна папката към нея.

— Искам да погледнеш тези снимки, става ли? Може би ще разпознаеш някой.

Гит престъпи от крак на крак, напомняйки за мускули и заплаха.

Кара изобщо не искаше да поглежда в папката, но все пак се протегна към нея, отвори я и видя...

Майкъл.

Черно-бяла снимка. Рамене, шия, глава. Затворени очи. С отсъстващо изражение на лицето. За секунда, за една безумна секунда ѝ се стори, че той просто спеше.

Но събудената в нея надеждата умря още в същия миг. От осъзнаването на истината гърлото ѝ конвулсивно се сви, а устните ѝ трепнаха.

— Той... мъртъв... — Наложих да прехапе долната, опитвайки се да се справи с треперенето ѝ. Не искаше Брукс да види слабостта ѝ.

Опасенията, че приятелят ѝ не е сред живите, се бяха появили у нея още в мига, в който ченгетата споменаха името му...

Майкъл. Той беше първият, който я бе заставил да пожелае от отношенията им нещо повече, вместо просто едно мимолетно удоволствие.

— Какво се е случило с него? — Кара с гордост забеляза, че гласът ѝ дори не потрепери. Думите прозвучаха равно и студено. А Кара наистина беше студена. Вледенена до дъното на душата си.

— Ти не знаеш ли? — тихо я попита Брукс.

Тръпките отново пронизаха тялото ѝ.

— Нищо не зная за това! — Тя никога не би причинила болка на Майкъл.

— Така ли? — Той се наведе напред. — Малко по-рано ти твърдеше, че дори не го познаваш.

— Не, не съм го твърдяла. — Кара никога не беше отричала познанството си с Майкъл. — Аз просто попитах трябва ли това име да ми е познато. — Кое то не беше лъжа.

Устните на Тод се присвиха в тънка линия.

— А защо просто не ни каза, че е твой познат?

Добър въпрос. И не беше толкова лесно да му се отговори, но Кара все пак опита:

— Бях уплашена, ясно? Не знаех какво е станало и какво искате от мен...

— И затова реши да ни излъжеш? — Брукс леко се обърна и внимателният му поглед пресрещна този на партньора му. — Невинните винаги лъжат, нали така, Гит?

Единственият отговор от страна на шифтъра беше лекото изръмжаване, след което той кръстоса ръце пред гърдите си.

Кара удари с длан по масата.

— Аз не съм го убила! — Тя се облегна на стола. Имаше нужда от повече пространство. Не искаше да продължава да гледа онези зловещи снимки. И не искаше да мисли за Майкъл. Страхуваше се, че ако го направи, няма да може да издържи на словесната им атака.

Беше свършено ясно, че детективите жадуваха за кръв, но, проклета да е, ако им дадеше дори капка от своята.

— Можеш да поискаш адвокат — тихо проговори Гит от наблюдателния си пост.

Да, Кара знаеше, че има право на това. Негодниците я бяха информирали още в патрулката.

Но Майкъл беше нейният единствен познат адвокат.

— Не ми трябва адвокат! Не съм направила нищо! — Ама че кошмар! Затвори очи, надявайки се, че всичко случващо се е само лош сън. Също като хората, и нейният вид можеше да сънува. Главозамайващи и живи сънища.

Но никога сън като този.

Сънищата на Кара бяха сексуални и горещи, но кошмарни... никога.

— Ти си го накарала да се съблече. — До съзнанието ѝ достигна гласът на Брукс и това я накара моментално да отвори очи. — След това си го завързала за леглото.

Кара поклати глава:

— Бях си вкъщи. Сама.

— Какво направи после? Пусна му наркотик? Боцна го с нещо?

От удивление Кара едва не зяпна с уста.

— За какво говориш?

— Как го направи? — Брукс скочи на крака, заобиколи масата и надвисна над нея. — Как успя да го убиеш, без да оставиш никакви следи по тялото му?

Не! Внезапната истина прониза сърцето на Кара и за миг ѝ се стори, че ще изгуби съзнание. Тялото ѝ се олюля.

В същата секунда Брукс я хвана за ръцете и я дръпна напред. Притисна я към себе си и ѝ помогна да се задържи изправена.

— Кара?

Тя само поклати глава, неспособна да произнесе дори думичка. Не, не, тя сигурно грешеше. Те грешаха.

— Проклятие, студена е като лед! — прогърмя над ухото ѝ гласът на Брукс.

Ръцете му започнаха да се движат нагоре-надолу върху нейните, като успокояваха и стопляха. На Кара ѝ се прииска да се притисне още повече към него. Да последва топлия му аромат и да сложи глава на рамото му или в извивката на врата му. Голямо изкушение. Дори прекалено.

Но детективът просто играеше роля. И тя не трябваше да го забравя. Опитваше се да я обърка — една минута се преструваше на

доброто ченге, а в следващата — на лошото. Кара вече допусна една грешка с него. Друга нямаше да има.

Събирайки силите си, тя се отдръпна.

— Не ме докосвай!

Брукс настоятелно я погледна в очите. В сянката им бушуваха емоции. Гняв. Безпокойство. Желание.

Преглъщайки, Кара вирна брадичката си.

— Стига толкова. — До тук беше. Поигра си на добронамерена гражданка. Разреши им да я довлекат в мърлявия полицейски участък. Стоеше и търпеливо чакаше двамата да си размърдат задниците. Изтърпя дори нелепите им обвинения.

До тук беше.

Брукс отстъпи крачка назад.

— Вие двамата — и с поглед, издаващ препълващото я отвращение, Кара премести очи от единия към другия, — направихте нещо повече, освен да ми прецакате тази нощ. И за протокола, разрешете да ви кажа няколко неща; предлагам да ги слушате много, ама много внимателно... — Защото щеше да ги повтори пак едва когато Адът замръзнеше. — Аз познавам... познавах... — Кара се запъна за миг, но успя да се вземе в ръце и да продължи: — Майкъл Хаус. Но не съм се виждала с него от няколко месеца. Нямам никакво отношение към неговата смърт и, както ви казах днес вече два пъти, тази вечер си бях сама вкъщи.

— Как тогава чантата ти се е озовала на местопрестъплението?

Устните на Кара се извиха в горчива насмешка.

— Откъде да зная? — Но този факт я безпокоеше най-много. — Някой открадна чантата ми на паркинга от колата преди няколко седмици. Вече си изкарах нови документи. И не, не съм подавала жалба за кражба — в нея нямаше нищо чак толкова ценно. — Кара заби пръст в гърдите на Брукс. — Ти си ченгето тук. Можеш да попиташ в отдела за издаване на лични документи, или както там се казва, и да се убедиш, че съм си получила новите миналия понеделник.

— О, скъпа, можеш да бъдеш сигурна, че ще направя точно така.

Когато Брукс произнасяше „скъпа“, гласът му звучеше по-ниско — в него се беше появила лека дрезгавост, интимност.

Кара стисна юмруци. Сърцето ѝ туптеше лудо и младата жена разбираше, че феромоните ѝ щяха да изпълнят стаята всеки момент.

Опитваше се да държи този процес под контрол; беше се научила как да го управлява още като дете. В дома си обаче, тя го изгуби, и ако не побързаше и не се разкараше от участка, то това щеше да се случи отново.

— И ако вие не ми повдигнете никакви обвинения — отреза ги тя, — аз си тръгвам.

Кара застина в очакване. Не отместваше очи от Брукс, като заедно с това се опитваше да се справи с нарастващото си желание, което започваше да бушува в тялото ѝ.

По дяволите, защо той? Защо тя усещаше това привличане към човека, който очевидно я мислеше за престъпница... убийца? Защо тялото ѝ се напрягаше, а нуждата караше кръвта ѝ да се сгорещява?

— Надявам се, че не планираш да се отправиш някъде надалеч? — поинтересува се Тод, докато в гласа му се усещаше заплахата.

Кара присви очи.

— Майка му стара! Ще отида толкова надалеч, колкото ми се иска. — Не, тя не планираше да напуска града, но не смяташе да го обяснява на прекалено привлекателния и прекалено дразнещ я детектив. — Аз не съм убила Майкъл и доколкото разбирам, ако имахте никакви улики, доказващи съпричастността ми към смъртта му, отдавна да ме бяхте арестували. — Вместо всичките тези играчки на безкрайно очакване.

Брукс заскърца със зъби, давайки да се разбере, че думите на Кара бяха постигнали целта си. Кимайки за довиждане към шифтъра, тя се отправи към вратата.

— Ти все още не си видяла всички снимки... — тихо изрече Тод.

Думите му я накараха да застине.

— Видях достатъчно.

— Наистина ли? — попита шифтърът и, заобикаляйки стаята, спря до все още неотворената врата.

Тя хвърли на Гит изпепеляващ поглед и после погледна през рамо към Брукс.

— Чуй ме, детектив! Аз все още не разбирам кое точно те възбужда толкова силно. — „А много ти се иска, нали?“ — прошепна едно тъничко гласче в главата ѝ; но игнорирайки го, заедно с желанието, което подгръваше кръвта ѝ до нивото на гнева ѝ, Кара

продължи: — Но лично мен не ме радва разглеждането на снимки на мъртви приятели.

Брукс повдигна вежди.

— Така ли? Значи другите мъже също са ти били приятели?

— Какви други мъже?

Ноздрите му потрепваха, когато тръгна към нея с папката в ръце. Кара виждаше как неистово тупти вената на врата му, а това означаваше само едно — феромоните ѝ вече витаеха във въздуха.

Тод облиза устни.

— Онези, които намерихме в други хотелски стаи, завързани за леглата по същия начин, като Майкъл Хаус. — След което протегна към нея гланцовата снимка на друг мъж — рамене, шия и глава със затворени очи и леко отворени устни.

— Нямам никаква представа кой е той. — И това беше истина. Мъжът беше симпатичен и доста привлекателен дори в смъртта си. Красиво лице, чувствени устни. Но Кара никога не го беше виждала.

— А този познаваш ли? — Още една снимка. Поредният мъж със симпатична външност и с целувката на смъртта върху устните си.

— Никога. Не. Съм. Го. Виждала. — И тя отмести поглед толкова бързо, колкото успя.

— И тримата са били убити по един и същи начин. Разсъблечени. Завързани за леглата. След което сърцата им са... спрели.

Но в това нямаше никакъв смисъл. На сукубите не им се налагаше да завързват плячката си. Достатъчно беше просто да съблазнят.

— Кога? — Тя нямаше алиби за времето, в което беше убит Майкъл. По дяволите, болеше я дори да мисли за неговата смърт! Бързо примигна, опитвайки се да се справи с настъпващите си сълзи. — Кога са убити тези мъже? — Моля те, моля те, нека това да е станало по време, когато е била сред много хора...

— Травис Уолтърс — и Брукс отново повдигна втората снимка, опитвайки се да привлече вниманието на Кара към нея. Тя дори не си направи труда да я погледне. — Убит е миналия петък през нощта. Както и Майкъл, убили са го между осем и десет...

Вълната от облекчение преминала през тялото на Кара, предизвика лекото ѝ замайване.

— Пеех — прошепна тя.

— Какво?

Прекара ръка през косата си. Чувстваше се уморена и разбита. Колко ли беше часът?

— Аз съм певица. Миналият петък пеех в „Парадайз Фаунд“. Разпитайте барманите, сервитьорките... — Кара говореше тихо, но в гласа ѝ се усещаха стоманени нотки. — Цялата нощ бях на сцената, затова няма как да съм убила този мъж.

— А къде беше на осми? — зададе ѝ въпрос и Гит. — Беше четвъртък и...

— Пеех. — Отговорът ѝ дойде автоматично. Кара обикновено имаше ангажименти в клуба през нощта от сряда до събота. Беше започнала работа преди два месеца и много ѝ харесваше радостта, която получаваше от пеенето. Удоволствието от излизането на сцената, беше сравнимо с добър секс. Е... почти.

— Идете в бара, той се намира на Тинерс Аве...

— Знаем мястото — прекъсна я Гит, свършено невпечатлен от речта ѝ.

Ами, добре! След като ченгетата потвърдяха алибито ѝ, целият този кошмар най-после щеше да свърши.

— Надявам се, че ще откриете онзи, който го е извършил — каза Кара на Брукс, като се надяваше с цялата си душа това действително да се случи. — Но трябва да престанете да ровите около мен, защото аз не съм убила тези мъже. — Сега вече наистина каза всичко. Пред нея стоеше все още затворената врата. Тя протегна ръка, хвана дръжката, завъртя я и я отвори.

В голямото помещение имаше няколко полицаи, които се насочиха към нея в момента, в който я забелязаха. И тя знаеше, че това се случваше не защото я смятаха за заплаха. Не, всички ченгета бяха мъже, а нейният аромат ги привличаше и възбуждаше.

— Изходът? — изстреля тя и всички като един посочиха надясно. Кара се промуши покрай тях, желаейки отчаяно да напусне това място, колкото се може по-бързо и да вземе под контрол феромоните си.

И не се обърна, докато почти бежешком се отдалечаваше. Не искаше отново да види детектив Брукс. Реши, че достатъчно го е търпяла за една нощ.

Не, тя не се обърна нито веднъж, макар че една част от нея много искаше да го направи.

Под яростта ѝ, предизвикана от Брукс, все още пламтеше диво желание. Това понякога се случваше със сукубите — срещаха идеалната жертва; мъж, от един поглед върху който ги обхващаше такава страст, която обещаваше удоволствие с такава сила, че за това можеха да заплатят със собствената си душа.

Но Кара умееше да контролира поривите си. Преди няколко часа беше отчела, че е успяла да сдържи обещанието си да приключи със секса. И макар че дивото желание я връхлетя неочаквано, тя успя да се вземе в ръце. След като се окажеше по-далеч от ченгето, лавата, плъзнала в тялото ѝ, щеше да утихне.

Затова не се обърна. Нито веднъж. Дори когато чу, как Брукс извика името ѝ.

Искаше му се да я спре. Да хукне след нея, да я хване и да не я пуска повече.

Тод беше разкъсан от желание да се развика на онези, които буквално я опипваха с жадни очи и лица, върху които се четеше похот, без да се съобразява с това, че най-вероятно и той изглеждаше по същия начин.

Проклятие, какво направи тази жена с него? Вътрешностите му бяха завързани на стегнат възел, ръцете му трепереха и във всеки дъх, които поемаше, усещаше аромата ѝ.

По дяволите! Беше в голяма беда.

Без да си дава сметка, Брукс я извика по име. Тя не спря. Не се обърна. Просто продължи да върви бързо към изхода, поклащайки съблазнителните си бедра.

Сякаш се спасяваше с бягство.

И той, да го вземат дяволите, не можеше да я обвинява за това. Ако тя наистина беше невинна — а трябваше да си признае, че започваше да ѝ вярва — то в тази ситуация се беше представил като пълен глупак.

— Мамка му! — Озвучи отвращението си той и хвърли поглед към Колин. — Мислиш ли, че алибито ѝ ще се потвърди?

Кимвайки мрачно в отговор, Колин отвърна:

— Тя нямаше да го твърди, ако не можеше да го докаже. Тези факти могат много лесно да се проверят и госпожица Малоун го знае.

Да, интуицията на Брукс му подсказваше същото. Тогава защо чантата ѝ се беше озовала на местопрестъплението?

Какво ставаше? Натопяване? Или жената наистина е виновна и просто му замаиваше главата?

Така или иначе, той смяташе да го изясни.

Поглеждайки към часовника си, Брукс видя, че е почти четири през нощта, а след секунда осъзна, че Кара няма с какво да се прибере до дома си.

Чудесно!

Той не смяташе да я изпуска от очи. Във всеки случай засега. Докато тя не отговореше изчерпателно на всичките му въпроси.

Тръгна напред с намерението да я настигне и моментално беше спрял от силния захват на Колин върху ръката му.

— Това е лоша идея, Брукс!

Тод с всички сили се бореше с желанието си да отърси ръката на партньора си. Сега нямаше време за това. Кара вече излизаше.

— Защо? Тя е заподозряна и аз просто смятам да я изпратя...

— Не ми излизай с тази глупост — отрязва го Колин. — Ти я желаяш. Още от мига, в който я видя.

Търпението на Брукс стремително и рязко се изчерпваше.

— Махни си ръката от мен, партньоре. — Погледът му пресрещна този на Гит. Мина секунда. После втора.

Колин разтвори пръстите си.

Тод изръмжа, стиснал зъби.

— Аз мога да желая жена и да продължа да си върша работата, при това дяволски добре. — Той винаги успяваше добре да изпълнява служебните си задължения, независимо от това, какво се случваше в личния му живот.

— Просто около нея не мисли с члена си — отвърна му Колин с каменно лице. — Тази жена е опасна. По дяволите, може да е дори смъртоносно опасна.

Да, Брукс го знаеше. Освен това беше забелязал как затрепериха устните и ръцете ѝ, когато видя снимките на Майкъл Хаус за първи път... и как се опита да го скрие.

А когато Кара възнамеряваше да си тръгне и Тод я спря, показвайки ѝ другите снимки, в очите ѝ се появиха сълзи. Сълзи, които тя не пожела да пролее.

Жената изобщо не се държеше като убийца. Когато разбра за смъртта на Хаус, върху лицето ѝ се изписаха шок и печал.

Имаше няколко реакции, които не можеха да се изиграят без значение колко добра актриса си.

— Ще отида в „Парадайз Фаунд“ и ще проверя алибито й — каза Тод, изпълнен с решителност. След като поспеше няколко часа, щеше да отиде и да се убеди лично в него. Но точно сега не искаше да губи нито минута повече — полицаите още пускаха слюнки по Кара. И ако не побързаше, тя най-вероятно щеше да повика някой от тях с красивото си пръстче с молба да я откара до дома й.

А такъв резултат не влизаше в плановете му за оставащите няколко часа до разсъмване.

— Хм, може би трябва да ме оставиш аз да проверя информацията в „Парадайз Фаунд“ — предложи Колин и по гласа му можеше да се долови, че настоява за това. — Отношенията ти с Найл не са чак толкова сърдечни.

Найл беше дразнещото копеле, притежател на „Парадайз Фаунд“. Последния път, когато Тод се видя с него, мръсникът го нападна. Е, не точно в този смисъл. Брукс все още не беше сигурен как успя да прелети почти през цялата стая, без дори да има спомен Найл да го е докоснал с пръст.

Да, този задник беше наистина дяволски странен.

И наистина беше негодник.

Но Брукс нямаше време за губене в разговори за Найл.

— Аз ще се заема с нея — измърмори Тод, решил, че това е всичко, което трябва да каже на Колин.

Задачата не беше от леките. Или щеше да докаже, че Кара е невинна и ще продължи да търси истинския убиец, или... щеше да докаже вината на тази страхотна жена.

И Тод забърза към изхода, докато сладкият й аромат изпълваше ноздрите му, а желанието обхващаше слабините му.

Колин Гит наблюдаваше как партньорът му се отдалечаваше, клатейки глава. Това нямаше как да свърши добре. За. Нищо. На. Света.

Смяташе да позвъни на капитана и да го уведоми за ситуацията, но почти веднага се отказа от тази идея. Той не знаеше абсолютно нищо за Кара Малоун, за което да му докладва. Поне засега.

При условие че алибито й бъде доказано, най-вероятно изобщо нямаше да му се наложи да говори с капитан Дени МакНийл, че

тяхната заподозряна не е смъртна.

— Внимателно там — прекалено късно прошепна Колин. Брукс вече беше излязъл. Партньорът му изобщо не беше наясно какво можеше да му стори такава жена като Кара.

Но за щастие на Брукс, Колин знаеше. И нямаше намерение да обърне гръб на партньора си точно когато той се отправяше направо в Ада.

Тод успя да я хване за ръката в момента, в който Кара се спускаше по стъпалата на сградата на полицията.

Тя се обърна яростно към него:

— Проклятие! Стига толкова, дай ми...

— Много съжалявам. — Думите се отрониха от устните му сякаш против волята му. Наистина съжаляваше. Той просто си вършеше работата, но понякога... имаше моменти, когато ненавиждаше онова, в което се превръщаше, когато разпитваше заподозрени.

„Ти трябва да бъдеш готов да използваш мръсни прийоми, за да надхитриш дявола.“ Думи на баща му. Брукс винаги ненавиждаше истината, която се съдържаше в тях.

— Госпожице Малоун... — Не, това обръщение не му харесваше. Прекалено официално, а той имаше намерение да се сближи с тази жена. Да, дяволски близо. Брукс беше просто сигурен. — Кара, аз просто си вършех работата.

Улицата зад оградата беше пуста и блестеше от влагата след падналия наскоро дъжд. Уличните лампи осветяваха района, хвърляйки ярки жълти кръгове върху тъмната повърхност на асфалта.

— И ти все още си на работа — обвини го тя, изтръгвайки ръката си. Косата ѝ беше разрошена и на Брукс толкова силно му се прииска да я докосне, че пръстите му затрепериха. — Ти просто все още си в ролята на доброто Ченге, опитвайки се да ме накараш да ти се доверя.

И тя беше права. Брукс все още работеше по този случай. Но имаше и нещо повече. Нещо, което и той не разбираше.

— Разреши ми да те откарам до дома ти.

По-слаб мъж би се смразил под свирепия ѝ поглед.

— Мисля, че ще е по-добре да се разходя.

Тод се съмняваше.

— Това са най-малко 25 км, Кара. А и пътят минава през не толкова безопасните райони на града.

Тя раздражено въздъхна.

— Не мисли, че ще ти повярвам, че те е грижа за мен. Аз съм убийца, забрави ли? Съблазнявам мъжете, а после ги убивам. Разходката през такива квартали за мен трябва да е просто нищо работа.

Опитвайки се да се справи с надигация се гняв, Тод стисна по-силно ръката ѝ и процеди:

— Базирах се на уликите. Какъв полицай щях да съм, ако не те бях извикал на разпит?

Кара упорито стисна зъби.

— Послушай, разбирам, че си ядосана...

Тя повдигна светлите си вежди.

— Не мисля, че „ядосана“ напълно описва чувствата ми към момента, детектив.

— Добре. Изпаднала си в ярост. Бясна си. Както кажеш. Но фактът си остава факт — някой трябва да те откара до дома ти. — Плъзна лявата си ръка в джоба и извади ключове. — А аз имам кола.

Тя погледна към тях и процеди:

— Добре, проклетие! Но само да си задал и един-единствен въпрос по проклетия случай, докато пътуваме... ясна ли бях?

О, да! Определено му беше ясно. Тод се усмихна.

— Да вървим, колата ми е зад ъгъла.

Кара понечи да отстъпи назад. Брукс я пусна, вдигна ръка и нежно прокара показалеца си по скулата ѝ. По дяволите, колко нежна беше кожата и. Тя застина.

— И името ми е Тод — изрече той тихо. Досега тя нито веднъж не го бе нарекла с името му, а на него много му се искаше да го направи. Желаше да чуе как то се отронва от тези свършени, създадени за целувки устни.

— Късметлия си, Тод — присви ги тя. След което го заобиколи и тръгна към паркинга, предоставяйки му още веднъж великолепната възможност да се зазяпа в страхотното ѝ дупе.

Той преглътна, след което отправи една бърза и страстна молитва към Бога да не му разрешава да се влюби в убийца.

Защото Брукс определено имаше планове спрямо нея. Искаше я в леглото си. Още от самото начало. Но не смяташе да забравя за предпазливостта си в нейно присъствие. Щеше да я накара да му се довери и така да узнае всичките ѝ тайни.

И, ако се стигнеше до там, щеше да ги използва срещу нея.

Но Брукс се надяваше, че няма да му се наложи да ѝ причини болка. И че тези съблазнителни сини очи не принадлежаха на бездушна убийца.

Ченгетата бяха решили да я пуснат!

Притаен в сенките, убиецът гледаше как Кара сядва в черния „Корвет“. Видя как полицаят задържа дълго погледа си върху нея. Копелето вече беше попаднало в мрежите ѝ. Точно така, както и всички ония нещастници.

Планът работеше перфектно. Числото на труповете растеше, а ченгетата нямаха нищо, за което да се хванат.

Хората, както винаги, се оказваха слепи. Не искаха да забележат обкръжаващата ги реалност, докато не станеше прекалено късно.

Скоро щеше да стане „прекалено късно“ и за детектив Брукс. Горкичкият, той също вече беше в списъка.

Но ченгето нямаше да умре веднага. Нямаше смисъл да го убива толкова бързо, защото Брукс заслужаваше шанса да си поиграе на тази забавна игра малко по-дълго от останалите.

Детективът щеше да участва. Както и онази кучка Кара.

И тогава, Смъртта, в цялото си ослепително великолепие, щеше да дойде за тях.

Убиецът почти можеше да усети сладкия ѝ вкус.

ГЛАВА 3

— Няма нужда да слизаш от колата — каза Кара, когато Тод спря пред дома ѝ. Гласът ѝ прозвуча малко по-високо и по-нервно, отколкото ѝ се искаше. — По-нататък ще се оправя сама. — Мислеше си да му благодари за това, че я докара, но после го сметна за лоша идея и се отказа.

Да, тя беше наясно, че мъжът просто си вършеше работата докато я разпитваше, но не смяташе да пропуска факта, че той всъщност се оказа истински негодник.

И дори това, че се намираше с Брукс в неговия автомобил, я разстройваше. Към участъка пътуваха с патрулна кола и нея я сложиха на задната седалка. Съвсем като истинска престъпница.

Теснотата на „Корвета“-а му беше прекалено интимна. Кожената седалка се усещаше толкова мека и гладка под тялото ѝ... а със затворените стъкла, атмосферата в купето се оказа пропита с миризмата на кожа и мъж.

Кара се протегна към дръжката на вратата.

— Почакай!

Тя стисна ръце в юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се впиха в дланите. Обърна се към него и го намери настойчиво загледан в нея.

В купето беше тъмно, но Кара все още можеше да види очите му. И решителните черти на лицето му. Облиза устни.

— Какво?

— Ти също го усещаш, нали? — Шепотът, наподобяващ ласка, пробяга по кожата ѝ.

Тя поклати глава.

— Не разбирам за какво говориш. — Да, Кара също умееше да лъже.

Устните му се извиха. Съвсем лекичко. С леко прещракване той откопча предпазния си колан и се наведе към нея.

— Има нещо...

Обещание за див и страстен секс. Сили и вълшебства се вихреха стремително в тялото ѝ, създавайки вика ѝ на удоволствие.

И Кара щеше да извика, защото след като горещият пламък на оргазма утихнеше, на негово място щеше да остане само хладната пепел на реалността, която тя така ненавиждаше.

Действителност, в която смъртен никога нямаше да обикне сукуба, независимо от това, колко е съблазнителна и привлекателна отвън.

Брукс протегна ръка към нея, но Кара я пресрещна и стисна силно китката му.

Настъпи тишина, след което мъжът изрече:

— Аз просто исках да те докосна.

Гласът му звучеше искрено, но...

— А аз мислех, че просто искаш да ме сложиш зад решетките.

Той не отрече думите ѝ. Но и не отдръпна ръката си. Което беше за негово добро, защото Кара беше в настроение да му продемонстрира на какво бяха способни сукубите.

Вместо това Тод погледна към устните ѝ.

— Интересно — почти изръмжа той — дали си толкова приятна на вкус, колкото обещава ароматът ти.

Проклетите феромони!

— Ти не желаяш мен — изрече тя, макар че ѝ беше тежко да го признае.

— Ах, скъпа, длъжен съм да не се съглася с теб. — Брукс беше близко, толкова близко, че Кара усещаше как дъхът му галеше лицето ѝ.

— Ти не разбираш...

Но той я целуна. Съвсем леко се притисна към устните ѝ със своите.

Кара стисна китката му по-здраво, когато желанието се понесе по вените ѝ.

— Не е достатъчно. — Устните му се бяха повдигнали на няколко милиметра от нейните. — Трябва да опитаме пак...

Тя също го искаше.

Когато той отново посегна да я целуне, устните ѝ бяха леко отворени. Жадуващи. Този път целувката не беше толкова нежна и това

я зарадва. От устните и езика на Брукс Кара облизваше вкуса на неговото желание. Толкова силно, колкото нейното собствено.

Движенията на езика му не бяха плахи, докато се плъзгаше между устните ѝ. Имаше необходимост. Настояване. В гърлото ѝ се зароди стон и тя разтвори своите по-широко. Езиците им се срещнаха в ласка, облизваха, галеха. Зърната на гърдите ѝ започнаха да набъбват и да я болят, когато пламъкът на страстта в кръвта ѝ забушува още по-силно.

Кара знаеше, че не трябва да го прави, но не можеше да спре. Ченгето не беше мъжът за нея. Ситуацията беше объркана.

Но необходимостта от него беше толкова естествена.

Енергията заискри във въздуха, докато желанието на Брукс нарастваше нетърпимо. Тя усещаше как тази приятна и замайваща сила я обгръща. Би могла да я вземе. Цялата.

Просто да я вземе.

Да вземе Брукс.

Не! Беше се заклела да се бори с тази част от същността си.

Затова се отдръпна от него, обръщайки глава настрани.

— Аз... ние трябва да спрем.

Дишането му беше също толкова накъсано, колкото и нейното. Усети, че все още стиска китката му. Само че силният ѝ захват беше заменен от леки поглаждания по кожата му. Веднага отдръпна ръката си.

— Спокойно. — Брукс не се отмести и продължаваше да я гледа настоятелно. — Това беше просто целувка.

Точно така започваха винаги най-сладките изкушения — с лека целувка.

Брукс беше възбуден. Нямаше смисъл да отрича очевидното — гласът му го издаваше. Кара беше сигурна, че ако погледнеше надолу, щеше да види очертанията на възбудения му член.

Но тя също беше възбудена. Ласките на езика и устните му разбудиха тъмната жажда, живееща в нея, а и всичката тази енергия във въздуха...

Да се съпротивлява на такова изкушение за нея беше най-тежкото изпитание.

Вирна брадичка. Нали беше започнала нов живот? Във всеки случай се опитваше. А да се гърчи от желание по детектива... това не

влизаше във внимателно обмислените ѝ планове.

— Аз... не мога да го направя — отвърна му Кара, без да може да сдържи съжалението си.

Тод ѝ се усмихна и на светлината, падаща от уличните лампи, тя забеляза трапчинката на бузата му.

— А според мен, дори прекрасно го можеш, скъпа. Преди няколко минути се справи дяволски добре с това.

Кара вирна брадичката си още по-високо.

— Имах предвид, че няма да го направя. — И тя се протегна към дръжката на вратата. Успя да я отвори, обърна се и стъпи с единия си крак на тротоара...

— И ти ме желаеш не по-малко, отколкото аз теб.

Тук направо я хвана.

— Не отричам, че в този момент и двамата сме загазили.

Кара се обърна и го погледна в очите.

— Но аз няма да се дам толкова лесно. По дяволите, дори да не беше забъркана във всичко това до уши, аз не бих могъл да избягам от теб. — Очите му светеха от нахлулите чувства.

Тя бързо излезе от колата. След топлината в купето на „Корвет“-а студеният въздух направо скова голите ѝ ръце.

— Ти няма нужда да бягаш — отвърна му тя с ясен глас. — Аз сама си тръгвам.

Направи крачка, след това още една... Гърбът ѝ беше изправен като на военен, а главата — високо вдигната. Тя щеше да си отиде просто така, без дори да се обърне назад, макар че до болка ѝ се искаше да е с него.

— Бягаш, Кара, така ли?

Насмешката му не я спря. Проклятие, Кара дори и сега усещаше вкуса му...

Отвори вратата към двора, която никога не си правеше труд да заключва, и внимателно пое по извитата алея към къщата. И чак когато влезе вътре, Кара си спомни, че трябва да диша. Пое си дълбоко въздух и едва тогава си призна, че да, по дяволите, тя избяга.

Защото Тод Брукс я беше уплашил. Не, той не уплаши демона в нея — този демон можеше да се оправи почти с всичко.

Не, демонът беше спокоен, но жената беше дяволски уплашена.

Миг по-късно Кара дочу рева на потеглящ автомобил. Най-накрая раменете ѝ се отпуснаха от облекчението, преминало през тялото ѝ.

В безопасност. Поне засега.

В края на краищата, детектив Брукс си беше тръгнал тази нощ, но Кара знаеше, че той щеше да се върне.

Рано или късно.

Когато се добра до леглото, през завесите вече започваха да просветват първите лъчи на изгрева.

Тя затвори уморените си очи и потъна в мрак. Топло легло, прохладни чаршафи... От умора Кара бързо се предаде на съня. Един дълбок дъх, втори... и сънищата я обгърнаха.

Сънищата...

Беше в непознат дом. Не разпознаваше обзавеждането. Бавно и безшумно Кара вървеше боса по дървения под.

Къде беше? Искаше да повика някого, но гърлото ѝ беше пресъхнало от страх.

Сън или действителност? Това беше въпросът, който си задаваше, докато се движеше напред. Сукубите винаги имаха много силни, ярки и живи сънища. Понякога дори беше невъзможно да се различи сънят от действителността.

Пред нея се озова врата. Дървена, оцветена в бяло. Частично открехната.

Ръката ѝ се повдигна и леко я бутна. Дочу се тихо скърцане.

Стаята принадлежеше на мъж. Мебелите бяха тъмни, масивни. Дрехите — риза, панталони и чорапи — бяха нахвърляни на пода. По средата на стаята имаше огромно легло, върху което лежаха купчина чаршафи. *Леглото не беше празно.*

Кара не можа да се овладее и направи крачка напред, после още една... Разбира се, вече знаеше кой лежи в него. Нямахше никакви съмнения.

Усещаше аромата му.

Преди да затвори очи, тя си помисли за детектива, докато още усещаше вкуса му върху устните си.

Тъмните му коси рязко контрастираха с белотата на възглавницата. Очите на мъжа бяха затворени, а чертите на лицето — смекчени от съня.

Тод Брукс.

Сън или действителност?

Подът под краката ѝ отново проскърца.

Очите му се отвориха и се спряха върху нея.

— Кара?

Осъзна прекалено късно какво се случва. Толкова отдавна не беше пътешествала в сънищата си.

Брукс я хвана за ръката, дръпна я към себе си и тя падна върху него на леглото.

— Ти не си истинска — промърмори той. — По дяволите, зная, че това не може да си ти, но засега съм съгласен и на толкова — и завладя устните ѝ. Напористо. Страстно. Потопи езика си в топлината на устата ѝ, без да може да сдържи зараждащият се в гърлото му стон...

Тод обхвана Кара с ръце и плътно я притисна към тялото си. Силните мускули на голата му гръд излъчваха топлина. Върху нейното тяло имаше тънка нощница, досущ като тази, която Кара облече, преди да си легне.

Зърната ѝ се напрегнаха до болка и повдигнаха меката тъкан на плата.

Оседла го. Върху бедрата му имаше чаршаф, но тя все пак можеше да почувства опирацията се в лоното ѝ член.

Мъжът определено беше възбуден.

Не, не. Това не трябваше да се случва. Тя трябваше да се спре, тя...

Брукс прокара пръсти под тънките презрамки на нощницата ѝ. Беше толкова приятно да усеща как прокара грапавите си длани по ръцете ѝ, смъквайки тънкия плат надолу, докато оголваше гърдите ѝ. Откъсна се от устните ѝ и се отмести назад, за да я вижда по-добре.

— Боже мой, скъпа! Ти си най-хубавият сън в живота ми.

Той дори си нямаше идея.

Кара усещаше как заискри силата във въздуха, когато желанието му се усили. Страстта на Брукс я обвиваше, предизвиквайки вълни от

пулсираща необходимост. Кожата ѝ започна да тръпне в очакване на удоволствието.

Толкова много енергия...

Която чакаше Кара да я вземе.

Тя щеше да ѝ даде толкова сили...

Не трябваше. Тя разтърси глава, опитвайки се да се овладее, докато плътта ѝ се овлажняваше, а гърбът ѝ се извиваше в безмълвен призив. Не, това не беше правилно, тя...

Брукс притисна устни към гърдите ѝ, пое зърното ѝ и го засмука.

По тялото на Кара премина тръпка и пръстите ѝ се впиха в раменете му. Тод леко стисна със зъби нежната плът, а после започна да я облизва бавно, като въртеше езика си. Това я накара да застане и да се заизвива, притискайки се към него, и да иска все повече и повече...

Ръцете му се спуснаха надолу и се задържаха върху корема ѝ — точно там, където се купчеше платът на нощницата. С кокалчетата на пръстите си погали голата ѝ кожа.

— Тод... — името му се изплъзна от устните ѝ. Тя рядко разговаряше, докато пътешестваше в сънищата, защото това беше прекалено опасно. В гласа ѝ имаше сила, способна да подчини всеки. Той повдигна глава и погледите им се срещнаха.

Възбуденият му член беше твърд като камък и Кара осъзна, че несъзнателно се движи срещу него, галейки го с тялото си. Люлееше се напред-назад, все по-бързо и по-бързо...

Скулите на Брукс бяха зачервени, зениците разширени, а устните му блестяха след влажните целувки.

Кара още веднъж се опита да се вземе в ръце.

— Не, не мога...

В този момент той я събори по гръб върху леглото.

— Това е сън, скъпа. Можем да правим всичко, което си пожелаем — и отново я целуна. Целувката му беше изпълнена с такава мекота и нежност, че в очите на Кара заблестяха сълзи.

Ако само...

Но такива сънища прекалено бързо можеха да се превърнат в кошмари, ако не се прекратяха навреме и Тод щеше да го усети върху собствения си гръб. Всяка секунда, през която тя оставаше с него,

крадеше по късче от живота му; вземаше част от неговата сила, докато се прокрадваше в ума му.

А се бе заклела никога повече да не го прави.

По дяволите, тя ненавиждаше да го прави!

Това беше напомняне, че не е нещо повече от паразита, хранещ се за сметка на силата и удоволствието на другите.

Повдигна ръце и обхвана с длани лицето му. Искаше ѝ се да продължи да го целува, да позволи на страстта да ги завладее... Но това не беше начинът за нея.

Брукс повдигна глава и погледът му срещна нейния.

— Като истинска си.

Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

— Затвори очи.

Тод веднага се подчини. Да, нямаше как да не го направи — не можеше да се съпротивлява на гласа ѝ. В съня си всички смъртни винаги бяха много слаби.

Прокара пръст по устните му, леко наклони главата му и притисна устните си към неговите. Брукс с готовност разтвори своите, готов да я целуне...

Тогавя Кара леко подухна. Меко, приятно подухване, за което тя знаеше, че е заредено с магия.

Очите му леко се отвориха, замъглени и сънени.

— Спи! — прошепна тя със заповеден тон.

След което затвори очи и излезе от съня му.

— О, по дяволите! — Кара рязко отвори очи и се втренчи в тавана.

Какво, по дяволите, се беше случило току-що?

Пътешествие в чужд сън. Не го беше правила от повече от пет години. И се бе заклела да не го прави повече без разрешение.

А след това взе и скочи направо в главата на Тод.

Проклятие!

Тя рязко се изправи и се хвърли към огледалото. Видя отражението си: огромни очи, разрошени коси и кожа, която леко сияеше.

Сияние. О, проклятие! Беше взела от Брукс. Беше откраднала частица от него, докато духът ѝ съблазняваше тялото му.

Започна да клати глава напред-назад. Тя беше отнела и сега Тод щеше да се събуди слаб.

— Не исках това — прошепна Кара признанието си към своето отражение, което безпомощно я гледаше от огледалото. За да пътешества в сънищата, трябваше да се настрои, да събере... по дяволите, понякога дори трябваше да медитира. Събирането на жизнена енергия по време на сън си беше талант, в който сукубите постигаха съвършенство едва когато съзрееха сексуално. Това беше тяхното най-силно оръжие; както и най-опасното.

Кара преглътна и усети върху езика си вкуса на вината. Беше изтощена и не би трябвало да има сили да се промъква в сънищата на смъртен. Тя никога не би могла да проникне в съзнанието на Тод на такова разстояние от него.

Това не би трябвало да става, но все пак се беше случило.

И затова, тя трябваше да направи всичко възможно да няма повторение. Защото Кара не беше сигурна, че ще може да устои на изкушението.

А изкушението да прави секс с привлекателния детектив беше прекалено силно.

— По дяволите! — Тод се събуди незабавно и с напълно ясно съзнание.

Проклятие! Беше сам.

Ръцете му бяха стиснати в юмруци. Можеше да се закълне, че Кара беше тук, с него. Прегръщаше го. Целуваше го.

Когато се надигна от леглото, в слепоочията му запулсира тъпа болка. Погледна към будилника. Разбра, че е спал само четири часа и затова реши, че болката се дължи на недоспиването.

Явно тези четири часа не му бяха достатъчни.

Брукс прокара ръка през лицето си и за някаква част от секундата, можеше да се закълне в това, усети аромата на жена.

Кара.

Заради нея мозъкът му явно нещо не беше наред. Последният път, когато сънува толкова еротичен сън с жена... По дяволите, той

никога не беше сънувал толкова реален еротичен сън.

Брукс все още усещаше под пръстите си копринената ѝ кожа, все още помнеше извивките на гърдите ѝ...

Пенисът му беше твърд и болеше от желание. Желание, което той знаеше, че може да удовлетвори само една жена.

По дяволите!

Насочи се към банята, решил, че хладният душ ще му помогне; щеше да го разсъни, като заедно с това щеше да измие всички мисли за Кара от главата му.

Пусна водата на пълна мощност и отстъпи крачка назад. С крайчеца на очите си долови отражението си в огледалото.

Намръщи се.

Какво беше това, по дяволите?

Погледът му бързо пробяга по едва видимите драскотини по гърдите му и се спря на лявата му ръка. Присви очи, докато разглеждаше петте малки следи във вид на полумесеци. Ранички, които приличаха на белези от женски нокти.

— Ама че дяволщина. — Тод повдигна дясната си ръка и внимателно погледна бицепса си. Същите малки белези.

В неговия сън Кара беше впила пръсти в ръцете му, притискайки се по-плътно към него. Ноктите ѝ бяха наранили кожата, причинявайки му лека болка, но и удоволствие, дължащо се на това, че тя притисна гърдите си към неговите.

Но това беше просто сън. Страстна фантазия, която го беше последвала в съня му.

Брукс прокара пръсти по следите и усети неравността на кожата.

— Дяволите да го вземат — повтори той, докато вълна от безпокойство се плъзна по тялото му.

Нямаше друга жена, способна да нанесе тези драскотини. С последната си любовница, също полицай, Брукс беше престанал да се среща преди месец.

Тревогата му се усили. Как, по дяволите, беше успял да получи тези следи от женски нокти върху ръцете си?

Кара.

ГЛАВА 4

Алибито ѝ се потвърди.

Част от Тод ликуваше — една много, много голяма част — защото това означаваше, че може спокойно да се доближи до зашеметяващата Кара.

Другата част обаче, сериозно се тревожеше. Ако Кара не беше убийца, значи истинската престъпница се опитваше да я натопи. Поне Брукс не виждаше друго обяснение.

Убийца, обожаваща сложните игри — това беше дяволски лоша новина.

Беше сряда вечер. Бяха изминали два дни, откакто видя Кара за последно, откакто се наслади на докосването на идеалните ѝ устни и откакто нежният ѝ език галеше неговия.

Брукс я избягваше, наясно с факта, че трябва да пази дистанция, докато не се изяснеше алибито ѝ по време на убийствата. Не му се искаше да усложнява живота си с връзка със заподозряна.

Но сега всички обвинения към нея бяха снети.

Според думите на Колин пет сервитьорки и трима бармани бяха потвърдили, че Кара е била на сцената в „Парадайз Фаунд“ по времето, когато са били извършени първите две убийства. А една любопитна и досадна възрастна съседка потвърди думите на Кара, че тя е била сама в дома си по времето на убийството на Майкъл Хаус.

Госпожа Мърфи, бивша учителка и голяма почитателка на изкуството, ако се съдеше по висящите на стените в гостната ѝ картини, с радост сподели наблюденията си:

— Видях я, как се върна вкъщи след пет с тази своя яркочервена кола. Влезе и повече не е излизала. — Между белите вежди на старицата се появи малка бръчка. — Мислех си, че ще я посети мъж, но... — и последва въздишка, пълна с разочарование. — Тази нощ не се появи никой.

— Значи тя си е била вкъщи между пет и десет вечерта? — попита отново Брукс.

Възрастната дама посочи с пръст към една картина, нарисувана в тъмносиви тонове.

— През цялото това време аз бях на верандата, опитвайки се да рисувам с нова техника. Наричам я „нощна живопис“...

— Хм... добре.

— Стоях отвън до полунощ — и тя активно започна да жестикулира с изцапаните си с боя пръсти. — Кара не е ходила никъде. Мога да се закълна в живота си. — Старицата поддържаше тази история дори след кръстосания разпит, устроен ѝ от него и Колин.

Снимки за разпознаване бяха предоставени също и на администратора на хотела. Мъжът дълго гледа наредените пред него шест блондинки и накрая поклати глава:

— А-аз не мисля, че съм в-виждал някоя от тях. — Гласът му звучеше дрезгаво, а в дъха му все още се усещаше устойчивият аромат на бира.

— Ти не мислиш или ти знаеш, че тя не е тук? — притисна го Колин.

Замъглените очи на мъжа се проясниха за миг.

— Не е тук.

И така, сега вече всичко говореше за това, че Кара е извън подозрение.

Направо страхотно.

До него се чу автомобилен клаксон — толкова близко, че Тод почти подскочи в колата си, паркирана до „Парадайз Фаунд“. Тихо изруга, разбрал, че седи вътре, втрещен незнайно къде, повече от десет минути.

Така де... имаше си няколко нерешени проблема. Най-напред трябваше да убеди жената, смятаща го за голям кретен, че е напълно възможно да излезе на среща с него.

Напълно възможно.

Освен това, трябваше да намери убиеца.

Да, животът му напоследък се оказа доста наситен.

С дълбока въздишка Тод най-накрая се измъкна от колата. Усещаше оръжието, закрепено на кръста му, докато приближаваше тъмната врата на клуба, безсилен да спре спомена от своето последно посещение в него.

Онзи път не остана щастлив от запознанството си с Найл. Хладнокръвно копеле. Тъй като алибито на Кара в „Парадайз Фаунд“ го проверяваше Колин, значи излизаше, че от онази паметна визита на Тод в клуба бяха минали почти два месеца.

И той определено не искаше отново да се среща с Найл.

„Как, по дяволите, успя да го направи? — продължаваше да се пита той. — Как този негодник успя да ме хвърли през целия бар, без да ме докосне дори с пръст?“ В онзи ден двамата с Колин бяха дошли, за да го разпитат, но ситуацията доста бързо излезе извън контрол.

В един миг Тод държеше мъжа за раменете, а в следващия — вече летеше през помещението и се озова върху счупената маса на пода.

Още щом погледна към Найл, Брукс разбра, че в него има нещо особено. Всеки нерв в тялото му се напрегна и дори косъмчетата по врата му настръхнаха.

Такива внезапни предчувствия вече му се бяха случвали. Обикновено, това ставаше точно преди ситуацията да стане от гадна — по-гадна. Например, когато престъпникът възнамеряваше да извади оръжието си или когато буквално няколко секунди деляха Тод от развихрянето на истински Ад.

Брукс предпочиташе да мисли за това като за система за самосъхранение. Силен инстинкт. Каквото и да беше, това никога досега не го бе подвеждало.

От Кара не излизаха никакви сигнали за опасност — поне отначало. Но когато влезе в дома ѝ и се озова лице в лице с нея, всичките му инстинкти направо откачиха.

Отначало Брукс реши, че това е свидетелство за нейната вина и че Кара е убийца. Но сега... сега се питаше дали тялото му не се опитваше да го предупреди, че Кара е опасна за душата му.

— Какво, по дяволите, търсиш тук, ченге? — изръмжа единият от биячите и се изправи, преграждайки пътя му.

Потискайки въздишката си, Тод погледна към него. Мамка му! Познаваше този татуиран гигант. Задникът охраняваше вратата и миналия път, когато посети „Парадайз Фаунд“.

— Искам да вляза — отвърна просто Брукс.

Горилата гърлено се засмя с дълбок и боботещ смях и сръга с лакът своя партньор — нисичък, тъмнокож, мускулест младеж, чийто

ноздри потрепваха, когато той се наклони по-близо към Тод и го подуши.

— Не е наш — измърмори по-дребният.

Ама че проклетия! Тод извади от джоба си дващетачка и я пъкна в ръката на гиганта.

— Отвори проклетата врата!

Усмивайки се, горилата прибра парите.

— Това е погребението ти, ченге.

Вратата се отвори. Пронизителните звуци на китара и тътнежът от гласове проникнаха в ушите му и изпълниха нощта.

Брукс спря на входа.

— Шефът ви тук ли е?

— Човече, днес ти е щастливата нощ — отвърна по-ниският. —

Найл излезе на лов.

„Какво пък означаваше това?“

Но въпросът беше забравен в същия миг, в който Брукс видя жената с дълги, златисти коси.

Кара.

Влезе в „Парадайз Фаунд“, съпроводен от подхилкването на биячите зад него.

Клубът беше препълнен. Буквално изобилстваше от тела. Мъже, жени. Болшинството от тях бяха между двадесет и четиридесет години. Някои се криеха в сенките, други едва ли не правеха секс направо на дансинга.

По пътя към бара Брукс долови познат аромат. Аромат на... кръв. Беше се нагледал на толкова местопрестъпления през живота си, че веднага разпозна медния мирис. Значи някъде тук...

Вляво от него един мъж повдигна глава. По брадичката му се стичаше червена струйка. Жената в ръцете му със стон леко обърна глава настрани. И в този момент Тод видя следите — две дълбоки убождания по врата.

Какво по дяволите...

Посегна за оръжието си.

— Махни се от нея, копеле!

След вика му се понесе някакво шушукане, един или двама от посетители погледнаха към него, но в действителност никой не му обърна внимание — дори негодникът, нападнал жената.

Всъщност, жената също го погледна. На лицето ѝ проблесна усмивка, показваща прекалено остри зъби.

— Върви по дяволите, човече! — едва ли не изплю предполагаемата жертва, след което хвана своя кавалер и двамата се скриха в тълпата.

— Какво? — Брукс примигна, без да е сигурен какво се беше случило току-що. Да, имаше нападение и той трябваше да помогне на пострадалата...

— Това не е онова, за което си мислиш. — Тихият и чувствен глас на Кара премина през всичките му нервни окончания, надделявайки над шума на тълпата.

Пръстите на Тод все още бяха върху дръжката на пистолета. Той бавно се обърна, неуверен, че е готов отново да се озове лице в лице с нея. Макар че беше дошъл в клуба специално за това — да я види.

По дяволите! Тя беше още по-красива, отколкото си спомняше. Кара беше оставила косата си свободно да обвива раменете ѝ. Лицето ѝ беше бледно и прекрасно, сякаш слязло от реклама в списание, а проблясващите ѝ в червено устни просто го примамваха да ги опита.

Беше облечена в къса черна рокля и високи черни ботуши. Голите ѝ крака бяха невероятно съблазнителни и толкова дяволски дълги. Прекалено лесно бе да си представи как я сграбчва, повдига я на бара, който беше на по-малко от метър от него, и как тя обвива тези сексапилни крака около кръста му.

И ако те не се намираха в помещение, пълно с отрепки, които, съдейки по видяното, се възбуждаха, хапейки се един друг, то Брукс най-вероятно щеше да направи точно това.

— Прибери оръжието! — тихо настоя Кара. — Тук нищо не те заплашва.

Тод се намръщи.

— Онзи мъж нападна жената.

— Не, просто прелюдията им е такава. — И тя посочи с пръст някъде зад него.

Той погледна в указаната посока. В противоположния ъгъл на залата, двойката продължаваше да се прегръща. Малко след това жената повдигна китката на мъжа към устните си и впи зъби в него.

— Господи!

Тогава Кара се разсмя. С мек и звънък смях.

— Точно него определено няма да го намериш тук. — След което отново стана сериозна, а между веждите ѝ се появи едва забележима бръчка. — Ти какво правиш в клуба? — И сякаш изведнъж ѝ просветна. — Проверяваш алибито ми?

Тод прибра пистолета в кобура и намести якето си над него.

— Това вече е направено, скъпа.

Дочу, как Кара рязко си пое дъх.

— И?

— И имаш алиби — за всичките три убийства. — Факт, който не преставаше да го радва. Кара беше невинна. Изведнъж го завладя усещането, че зарастващите драскотини на ръцете му леко потръпват.

— Ама, разбира се — каза тя и леко смръщи вежди. — Вече ти казах, че аз не съм убивала никого.

В този момент Брукс забеляза, че очите ѝ са зачервени. Сякаш беше плакала.

— Добре ли си?

— Не, не съм — стисна устни тя, но след малко продължи. — Днес ходих при родителите на Майкъл. Съкрушени са.

Да, Брукс също се беше срещнал с тях. Бяха дълбоко опечалени и искаха отговори. Отговори, които Брукс не можеше да им даде. Поне засега.

Приличаха на задружно семейство. Майката — стилна жена на възраст, гледаше Тод с пусти очи, в които бяха застинали сълзи. Бащата на Майкъл, чийто очи също бяха зачервени, прегръщаше жената през крехките рамене. Но нежността му към нея само подчертаваше гнева, който Тод четеше в очите му.

Добро семейство. В което родителите обичаха сина си.

Тод нямаше такова семейство от... ах, по дяволите, той никога не е имал такова семейство. От много отдавна беше сам и това го устройваше.

Брукс не искаше да изпита тази болка, която виждаше в очите на семейство Хаус.

Кара поклати глава.

— Но ако знаеш, че не съм виновна... — леко дрезгавеещият ѝ глас обгърна Тод и прогони спомените му за скърбящото семейство. — Какво тогава правиш тук?

„Търсех теб!“ Брукс повдигна рамене.

— Нима човек не може да се отбие в бара след работа, за да се поразсее малко? — Стори му се напълно нормално обяснение.

— Не и в този бар — веднага го контрира Кара. — Особено, ако този човек си ти.

„Какво искаше да каже тя с това?“

— Аз наистина не мисля, че... хм... ти си свикнал с такива места — продължи тя. — Може би е по-добре да си вървиш?

От изненада Брукс примигна.

— Извинявай?

Тя какво, опитваше се да го изгони ли?

Групата на сцената завърши изпълнението си и в клуба стана малко по-тихо.

— По дяволите, мой ред е. — В очите на Кара проблесна озадаченост. — Нали се канеше да си тръгваш?

За нищо на света! Особено ако беше дошло време за нейното изпълнение.

— Искам да те чуя. — В думите му прозвуча повече решителност, отколкото Брукс смяташе да показва.

— Аз... аз не пея много добре. Мисля, че е нещо средно. Няма да загубиш нищо, ако си тръгнеш...

— Отивам. — Да, клубът не приличаше на онези, в които обикновено ходеше Брукс, а и доста от посетителите явно го изпепеляваха с неодобрителни погледи. Но Кара беше тук, а той я желаше и, проклет да е, но не възнамеряваше да си тръгва.

— Чудесно — заби тя пръст в гърдите му. — Просто не устройвай тук нищо, разбрахме ли се? Остани тук и не си търси... неприятности.

И тръгна, проправяйки си път сред тълпата към малката сцена. Брукс не пропусна да се полюбува на плавните движения на бедрата ѝ, докато се отдалечаваше. Все пак дамата имаше умопомрачително дупе, върху което той с радост би сложил ръце.

Кара се качи на сцената. Слабото осветление я обливаше от тавана и караше светлите ѝ коси да блестят.

Тод се намести на високия стол до бара, опря гръб в него и се пригответи да гледа. В този момент някой го потупа по рамото и това го накара да се обърне:

— Какво по...

— Уиски. — Барманът, млад мъж, малко над двадесетте, бутна към Тод любимата му напитка.

Брукс хвана чашата.

— Благодаря.

— За сметка на заведението.

Предупредителните звънчета, прозвучали по-рано, сега зазвъняха с нова сила.

— Найл е тук? — Нима негодникът го наблюдаваше тайно отнякъде?

Тъмнокосата глава на бармана леко се поклати.

— Имаме разпореждане да предоставяме всякакви напитки от бара на теб и на другото ченге.

— На Гит?

— Аха — и подобие на усмивка изкриви устните на младежа. Съвсем недружелюбна усмивка. Приличаше повече на демонстрация на зъби у куче, охраняващо двора на стопанина си. — Но, ако зависеше от мен, вие, копелета, никога не бихте престъпили прага на моя бар.

Какво пък? Тази вечер явно му се удаваше да печели приятели наляво и надясно. Тод повдигна чашата си за на здравица, замислен, дали барманът не е отровил напитката му.

— Благодаря за предупреждението.

Барманът присви очи.

— Бъди внимателен, ченге. Тук ще си намериш не малко врагове. Да, явно че вече си имаше.

Тод изпразни чашата си с една голяма глътка и усети как алкохолът с леко парене плъзва надолу по гърлото му.

И в този момент я чу; в клуба се разнесоха първите чувствени акорди на песента.

В същия миг утихнаха всички разговори и гласове.

Брукс се обърна и погледът му като с магнит беше привлечен от Кара. Зад гърба ѝ свиреха музикантите. Нямаше никакви китарни резачки. Вместо тях звучеше инструментална блусова композиция. Тя обви пръсти около микрофона. Гласът ѝ леко трепереше, когато запя, гледайки Тод право в очите.

Той нямаше да може да отмести погледа си от нея дори ако барманът допреше оръжие до главата му.

Беше заплепен.

О, да, жената определено го беше омотала в мрежите си.

В това време гласът ѝ укрепна. Не, Кара не започна да пее гърлено, да крещи или нещо подобно. Тя просто... пееше. С дълбок и леко дрезгав глас, от който цялото тяло на Брукс се напрегна.

Песента беше доста лекомислена; текстът — свободен и изпълнен със страст. Кара пееше за любовта си към мъж, който не е предназначен за нея, докато бавно движеше бедра в такт с музиката. След което направи леко движение с ръка. В този момент Брукс можеше да се закълне, че усети докосването ѝ по кожата си.

Тя не беше най-добрата певица, която беше слушал Тод. И за да го разбере, му трябваша около две и половина минути. Кара променяше нотите. Но в нейното изпълнение имаше нещо. Огън. Силата, струяща от думите, караше дори негодниците, криещи се в тъмните ъгли, да прекратят игричките си и да се заслушат.

Когато песента свърши, устните ѝ се извиха в насмешлива усмивка. Създаваше се впечатление, че клубът сякаш трепери, докато всички наблюдаваха изпълнението ѝ. За секунда светлината над нея заблестя и на Брукс му се стори, че тя цялата сияе.

Примигна, опитвайки се да възвърне яснотата на погледа си и точно в този момент, илюзията изчезна.

Кара отстъпи в сянката и прошепна нещо на единия от музикантите.

Още! Думата премина като шепот през съзнанието му. Брукс искаше отново да я чуе. Изпитваше нужда да чуе гласа ѝ. Когато тя отново застана в средата на сцената, раменете му най-накрая се отпуснаха. Кара започна да пее, обвивайки го в чувствена паяжина, която събуждаше страстта му.

Той не тръгна към нея, когато изпълнението ѝ завърши. Просто си седеше на бара, наблюдавайки всяко нейно движение. Не беше свалил очи от нея от момента, в който тя стъпи на сцената, и Кара знаеше, че бе пяла само за него.

В помещението витаеше сила, която го изпълваше и която зовеше тялото ѝ. Тя пееше, за да вземе тази сила; специално възбуждаше зрителите и се хранеше с вълните енергия, които се излъчваха от тях.

Поради факта че в последно време не си позволяваше удоволствията на плътта, пеенето за нея беше единственият изход. И Найл го знаеше. Той сам ѝ беше предложил да пее в „Парадайз

Фаунд“, за да може да поддържа силите си. На практика, идеята да се храни от клиентите в клуба беше негова. Отначало беше като експеримент, който проработи удивително добре; толкова добре за нея, че Кара реши да приключи със секса.

— Вземай малко оттук, малко оттам — каза Найл, гледайки я със своите полунощночерни очи. — Никой няма да узнае.

А дори и да узнаеха, какво от това? Тя не вземаше прекалено много, за да може с това да навреди на някой от посетителите в клуба. Кара използваше гласа си, който добавяше необходимата сексуалност и страст на лирическия текст, като позволяваше на тълпата да реагира, отделяйки така нужната ѝ сила.

След това тя поемаше тази сексуална енергия, която течеше към нея, като към магнит. Та нали точно Кара контролираше нивото на възбуда в помещението. Тя беше като Хамелнския ловец на плъхове от старата немска приказка, само че вместо флейта и плъхове имаше сексуален глас и енергията от посетителите. И тя използваше точно тази сила, за да поддържа тялото си. На място, подобно на „Парадайз Фаунд“, където сексът витаеше във въздуха, за сукубите беше лесно да поддържат собствените си сили.

До този момент нейната уговорка с Найл работеше страхотно.

Или по-скоро работеше до момента, в който в клуба влезе детективът.

Когато Тод беше толкова близо, тя почти не можеше да се концентрира. Кара не искаше да пее за тълпата, а искаше да остане насаме с него. И жадуваше да разбере, дали взаимната им страст щеше да се разгори толкова силно, колкото предполагаше.

По дяволите, този мъж беше изкушение, което тя не можеше да си позволи.

Стигна до бара и спря точно пред него. Сърцето ѝ биеше лудо, а тялото ѝ потръпваше от енергията, с която се бе нахранила от тълпата.

— Е, какво мислиш?

Погледът му беше прикован върху устните ѝ.

— Мисля, че всеки мъж в този проклет бар те желае — отвърна ѝ той, без да изразява абсолютно никакви емоции.

— Аз... говорех за пеенето ми.

— Аз също. — Брукс се облегна назад. — Защо тук, Кара? Би могла да пееш във всеки друг клуб в Атланта. Проклятие, не е

задължително да пееш в клуба на Найл...

— Мястото ми е тук. — Не смяташе да му обяснява защо.

Устните му се присвиха в тънка линия.

— Но не и моето, нали?

Кара поклати глава със съжаление.

— Знаеш ли, дяволски се уморих от усещането, че в града се случва нещо мрачно и само аз не зная какво е то.

Можеше да го разбере. Дори за секунда ѝ се прииска да му каже истината.

Само че Кара силно се съмняваше, че детективът щеше да ѝ повярва. О, да, думите ѝ биха прозвучали нещо такова: „*Казвам се Кара и съм безсмъртна сукуба. И само за информация — този клуб е препълнен с демони, вампири и вещици. А, да, и твоят партньор... Гит. Той е шифтър. Да, точно така, може да се превръща в животно, когато си пожелае*“.

Да, Брукс определено щеше да се хване на това.

— А ти какво мислиш, че става? — вместо това се поинтересува тя и направи знак на бармана, че иска питие.

Очите на Камерън за миг станаха черни, когато го погледна; магията, скриваща очите му на демон се беше разсеяла. Истинските демони имаха напълно черни очи — ирис, зеница, роговица — всичко беше черно като нощта. И за да не изплашат деликатните смъртни, по-голяма част от тях използваха защитно заклинание, за да скрият истинския цвят на очите си.

Точно така, както ги криеше и тя.

Камерън сложи пред нея чаша с мартини и изгледа свирепо гърба на Тод.

Барманът никога не е бил почитател на смъртните, но Кара смяташе, че той не представлява заплаха за никого. Познаваше се с този демон от много години и макар че Камерън изглеждаше на двадесет и три, тя знаеше, че е на много повече.

Двамата с него имаха толкова много общо. Прекалено много.

Тя леко поклати глава и барманът се отдръпна.

Тод въздъхна тежко.

— Проклятие, ако само знаех какво става. — Хвана ръката ѝ и я погали с палеца си по кокалчетата. — Може би просто имам параноя.

Или може би нямаше?

Лявата ръка на Кара се протегна за чашата и тя отпи малка глътка, за да намокри внезапно пресъхналото си гърло.

— Ти излъга.

Тя едва не се задави със сладката напитка.

— К... какво?

Той се усмихна дяволито и трапчинката на бузата му изпъкна ясно.

— Ти умееш да пееш.

— Аз... ами... благодаря.

Пръстите на Брукс продължаваха с леки движения да гаят ръката ѝ. През това време на сцената засвири нова група. Бавна, чувствена и сексуална мелодия. Кара знаеше, че съвсем скоро ритъмът ще се смени и музиката ще стане тежка и неистова — още едно от предпочитанията на Найл. Харесваше му да смесва стиловете в клуба.

Освен това, Найл поддържаше теорията, че музиката е способна да усмирява чудовищата. И тъй като в този клуб нямаше място къде да се стъпи от тях, той предвидливо искаше музика, която да удовлетворява вкуса на всеки.

— Искаш ли да потанцуваме? — попита Тод, накланяйки се толкова близко до Кара, че дъхът му погали скулата ѝ.

Енергията все още пулсираше в тялото ѝ. Чувствената сила, която караше Кара да иска да се плъзне още по-близо до тялото му и да се поотърка в него. Ако танцуваха, това би станало много просто и естествено. Дори можеше да го докосне така, както ѝ се искаше. И да усети енергията на тялото му с всяка клетка на своето.

О, това звучеше толкова добре!

Дори прекалено.

Кара отпи още една глътка от напитката си и попита:

— Да разбирам ли, че вече не съм в списъка на заподозрените?

— Много ѝ се искаше да получи директен отговор.

Брукс се забави малко, преди да изрече:

— В този момент няма нищо, което да те уличава.

Не на такъв отговор се надяваше. Повече щеше да ѝ хареса нещо от сорта: „*Ти си напълно чиста, скъпа, и аз никога повече няма да те заподозра!*“. Кара внимателно се вгледа в него, опитвайки се да го разбере.

— Ти не се опитваш да ме съблазниш, за да ме принудиш да направя признание, нали детектив?

Тод бавно поклати глава.

— Не, аз просто се опитвам да те съблазня и толкова.

Кара стисна по-здраво чашата с мартини.

— Ти ме желаяш — продължи Брукс. — Аз също те желая.

Ако само всичко беше толкова просто...

Тод взе чашата от ръката ѝ.

— Танцувай с мен.

Един танц? Е, един танц все някак щеше да издържи. Кара се обърна и го поведе към препълнения дансинг.

Двойките се извиваха в такт с музиката. Изглеждаха като обикновени мъже и жени, но Кара знаеше, че това не беше вярно. Всичко наоколо беше омагьосано. Атмосферата беше препълнена с шепот на изкушение и съблазън. Тод я заключи в обятията си и я притисна към гърдите си. Тя се запита за миг дали правилно е оценила силата му.

Прегръдката му беше доста настоятелна.

Макар че Кара беше висока, създаваше се впечатление, че Тод е надвиснал над нея. Прегръщайки я, той наведе глава и доближи лицето си до нейното. Тялото му беше силно и мускулесто и когато двамата се задвижиха в ритъма на танца, тя усети как през дрехите към нея се притиска възбуденият му член.

Кара не се отдръпна. Не започна да се преструва на скромна. Напротив, притисна се по-силно към него, наслаждавайки се на чувственото усещане. Искеше ѝ се да се е родила в друго семейство.

Да се е родила смъртна.

Хората бяха такива щастливци. Можеха да обичат, да мразят, да се страхуват, да жадуват... И тези емоции за тях не бяха разрушителни.

Освен ако самите те не поискаха да бъдат такива.

Тя никога не беше имала избор. И никога нямаше да има.

Ръцете на Брукс се плъзнаха надолу по тялото ѝ и се обвиха около кръста ѝ.

— Тод... — Харесваше ѝ да усеща вкуса на името му върху езика си, но трябваше да предупреди детектива, докато всичко не беше стигнало прекалено далеч. — Да ме желаяш, не е безопасно.

— Зная. — Ръцете му бяха топли и тежки. — Но и аз не съм най-безопасният мъж. — Той за секунда стисна Кара по-силно и огънат на чистата страст я прониза.

Чувствителната ѝ кожа настръхна, пулсът ѝ се учести... И макар тя да разбираше, че си играе с огъня, не можеше да се спре.

Тод беше казал, че и той не е безопасен. Интересно, дали имаше предвид факта, че е ченге? Или имаше още нещо?

— Аз не съм най-милият мъж — продължи Брукс. Думите му звучаха мрачно, но гласът на Тод продължаваше да гали слуха ѝ. — Вършил съм неща... — Той поклати глава. — Правил съм това, което е трябвало да направя, за да задържа престъпник. Борил съм се. Лъгал съм.

Признанията на Тод изобщо не я удивиха.

Устните му отново се присвиха.

— Дори съм убивал. — Погледна я в очите. — Ако не можеш да се справиш с това, кажи ми още сега.

Тя можеше. Въпросът беше в това, дали Тод можеше да се справи с Кара. Изпълни я тъга, когато погледна към него.

— На теб ти харесва да се бориш със злото, нали? Ти искаш да бъдеш уверен, че добрите ще победят, а лошите ще си получат заслуженото.

— Това е работата ми — отвърна простичко Брукс, плъзгайки пръсти още по-надолу по тялото ѝ.

— За теб всичко ли е черно и бяло? Добро или лошо? Единствен избор? — За Кара, отговорът му беше много важен.

Защото тя, също като него, беше вършила отчайващи неща. Беше се борила. Лъгала. А колкото до убийство...

— Вече не — прошепна Тод. — Сега вече не остана нищо просто и...

Лека вибрация разтърси бедрото му, отеквайки в тялото ѝ.

Мобилният му телефон.

Тод стисна зъби и я притисна още по-силно в ръцете си.

Какво пък, времето ѝ за игри и мечти свърши. Кара поклати глава и отстъпи от него, прекъсвайки прегръдката му.

— Трябва да отговориш. — Бавната и тъжна мелодия замлъкна. С крайчеца на очите си видя как Брок взема китарата.

Знаеше коя ще е песента още преди да се разнесат първите ѝ акорди в клуба.

Детективът извади телефона, прочете съобщението и тихо изруга.

— Трябва да се обадя на Колин.

Разбира се, че трябваше. Злото не спеше. Във всеки случай в този град.

— Благодаря за танца. — Кара вдигна ръка и го погали по скулата. Тих стон на удоволствие се отрони от устните ѝ, когато усети боцкането на наболите косъмчета по челюстта му.

Брукс склочи пръсти около нейните.

— Не е задължително да се ограничим само с танц.

— За мен е задължително. — Той я държеше здраво, но нежно. — Аз не съм от онези ветрени девици. — Вече не. По дяволите, сега изобщо не беше такава.

Но някога...

— Мога да те накарам да премислиш.

Такава самоувереност. Глупава черта, присъща само на хората. Кара го погледна в очите, усещайки в тялото си притока на екстрасензорна сила. Хипнозата беше най-мощното оръжие сред нейните дарове.

— А аз мога да променя решението ти — въздъхна тя, решила да сложи край на тази игра. Край на изкушенията за нея и край на ходенето по демонски клубове за него. — Забрави за мен, детектив. Върни се към своя живот. Бори се със злото и забрави за мен.

В миналото тя изричаше думите и превръщаше мъжете в марионетки, стремящи се да се подчинят на командите ѝ. Преди много време, тя нямаше равна на себе си в това.

Дотогава, докато не разбра, че не са ѝ нужни марионетки.

Очите на Тод се разшириха и той поклати глава. Един път. Втори.

Телепат! Кара почти беше забравила за силата, дремеща в него. Но дори тя нямаше да е в състояние да му помогне. Никой не можеше да се съпротивлява на командите ѝ и...

— Очите ти... — с труд промълви Брукс. — Не са сини. Мислех, че са сини... но...

По дяволите! Той не трябваше да осъзнава случващото се. Детективът не трябваше да вижда проблясващата тъмнина в очите ѝ.

Какво ставаше?

Кара отдръпна ръката си от Тод.

Той примигна.

В джоба му отново завибрира телефонът.

— Върви! — Заповед. Без каквито й да е хипнотизиращи хватки, които явно върху него не действаха.

Чрез сънищата му Кара можеше да влезе в съзнанието му — тогава защитните му инстинкти намаляваха, но не можеше да го управлява, когато Тод беше буден и нащрек.

Това. Никога. Не. Се. Беше. Случвало. Преди.

Мъж, когото тя не можеше да контролира. Смъртен.

Ако нейните хипнотични таланти не работеха с него и ако той сам беше взел решение, това означаваше, че е тук заради самата нея, а не заради феромоните й или сексуалната примамка, свойствена за всички сукуби, когато тръгнаха на лов.

И ако се съдеше по разбирането, светещо в очите му, би могла да каже със сигурност, че Тод я беше пожелал сам.

Което беше много, много плашещо. И възбуждащо.

Той я желаше.

— Ще се видим пак. — В гласа му звучеше увереност.

И това, след като тя му заповяда да я забрави.

Ръцете на Кара трепереха.

Брукс се наведе и я целуна грубо, страстно и дълбоко. Езикът му настояваше, съблазняваше.

А тя беше онази, която трябваше да съблазнява.

След което, Тод си тръгна. Скри се в тълпата и я остави сама.

А тя прекалено дълго беше сама.

Той не беше сигурен какво точно се бе случило току-що. В първата минута гледаше към Кара, мислейки си колко меки изглеждаха устните й и как му се искаше отново да ги опита.

А в следващата — гледайки я в очите, осъзна, че цветът им е прекалено тъмен. Вече не бяха сини, а черни.

Кара му говореше нещо, шепнешком, което изглеждаше много важно.

Но Брукс не можеше да си спомни думите. Знаеше само, че нещо не е наред, когато отново погледна надолу към нея.

Поклати глава, съсредоточил цялата си енергия върху Кара и реалността тутакси се завърна на мястото си.

Погледна през рамо и я видя все още да стои на дансинга. Върху лицето ѝ беше застинало тъжно и объркано изражение. Той се поколеба.

В този момент тя го погледна; веднага изправи рамене и сложи върху лицето си маската на безразличието. След което се обърна и изчезна сред масата от танцуващи тела.

Проклятие!

Брукс тръгна към празните сепарета в задната част на клуба. Вдигна телефона и набра номера на партньора си. Колин вдигна след втория сигнал.

— Кажи ми, че това е много важно — изръмжа Тод.

— Така е. — Последва малка пауза. — Имаме още един труп.

Какво? Господи, вече? Разтри очи, усещайки как болката пулсира в слепоочията му в такт с ритъма на барабаните от задната част на сцената.

— Къде?

— Хотел „Дейтън“. Накрая на Маркърс стрийт.

— Вече съм тръгнал. — Убиецът беше свършил работата си прекалено бързо. Тод се замисли, кой ли е нещастникът, попаднал в примката му този път. — Ще съм там след десетина минути. — Маркърс стрийт беше съвсем наблизо. По дяволите, най-вероятно щеше да бъде там за по-малко от пет.

Задният вход на клуба беше на няколко крачки от него. Тод забърза натам, бутна тежката метална врата и стъпи на тъмната уличка.

Човекът, изскочил от задния вход на клуба, се оказа онзи детектив. Убиецът застина.

Проклятие!

Раменете им почти се докоснаха. Убиецът скри усмивката си и се протегна към дръжката на вратата.

Ченгето го спря.

— Какво правиш тук?

Копелето беше прекалено любопитно. И ако той не се контролираше, времето му бързо щеше да свърши... Детективът

щеше да се окаже толкова мъртъв, също като останалите шибани идиоти.

— Дишам чист въздух. — В уличката беше тъмно и ченгето едва ли можеше да види нещо.

Смъртните бяха толкова прекрасно... слаби.

Затова играта с тях беше толкова забавна.

За момент изкушението да нападне детектива стана почти непреодолимо, остро, горещо...

Не, не, времето на Брукс да умре още не беше настъпило.

Поне засега.

Вратата се отвори и убиецът влезе в „Парадайз Фаунд“. Изчака, докато вратата зад гърба му се затвори и се усмихна.

Идеално. Точно навреме, за да послуша най-добрата певица сред сукубите по тая страна на Мисисипи.

И да си помечтае как ще я убие.

Ех, толкова сладки мечти! Мечти за кръв, смърт и невероятно удивителна сила.

Дали Кара щеше да хареса такива мечти? Трябваше да ги види много скоро, може би дори още по време на разходката ѝ в сънищата.

И после щеше умре, както всички останали.

Отмъщението беше толкова невероятно сладко.

ГЛАВА 5

— Имаме имитатор — обяви Колин на минутата, в която Брукс се присъедини към него пред входа на хотел „Дейтън“.

Това беше последното нещо, което очакваше Тод.

— Какво? Как, по дяволите, е възможно? — Колегите им от участъка бяха дори прекалено внимателни, защото капитан-МакНийл щеше-да-ги-сдъвче-и-изплюе без дори да се замисля. И до този момент нямаше никакво изтичане на информация в пресата.

Така че, нямаше никакъв шанс, дори най-минималният, през нощта да се разхожда убиец-имитатор.

— Да вървим. — Колин се обърна на пети и тръгна покрай редицата стаи, разположени в източната част на хотела. — Ще се убедиш сам.

Преминаха покрай униформените, претърсващи района. Гит сложи латексовите си ръкавици и двамата заедно влязоха в стаята.

Тод веднага впи поглед в тялото на леглото. Мъж. Мускулест и силен. Гол. На видима възраст около 35 години. Завързан за леглото.

Типичната жертва на убиеца.

Същият почерк.

Е... не съвсем. Чаршафите покриваха почти цялото му тяло до брадичката. При другите случаи бяха прикрити само слабините.

Тод хвърли бърз поглед към партньора си и видя, че ноздрите му са леко разширени.

— Усещаш ли го? — попита Колин.

Тод си пое дълбоко дъх и долови мириса на... кръв. Пристъпи към тялото и внимателно го огледа още веднъж.

В този момент съдебният фотограф дръпна чаршафа, за да заснеме жертвата и едва сега Брукс успя добре да види гърдите на мъртвия.

Кръвта беше навсякъде.

— Кучи син!

— Аха — и Колин пристъпи до него. — Полицайте, озовали се на повикването, не са пипали нищо. Просто са съобщили и са казали за открито тяло на гол мъж, завързан с въже за леглото...

— И никой от тях дори не е погледнал отдолу, за да види, че всъщност са го намушкали. — Мамка му! Да, това че полицайте не бяха пипали нищо на местопрестъплението беше добре.

Но, по дяволите...

Жената не беше използвала оръжие преди.

Толкова много кръв. Нещастникът е умрял в мъки.

— Бих казал, че мъжът е умрял преди около час — сподели експерт от групата, събиращи улики от местопрестъплението.

Колин дрезгаво проговори:

— Мъжът на рецепцията каза, че убитият се е регистрирал в девет вечерта.

Времето съвпадаше. Добре, но...

— Имало ли е някой с него? — поинтересува се Тод.

Колин твърдо кимна.

— Говорих с него, преди да дойдеш ти — след което повдигна вежда. — Видял е блондинка с дълга коса. През по-голяма част от времето обаче, жената е стояла с гръб към него.

Какво ставаше? Серийните убийци не сменяха почерка си. Поне не толкова бързо.

— Това не може да е имитатор — процеди Брукс — Никой не знаеше за начина, по който са извършвани тези престъпления и...

— А онази дребната и рижавата как се казваше? Хана? Холи? Знаеш я, онази, новата журналистка, която смени Дарла в „Нюз Флаш Файф“.

Тод кимна. Холи Щорм.

— Видях я, как сновеше около мястото на второто местопрестъпление. Капитанът тогава още не беше дал нареждане за неразгласяване на информацията. — Дяволски ясна заповед. Колин сви рамене. — Може и да е успяла да измъкне нещо от някои от нашите.

— Ако беше станало, вече щеше да е в новините. — Брукс също беше забелязал, как тя търсеше информация на предното местопрестъпление — толкова типично за репортерите. Но журналистката досега не беше пуснала в ефир нито един репортаж —

бяха ѝ прекъснали снимките почти веднага, така че никой в града не знаеше подробностите около престъпленията, за да ги копира.

Имаше нещо друго.

Тод нямаше усещането, че това е имитатор.

— Някой знае — каза Колин, посочвайки към леглото. — Някой знае и дяволски силно се опитва да направи така, че това убийство да изглежда като другите.

— Хм... детективи? — Опита се да привлече вниманието им един от криминалистите.

Главите на всички присъстващи се обърнаха към него. Мъжът внимателно повдигна за дръжката окървавен нож.

— Мисля, че намерихме оръжието на убийството.

Ах, мамка му! Сега с убийствена точност и прецизност можеше да се твърди, че това убийство не прилича на останалите.

Нито едно от предишните тела не беше окървавено.

Или те си имаха работа със съвсем друга убийца, която обичаше да си играе на същите игрички със завързване, но предпочиташе да види жертвата си обляна в кръв, или техният случай току-що се беше пропукал.

— Дай да не пречим на екипа. — Трябваше по най-бързият начин да намерят отпечатъците на тази кучка. Надеждата, че ще ги открият върху дръжката на ножа беше нищожна, дори убийцата да не ги беше изтрила от нея.

Но все пак това щеше да бъде нещо, с което можеха да тръгнат на лов. Жаждата за преследване забушува в кръвта на Брукс.

Почти преди разсъмване Тод успя най-накрая да се добере до дома си. Съблече се и направо рухна в леглото.

И усети аромата ѝ. Във въздуха витаеше лекия мирис на лавандула, примесен с първичното ухание на жена.

Кара.

Проклятие! Тя сякаш лежеше до него в леглото.

Брукс затвори очи и прошепна името ѝ. След което се запита дали тя щеше да му се присъни отново?

Или той щеше се окаже в онзи ужас, състоящ се от остри нокти и зъби. Кошмарът, от който Брукс все още не можеше да се отърси и в

който човекът, преминаващ през дива и болезнена трансформация, се превръщаше в звяр.

Тод искаше да види Кара, а не преобразяващият се демон от Ада. Демон, с очите на неговия партньор.

Тя отвори очи и разбра, че отново се е озовала в спалнята му.

Сън или действителност? Този път Кара знаеше отговора.

Стаята беше залята от лунната светлина. На леглото лежеше мъж. Гол мъж. Тя виждаше релефните мускули на гърдите му и белезите — едва видими следи от нараняване около рамото, тънката бяла линия в близост до сърцето му, неравността по хълбока. Старите рани бяха цената за възможността да работи любимата си работа.

Тъмната пътечка от косми се спускаше като стрела по корема към слабините му и сякаш указваше право надолу към възбуждения му член.

От мъжа се излъчваше такова сексуално напрежение, че Кара буквално можеше да се докосне до излъчваната от него чувственост.

Но това не трябваше да е оправдание за присъствието ѝ в спалнята му. Тя се намръщи и без да е в състояние да се удържи, пристъпи крачка напред. Без да го съзнава, отново се бе озовала в съня му. Падайки у дома върху леглото си, Кара просто затвори очи и се остави умората да я завладее.

Трябваше да спи, без да сънува.

И определено не смяташе да се озове в спалнята му.

Какво ставаше? Оставаше с впечатлението, че губи контрол над самата себе си и над силите си дори само при мисълта за Тод.

— Кара, ела по-близо — прошепна мъжът и тя удивено откри, че той я гледа с изгладнял поглед.

Това не трябваше да става така. Намирайки се в нечий сън, тя трябваше да издава команди, за да отворят мъжете очи.

Поколеба се, смутена. *Миналият път той също не спеше и контролираше ситуацията — точно както и сега.* Тогава Кара пропусна този факт... но не и днес.

Брукс беше прекалено силен за смъртен. И ако у нея имаше и капка здрав разум, трябваше да побегне с всички сили далеч от съня му.

Вместо това обаче, облиза устни и бавно се приближи към леглото.

Тод направо я изяждаше с поглед — толкова горещ, че кожата ѝ сякаш пламна.

— Облечена си прекалено много.

Тя носеше само тъничката нощница, както и в предишния сън. Не носеше бельо. Кара вдигна ръце, хвана копринения плат и го изхлузи през главата си.

Тод преглътна, когато тя пусна ненужната дреха на пода.

— Вече не.

Добрата половина на Кара, която се беше събудила за живот преди няколко години, крещеше с всичка сила, че греши, не трябваше да се прокрадва в съзнанието на Брукс без разрешението му. Не трябваше да планира насладата от чувствените си игри с него. Не трябваше толкова страстно да желае да го опита — устните му, тялото, душата...

Но другата ѝ половина — дивият и мрачен демон, живеещ в сърцето ѝ, само дете не виеше от обзелото го желание. Толкова много сила и власт.

Кара го желаше.

И смяташе да го има.

Дори само насън.

В неговия сън.

Отпусна се на леглото и бавно започна да се придвижва към него, докато не се озова върху тялото му. Прокара пръст по гърдите му. Настойчивият ѝ поглед проследи едва забележимите белези по тях и за миг я прониза остра болка.

Хората бяха толкова уязвими.

— Боже, толкова е истинско — прошепна Тод. — Усещам аромата ти върху кожата си. — Протегна се към нея, зарови пръстите си в косите ѝ и я притегли към себе си за дълбока и властна целувка; целувка, която я накара да забрави за белезите му, оставяйки само първично и яростно желание. — И мога да се закълна, че усещам вкуса ти — отрони той срещу устните ѝ. А след това я целуна. Настоятелно. Езикът му властно нахлу в устата ѝ. Тя му отвърна жадно, разтваряйки устните си, галейки го.

Ръцете ѝ се впиха в раменете му. Широки. Мускулести. С лек тласък оседла бедрата му.

— Кажи ми, какво искаш! — Заповед. Във въздуха заискри магия.

Тод отпусна ръце върху бедрата ѝ. Тежестта на ръцете му притисна влажната ѝ плът към възбудения му член.

— Ти знаеш, какво искам.

— Кажи ми — с леко дрезгав глас настоя Кара. — Искам да чуя думите. — Тя жадуваше за тях. Произнесени, те щяха да направят този сън още по-реален.

— Искам да целуна гърдите ти. И да оближа зърната ти.

Гърдите на Кара я заболяха от желание. Прекалено чувствителна, тя се изви към него.

— Направи го. — Беше предизвикателство.

Брукс се повдигна и жадно покри с устни зърното ѝ. Засмука. Облиза.

Ухапа, леко и дразнещо...

Кара потръпна и се потърка в члена му. Влагата ѝ покри цялата му възбуждаща дължина. Толкова лесно би било да се наниже на горещия му пенис.

И колко лесно щеше да го поеме в тялото си.

Устните му се нахвърлиха върху другото ѝ зърно. Необуздало. Диво. Той смучеше, облизваше... Езикът му беше върху кожата ѝ... От удоволствие Кара се притисна към него по-силно, настоявайки за повече.

Нуждаеше се от него.

— К-какво още? — задъха се тя. Плътта ѝ пулсираше от желание. Струваше ѝ се, че цялото ѝ тяло вибрира от сексуално напрежение и чувствена страст.

Прекалено отдавна не се беше хранила от мъжкия оргазъм и не го беше изпитвала сама.

— Какво още... искаш?

Брукс повдигна глава. Влажните му устни блестяха. От погледа му дъхът на Кара едва не спря.

— Искам те под мен.

Тя се изправи на колене, а ръцете му продължаваха да я държат за бедрата. Пръстите на дясната му ръка се озоваха точно над бенката ѝ

с формата на полумесец в лявата част на тялото ѝ. Кара се повдигна още малко, прекъсвайки контакта с възбудения му член и погледна към тялото си, с цвят на слонова кост. Светлите косъмчета прикриваха плътта на лоното ѝ. След това погледна към тялото на Тод. Златиста кожа. Силни мускули. Твърд и дебел член. Облиза устни.

— А ако съм отгоре?

Брукс съсредоточи вниманието си надолу, към пулсиращата ѝ плът и се облиза още веднъж.

— Искам да те опитам на вкус.

Кара можеше с лекота да си представи топлите ласки на езика му върху клитора си.

— Това е лесно...

Рязък и пронизителен звук раздра чувствената атмосфера в стаята.

Тя трепна от изненада.

Той изруга.

Проклетият телефон.

Реалността на съня започна да избледнява. Телефонът звънеше отново и отново, измъквайки Тод към действителността.

И по-далеч от Кара.

„Спасен отново от звъна. — И тя раздражено присви устни. — По-скоро като измъкнат от проклетия телефон...“

Надигна се от леглото. Тялото я болеше от неудовлетвореното желание, макар че демонът продължаваше жадно да попива чувствените вълни, които все още витаеха във въздуха.

„Трябва отново да го подчиня. В съня си, той не може да ми се съпротивлява“ — прошепна в съзнанието ѝ коварен глас. — Довърши започнатото. Получи удоволствието си. Удовлетвори фантазиите му.

Тод я хвана здраво за китката.

— Остани с мен.

Кара отрицателно поклати глава.

— Не, така не става.

Телефонът отново започна да звъни. Звукът беше по-силен от преди и най-накрая успя да разкъса завесата на фантазията му.

В погледа на Тод прозираше разбиране, докато внимателно я гледаше. Но страстта и желанието бушуваха в дълбините им. Кара не

знаеше колко наясно беше той с онова, което се случваше между тях. Усещаше ли Брукс, че това означава нещо повече от еротичен сън?

— Трябва да си внимателен. — Сега с него разговаряше жената, която се опитваше да пребори тъмните желания на демоническата си същност. — Аз не съм тази... — това — ... за която ме смяташ.

Пръстите му се впиха по-силно в ръката ѝ.

— Тогава ми кажи коя си в действителност.

Кара се усмихна, когато телефонът иззвъня още веднъж.

— Скъпи... — Той можеше да бъде такъв за нея — ... Аз дори не съм човек.

Последният настойчив звън разруши тънката реалност на съня, връщайки Кара в тялото ѝ.

„Аз дори не съм човек!“

Тод отвори очи и се протегна за телефона, като едва не преобърна нощното шкафче до леглото.

— По дяволите. Какво?! — Пред очите му всичко се движеше и той с труд успя да види часовника. Този път му се беше отдало да поспи едва два часа. Цели два шибани часа.

И, майната му на всичко, но той се наслаждаваше на съня си. Или поне до момента, в който Кара прошепна малката си тайна. Какво, по дяволите, трябваше да означаваше това? Каква идиотщина ставаше в неговото подсъзнание? Отначало кошмарите с върколака, с шибаните зъби и нокти, а сега и това.

Нима човек не можеше просто да се отпусне и да получи удоволствие от секса насън?

— Хм... Детектив? — Грубият, дори високомерен тон на говорещия отсреща сякаш моментално плесна Брукс по тила.

Капитан Дени МакНийл. О, по дяволите!

— Да не би да се обаждам в неподходящо време? — Гласът на капитана вече звучеше раздражено.

— Извинявай, капитане. Аз... — бях се размечтал за почти нереален секс — ... спях.

От слушалката се дочу ръмжене:

— Ами, ето какво, Спяща красавице. Ако успееш да си вдигнеш задника от леглото и да го довлечеш в участъка...

Брукс скръцна със зъби. „Да си вдигнеш задника!“ Страхотно! Беше работил почти през цялата нощ, за да обезпечи безопасността на

жителите на Атланта. И можеше да даде на „задника“ си поне малко заслужена почивка.

— ... то Смит ще ти сподели информация, касаеща твоето разследване.

Точно това най-накрая напълно прогони остатъците от съня му.

— Скоро ще съм там.

Но Брукс вече говореше на „мъртъв“ телефон — МакНийл беше затворил.

Негодник!

Срещна се с Колин на входа на управлението. Единственото му утешение беше това, че и партньорът му изглеждаше също толкова гадно, колкото се чувстваше и Тод.

Да, Смит определено не можеше да избере по-подходящо време.

Макар че... за жертвите, навярно, всичко е било още по-зле.

Брукс помнеше правилото: Първо разследването, после съня. Докато можеше да се държи адекватно и не поставяше в опасно положение хората наоколо, значи все още ставаше за работа.

Двамата с Колин в пълно мълчание се спускаха с асансьора към Криптата — както наричаха владенията на Смит. Тук беше кабинетът на патолога. Както и хладилните камери на моргата — мястото, което винаги караше Брукс да настръхва.

Когато вратите на асансьора се отвориха, Тод очакваше да чуе тихите звуци на джаза, който Смит така обичаше. Но ги посрещна пълна, потискаща тишина.

Колин се поколеба.

— Може би трябва ти сам да поговориш с нея? — Лицето му приличаше на маска, а устните — побелели от напрежение. — Аз не... зная, дали тя ще е готова да ме види.

А това беше дяволски странно. Доколкото Тод знаеше, точно Гит беше спасил Смит от психопата, който я беше взел за заложник.

В отговор на неизречения му въпрос, Колин отговори така:

— Ами, лоши спомени, нали разбираш? Те ще се завърнат, а аз не искам Смит да го преживее отново. — Партньорът му определено се чувстваше неловко.

— Ти не си я виждал, откакто тя се върна на работа, така ли?

— Тод се отби в моргата още на първия ден, за да си размени няколко думи с нея. Тя беше някак си притихнала и прекалено

напрегната... И ако не беше това, той би казал, че Смит си е съвсем добре.

Колин поклати глава.

— Не още.

— Е, партньоре, няма да намериш по-подходящ момент от този.

— Брукс тръгна по коридора и рязко отвори вратата на моргата. — След теб.

Колин изправи глава и тръгна към него.

— Проклятие! Не искам да я притеснявам.

Но трябваше да отдаде дължимото и на Смит — тя не приличаше на човек, когото лесно можеш да изкараш от равновесие. По-скоро беше сериозна, умна и направо гениална.

Колин влезе първи, а след него и Тод, който извика:

— Смит! Тук сме...

Тя излезе измежду редицата шкафове за съхранение на документи. Тъмните ѝ очи незабавно се спряха върху Гит и тръпката буквално разтърси цялото ѝ тяло.

— Смит! — Брукс се хвърли към нея, мислейки, че тя ще припадне всеки момент.

Но Колин стигна пръв. Той я хвана, задържа я и след това я поведе към стола, помагайки ѝ да се настани.

— Спокойно.

Смит звучно си пое въздух. Кожата ѝ, с цвят на мляко с кафе, се беше възстановила напълно след нападението. Синините бяха изчезнали. Раните и драскотините заздравяха. Смит изглеждаше така, както винаги. Ефектна външност. Екзотични очи. Тъмни като нощта коси.

Новото беше страхът, заселил се в потайните дълбини на очите ѝ. Преди Смит изобщо не се страхуваше.

А това винаги беше възхищавало Тод.

— Махни си ръцете от мен — почти изръмжа тя. — Аз съм добре.

Колин веднага отстъпи.

Патоложката стисна подлакътниците на стола с деликатните си, тънки пръсти без пръстени. Тялото ѝ престана да трепери, а когато Гит се отдалечи в противоположния ъгъл на стаята, от очите на жената си замина и страхът. Така, така... Какво ставаше тук? Очевидно Тод не

беше единственият, който в последно време не се чувстваше добре в присъствието на Колин.

Но след онова шибано зрелище, когато мъжът се превърна във вълк със зъби, на които можеше да завиди и акула, Тод реши, че има право да понервничи малко.

В края на краищата, не всеки ден можеш да разбереш, че партньорът ти е способен да оближе собствения си космат задник. Или да разкъса нечие гърло.

Смит все още не се беше успокоила.

— Как е Емили? — попита тя Колин с някаква странна интонация в гласа, която Тод не можа да определи.

Колин повдигна вежди.

— Добре е. И ако ти беше отишла при нея, както трябваше да направиш, щеше да го знаеш.

Пълните устни на жената се извиха в някакво подобие на усмивка. Или по-скоро озъбване.

— Боя се, че не съм от онези клиенти, с които тя обикновено се занимава.

Това пък какво трябваше да означава? Тод застана между тях и вдигна ръце.

— Хм, да, явно че трябва да уредите някои неща помежду си, така че аз нямам нищо против — и той изцяло насочи вниманието си към Смит. — Но съм дяволски уморен и искам точно сега да говорим само по случая. Имате ли възражения?

Патоложката само кимна.

— Всичко е наред.

Изглежда, това беше любимата дума на Смит. Но ако питаша него, жената определено не беше наред. Значи, той грешеше относно нея.

Посещението при психотерапевт не би й навредило. Освен това тя сигурно беше минала през специалист, защото началството винаги настояваше за това. Само че Брукс не беше убеден, доколкото това й бе помогнало.

Може би щеше да й помогне жената на Колин — доктор Дрейк сигурно знаеше какво да прави в такива ситуации.

Смит стана и столът със скърцане се отмести назад.

Тод инстинктивно направи крачка напред.

— Дори не си го мисли — вдигна ръце тя. — Днес просто не съм закусила, разбрано? И кръвната ми захар спадна рязко.

Е, ако тя беше измислила такова обяснение...

Смит тръгна към масата.

— Предварителните резултати за смъртта на Майкъл Хаус са готови — тя взе папката и я предаде на Брукс. — Бих могла просто да ти ги изпратя, но... Трябва да говоря с вас. — Хвърли бърз поглед към Колин и след кратка пауза продължи: — С двама ви.

С крайчеца на очите си Брукс видя, че Гит кимна.

— И така, каква е твоята присъда? — попита Тод. Смяташе да прочете всичко, всяка една думичка от отчета, но по-късно. Разследвайки убийства, той винаги предпочиташе да говори непосредствено със Смит или с Филипс — идиотът, който я заместваше — защото така можеше да получи максималната информация. Тод погледна наляво. Интересно, къде ли лежеше тялото на Хаус? В хладилника? Сигурно вече е защит и изглежда съвсем като нов.

Изобщо не разбираше как Смит понася работата си. Да се бори с престъпността и да намира трупове беше доста тежко. Но да работиш с мъртъвци ден и нощ... По дяволите, това като нищо можеше да положи началото на поредица от кошмари.

— Ами, засега аз все още нямам пълните резултати от токсикологичната експертиза. И дори и да притисна момчетата от лабораторията, пак ще ги чакам още доста...

— Какво имаш за нас? — Жената явно се колебаеше.

— Дяволски малко — въздъхна Смит и за момент заприлича на себе си. — Мъжът е бил в добра форма. Непушач. На 35 години. Никакви заболявания или деформации...

— Това го знаем — прекъсна я Колин. Гласът му беше напрегнат, а ръцете — кръстосани пред гърдите. Поза, която обикновено заемаше, когато искаше да сплаши някого.

— Не, не мисля, че си го разбрал — озъби му се Смит. — Мъжът е бил в чудесна форма. Никакви признаци за заболяване на коронарните съдове...

— Една минута... Искаш да кажеш, че мъртвецът не е умрял от сърдечен пристъп? — прекъсна я Тод. Собственото му сърце ускори ритъма си.

Смит се поколеба. И още веднъж хвърли бегъл поглед към Колин.

— Искам да кажа, че сърцето на този човек е било напълно здраво. По дяволите, това е най-здравото сърце, видяно от мен за десетте ми години работа тук — и тя разтри тила си.

— Смит, как е умрял той? — натисна я Тод.

— Засега не мога да установя причината на смъртта. Казах вече... — и тя раздражено присви очи. — Още няколко дни ще чакам резултатите от токсикологията.

Колин бавно отпусна ръце.

— И ти ни извика тук, за да ни кажеш... Какво? Че човекът е бил напълно здрав? Не се обиждай, Смит, но цялата тази глупост би могла да ни я съобщиш и по телефона. — Беше очевидно, че Гит е ядосан.

Тод също започваше да се дразни.

Прекалено малко сън. Прекалено малко улики. Прекалено много трупове. И, да го вземат дяволите, ако той се изтърсеше при капитана с доклад за това, как последната жертва се е оказала мъж, умрял наред някаква секс-забава и който е можел да получи награда за отличното си здравословно състояние. МакНийл щеше му даде такъв ритник, че Тод би прелетял през стълбите до самата морга.

— Никакви следи от травми, никакви контузии. — Смит поклати глава. — Състоянието на тялото е просто идеално. И отвътре и отвън. — Още едно запъване. — На пръв поглед.

— Той бил... Какво? — взриви се Тод. — Какво значи „на пръв поглед“?

Смит извади бели латексови ръкавици.

— Детективи, трябва да ви покажа нещо. — Тя пресече стаята, потропвайки с токчетата си по белия под, спря се до носилката на колела и хвана белия чаршаф, покриващ тялото.

— Извадих го от хладилника няколко минути преди да дойдете.

Тод побърза да застане до нея, следван от Колин.

С леко треперещи ръце тя свали чаршафа.

— Погледнете гърдите му.

Тялото на Майкъл Хаус беше мъртвешки бледо и напълно лишено от цвят. Но на гърдите, точно над сърцето, редом до акуратния разрез, защит от Смит с не по-малко акуратни шевове, се виждаше съвършено ясен отпечатък.

Отпечатък от длан.

— Проклятие! — Тод се наведе, за да го разгледа по-добре и усети отвратителния аромат на разлагаща се плът. Едва успя да сдържи позива си за повръщане.

— Ето ги пръстите — и Смит прокара ръката си с латексова ръкавица над връхната част на отпечатъка. — А това е дланта.

Брукс го виждаше и сам. Съвсем ясно.

— Когато започнах аутопсията, това го нямаше. — Ръката ѝ все още стоеше над гърдите на мъртвия мъж. — Заших го и започнах да го приготвям за връщане на семейството... След това погледнах още веднъж и този отпечатък... просто се беше появил. — Патоложката смръщи устни за секунда. — Отначало едва се различаваше, но след това продължи да става все по-тъмен.

Това бе най-странното нещо, което някога беше виждал Брукс.

— Синините могат да се появят върху тялото и след смъртта — тихо и замислено говореше Смит. — Чувала съм за случай, при който тялото на мъж е било извадено от реката. След известно време, върху ръката му са се появили синини — там, където го хванал полицаят, за да го издърпа от водата.

— Искаш да кажеш, че прекалено силно си натискала върху гърдите на Хаус? — и Колин въпросително повдигна вежда.

— Не — намръщи се тя. — Казвам, че този отпечатък, така, както го виждате сега... — и Смит го посочи с ръка — ... потъмня в рамките на пет минути. Това не е просто синина...

— Разбира се, че не е — Тод беше уверен в това на сто процента.

Това не беше синина. Брукс отдавна знаеше, че синините често се появяваха след смъртта, а и беше виждал немало при посещенията си в моргата. Но това... това беше нещо различно; тънко очертание на дланта, сякаш някой беше сложил ръка върху гърдите на жертвата и я беше оконтурил с маркер. В очертанието обаче нямаше натъртване. Тод реши, че ако отпечатъкът беше от удар, то натъртване трябваше да има и вътре.

По дяволите! Това си беше направо рисунка. Идеално изображение на длан. Брукс въздъхна.

— И върху останалите тела ли е имало същия белег?

Патоложката повдигна ръце и едва сдържайки раздражението си, ги сви в юмруци.

— Нямам представа. Онзи идиот Филипс е решил, че причината за смъртта е била спиране на сърдечната дейност. И прекалено бързо е предал телата на близките.

Значи, трупове вече бяха погребани. Трябваше да се сдобият със заповед за ексхумация, за да видят дали върху телата е имало същия белег.

Брукс погледна отпечатъка още веднъж. Създаваше се впечатление, че някой просто беше докоснал мъжа и с това го бе убил.

— Сигурна ли си на сто процента, че няма никакви вътрешни травми в областта на гърдите?

Смит показва зъбите си в крива усмивка:

— Съвсем сигурна съм, че върша работата си добре, детектив.

Да, и той мислеше така. Патоложката беше най-добрата в тази сфера и те просто имаха късмет, че тя работи заедно с тях върху това разследване.

Брукс намръщено разглеждаше отпечатъка. Дяволски странно. Той повдигна ръка и почти я допря до гърдите на мъртвия — беше по-голяма с няколко сантиметра.

По-малка длан от неговата.

Макар че преди доста време беше куотърбек и знаеше, че има доста големи ръцете.

— С какво, по дяволите, си имаме работа? — тихо проръмжа Брукс. — Как изобщо е възможно това?

С крайчеца на очите си Тод забеляза как Смит се втренчи в Колин. Напрегна се и сви в юмрук ръката си, стояща все още над гърдите на Хаус. Повдигна бавно глава и превключи цялото си внимание към партньора си.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — Тод беше дяволски уморен от тази игра. Може би най-накрая беше време да разкрият картите си? Защото продължавайки ден за ден да си дава вид, че не се е случило нищо, че не знае за тайната на Колин, че всичко, ако използва думите на Смит, е прекрасно... Ами, той не смяташе да продължава така.

Не и тогава, когато случаят се превръщаше в някаква невероятна фантазмагория, като например контурът на длан върху гърдите на мъртвец, който по всички признаци, не би трябвало да е мъртъв.

Колин поклати глава.

— Виждал ли си това по-рано, партньоре? — попита Тод, не желаейки да прекъсва този разговор. Не, за нищо на света нямаше да му позволи да скрива информация, касаеща това разследване.

По скулите на Колин потрепнаха мускулчетата.

— Никога не съм виждал нещо, което да прилича на този белег.

Тод много искаше да му повярва.

Партньорите бяха длъжни да си вярват един на друг.

Да, и между тях не трябваше да има тайни. За ченгето на улицата нямаше никой по-сигурен от неговия партньор. Само той щеше му прикрие гърба. Само той щеше да му спаси задника.

Но когато разбереш, че партньорът ти те лъже... Няма по-силна болка от тази.

Раменете на Тод се напрегнаха, когато отмести поглед от Гит към Смит.

— Можеш ли да направиш още някакви анализи?

— Ще опитам още веднъж да изследвам кръвта му — и тя присви рамене. — Това... трябва ни някой, който разполага с повече експертни знания по въпроса. — Внимателният ѝ поглед отново се насочи към Колин. — Тук не се чувствам в свои води и...

— Какво? Смит, това е мъртвец! — Точно тук тя се чувстваше в свои води! Брукс се опита да се справи с обхващащият го гняв. — Труповете са твоят живот!

Патоложката се намръщи, дочула това заявление.

— Не. Не е истина — и тя поклати глава. — Послушай, може би трябва да се обърнем към кардиолог и да чуем второ независимо мнение... За да сме сигурни, че аз не съм пропуснала нищо...

— Ти не си от онези, които могат да пропуснат нещо, Смит — уверено я прекъсна Колин.

Дяволски вярно! Тод отвори уста, канейки се да отговори, когато забеляза, че пръстите на Смит трепереха.

Проклятие! Това е първото ѝ дело след завръщането ѝ на работа и тя сигурно адски се вълнува.

— Не бързай, Смит — изрече той с успокояващ тон. — Огледай тялото още веднъж. Може да откриеш нещо.

Тя присви очи и на Брукс му се стори, че точно Смит се опитваше да потисне раздражението си. Но после кимна. Добре, явно жената не обичаше, когато ѝ съчувстваха.

Тод погледна към Колин.

— Имаме проблем, човече...

— Да... Ще ни се наложи да огледаме и другите тела.

Никакъв друг вариант. За да могат да се ексхумират телата беше прекалено сложно; трябваше да се получи заповед, после да се говори със семейството... Но друг вариант нямаше.

— Информира ли МакНийл за отпечатъка? — поинтересува се Колин.

— Момчета, оставям това право на вас. — Тя отново зави тялото с чаршафа, повдигна брадичка и се усмихна. Всъщност това трудно можеше да мине за усмивка — по-скоро беше демонстрация на зъби. — Мислех си, че вие ще искате да го просветлите този път.

Страхотно! Какво пък, трябваше да информират капитана, ако искаха да огледат и другите тела.

Колин тръгна да излиза, но се поколеба.

— Мисля, че няма нужда да ти напомням, че всички детайли по това разследване трябва да останат в тайна? — Той се обърна през рамо и изпитателно я погледна.

— Не, няма нужда — и Смит също изправи рамене. В очите ѝ се появи нещо, напомнящо за предишния ѝ характер. Посочи с пръст към Брукс. — Но този път определено трябва да разкажеш на партньора си с какво си имате работа.

— Смит... — опита се да я предупреди Колин.

Тод застина. В него отново се появи онова държат-ме-в-неизвестност чувство.

— Да ми разкаже за какво?

— За нищо, мамка му — отрязва Гит. — Ти вече знаеш всичко, което е известно и на мен по случая.

— Но миналият път не знаеше, нали, Брукс? Гит поскриваше информация от теб, а след това се отправил сам да задържи престъпника.

Колин заръмжа и косъмчетата по тила на Тод настръхнаха.

— Послушай сега, Смит — процеди партньорът му. — Аз и така съм наясно, че трябва да си ми страшно благодарна, че изобщо тръгнах да го задържам. — Обърна се с лице към нея и сви юмруци. — Защото в противен случай ти нямаше да можеш да изследваш така подробно

всичките тези трупове. — Замълча, след което добави: — Ти самата би била труп. — Грубо. И бездушно.

Смит потръпна.

— Ама че си задник, Гит.

Очите на Тод се разшириха от учудване. Да, добре, той имаше проблеми с партньора си, касаещи покриването му с козина... но Колин беше негов партньор. А въпросите за лоялността Брукс възприемаше сериозно.

— Хей, Смит! Човекът ти спаси живота.

Тя дори не го погледна.

— Ти не разбираш какво става, Брукс.

Може би да. А може би не.

— Защо ти не ме просветлиш?

Патоложката само стисна устни.

Мамка му!

— Така си и мислех. Колин, да изчезваме отгук. — Той взе папката с доклада. — Смит, ти явно имаш проблем. Посети доктор Дрейк. Нужна си ни отново предишната.

— Никога вече няма да бъда същата, детектив — преглътна тя. — Никаква терапия не може да оправи това.

— Откъде знаеш? Да позволиш на някой да се порови в главата ти може да се окаже най-добрия опит в живота ти. — Тод стигна до вратата, отвори я, но не излезе. Не беше прекалено съчувствено, но беше добре. Смит му харесваше. Той я уважаваше и не смяташе да наблюдава как се самоунищожава. — Безпокоя се за теб. — И това си беше самата истина. Тя беше прекалено напрегната. Прекалено стегната. И трудно сдържаната ярост едва не димеше през порите ѝ. — Обърни се за помощ. Посети доктор Дрейк.

Защото, в края на краищата, Емили Дрейк беше най-добрата в града.

Лъчите на залязващото слънце проблясваха през щорите. Кара лежеше на мекия кожен диван, възряна в тавана, и се опитваше да формулира по най-разбираем начин проблема си.

Ах, по дяволите, просто го кажи.

— Аз срещнах мъж.

Доктор Емили Дрейк, известна сред клиентите си под името Доктор Чудовище, а понастоящем и единственият психоаналитик от южните щати, работеща с Другите, бавно повдигна глава.

— Разкажи ми за него.

Кара облиза устни.

— Той е полицай. — Проклятие! Не беше ли дочула отнякъде, че Доктор Чудовище също се среща с ченге. Ами ако ченгетата се познаваха?

— Разбирам. — Последва деликатна пауза. — А той знае ли, коя си ти? — Писалката ѝ надвисна над бележника.

Кара леко обърна глава и спря погледа си върху Емили. Както обикновено, тъмните ѝ коси бяха прибрани в стегнат кок. Очилата ѝ с тънки рамки се бяха плъзнали към върха на носа ѝ, а зелените ѝ очи гледаха право в Кара.

— Дали знае? — тихо повтори въпроса ѝ тя и поклати глава. — Не, макар че аз... бях в неговите сънища.

Писалката на доктор Дрейк се понесе по листа, докато тя си водеше бележки.

— Аз не смятах... — оправда се тя веднага и след това трепна. Макар че изражението върху лицето на Емили не се промени, Кара се почувства длъжна да обясни и да оправдае промъкването си в чуждо съзнание. — Заклевам се, д-р Дрейк, дори не съм си и помисляла да вляза в сънищата му.

— Тогава защо се озова в тях?

Ако тя не можеше да бъде откровена тук, в безопасността на кабинета на д-р Дрейк, то никъде другаде нямаше да може да признае истината.

— Желая го. — И това желание направо я изгаряше отвътре, а болката се увеличаваше с всяка изминала минута.

— Няма нищо лошо в това, да пожелаеш мъж, Кара. Това вече го обсъждахме.

Не, този път имаше разлика, не беше както с другите мъже.

— Аз... аз реших да приключа със секса — нетърпеливо изрече тя.

Очите на доктор Дрейк изненадано се разшириха и писалката ѝ спря.

— Кара, ти знаеш, че не можеш да го направиш. Това ще те убие.

— Не, не мисля... — добре де, надяваше се — ... че ще се стигне до това. Аз се уговорих с един приятел. Той има клуб за „Други“. Пея там от известно време. Когато съм на сцената и върху мен е съсредоточено вниманието на тълпата, успявам да поема нейната чувствена енергия.

— Но няма това ще ти е достатъчно?

— Не зная, но засега е добре. Освен това, тук наоколо не гъмжи от сукуби, които да мога да попитам дали ще съм в състояние да продължа да съществувам...

— Не — тихият глас на доктор Дрейк я накара да прекъсне думите си. — Нямах това предвид. — Емили отмести бележника си и се наклони към нея. — Твоят вид съществува заради секса. Сексът ви храни и ви дава сили. Не зная дали ще можеш и по-нататък да живееш по този начин, което, ако стане, определено ще е нещо ново в света на сукубите. Но дали това ще ти е достатъчно? Ще ти стигат ли тези откраднати късчета удоволствие? Няма ли да поискаш да изпиташ нещо повече?

Да изпита оргазъм? Думите едва не се откъснаха от устните ѝ и съдейки по въпросително повдигнатите вежди на Емили, тя я разбираше.

— И ти искаш да изпиташ удовлетворение точно с този мъж, така ли?

По дяволите, да! Тя така искаше да прави секс с ченгето, че дори изгуби контрол над демоническата си част и се озова в подсъзнанието на Год.

— Аз не мога да го управлявам. — Както и себе си. — Аз мога да вляза в неговия сън, но не мога да го принудя за нищо, особено когато той не спи. Нито хипноза, нито...

— А контролът за теб е важен, нали? — Емили се облегна на стола и се протегна за бележника си.

— Да.

— Заради това, което се е случило преди? Когато не си могла да предотвратиш убийството на сестра си?

Проклятие, Кара изобщо не разбра как стигнаха до тази тема. Доктор Дрейк винаги успяваше да я изненада.

— Да. — Ревнивият любовник. Смъртният, който уби сестра ѝ. Мъж, на когото се отдаде да разбере прекалено много за нейния вид и

за слабите места, свойствени на сукубите.

Нина. Дори сега, след толкова години, спомените бяха много болезнени. Нейната близначка. Единственото създание, което някога беше обичало Кара истински. И което я разбираше. От край до край.

Копелето я беше убило.

Кара направи всичко възможно негодникът да си получи заслуженото. Понякога все още чуваше виковете му.

Стисна очи. Не. Не трябваше да си спомня, не сега.

Не всички хора бяха зли. Кара го знаеше. Отдавна беше разбрала, че понякога чудовищата живееха в смъртните мъже, а истинските чудовища се оказваха същества с добри и нежни души.

Такъв беше нейният свят.

— Може би си мислиш, че щом не можеш да контролираш този мъж, то един ден и той ще те предаде?

— Не зная. Може би. — Мъжът я подозираше в убийство и беше доста бърз в обвиненията, както и в желанието си да я види зад решетките.

— Отначало ти дойде при мен, защото се беше уморила от марионетките. Беше уморена от мъжете, забравящи за теб още в мига, в който престанеш да използваш очарованието и магията си.

Кара впи нокти в кожената обвивка на дивана.

— Да.

— Но ето, сега се е появил мъж, когото не можеш да контролираш и който няма да се превърне в марионетка в ръцете ти. И ти го желаш. Каж ми, а той желае ли те?

Кара все още усещаше желанието му.

— Да.

— Значи си изправена пред избор, Кара. Можеш да продължиш да живееш новия си живот, който си си избрала...

Никакъв секс. Откраднато удоволствие. Самотни нощи.

— ... или можеш да рискуваш и да опиташ да изградиш връзка с мъж, когото не можеш да контролираш.

Кара си представи Тод. Тъмните му коси. Изваяната челюст. Гърдите, които искаше да целуне, и член, който така искаше да опита.

Не можеше да го контролира.

С него, тя щеше да бъде уязвима. А ако той узнаеше тайната ѝ, можеше да я унищожи.

Но демоните обичаха да рискуват. Кара се опитваше да не го прави и това едва не превърна живота ѝ в Ад.

Макар че обичаше да мисли за демона и за жената като за две отделни същности, трябваше да си признае, че дълбоко в душата си, тя беше демон на сто процента.

Като сукуба тя не се боеше да рискува и жадуваше да получи наслаждение.

Много удоволствие, но само с един мъж.

Смъртен, когото не можеше да контролира, но когото можеше да овладее.

Само ако имаше смелостта да го направи.

О, да!

Обезателно.

— *Нима градът се намира във властта на поредния маниак, който използва като примамка сексуалните фантазии на мъжете? Полицията мълчи, но има слухове, че по улиците броди Госпожа-Убийца...*

От думите на журналистката кръвта във вените на убиеца се смръзна. Той бавно се обърна и се втренчи в телевизора. И се заслуша, потресен и... разгневен.

„Какво, по дяволите...“

Яростта почти успя да го задуши, когато рижата кучка съобщи, че води пряк репортаж от хотел „Дейтън“, „от мястото, където е станало зверското убийство“.

Не неговото убийство.

— *Миналата нощ тук беше открито тяло. На мъж. Той е бил гол и завързан за леглото.*

О, по дяволите, не!

Струваше му се, че очите на журналистката гледат от екрана право в него. Тя отново вдигна микрофона си:

— Други подробности за това кърваво престъпление можете да чуете малко по-късно в новините. Засега това е всичко. С вас беше Холи Щорм от „Нюз Флаш Файф“.

Пръстите му натиснаха копчето на дистанционното и екранът на телевизора почерня.

Не е той.

Убиецът захвърли дистанционното към стената.

Това не влизаше в плана му. В хотел „Дейтън“ не трябваше да има убийство.

Проклятие!

Ръцете му трепереха, в ушите му звънтеше, а контролът му отиваше по дяволите.

Убиецът със сигурност знаеше кой се опитва да се намеси в играта му.

Не, няма да го бъде. Нямахте да разреши на никой да разруши плановете му. Беше чакал прекалено дълго за отмъщението си. И прекалено добре беше планирал всичко.

Кучката нямаше да успее да открадне неговото.

Време беше да промени правилата на играта. И за неговото солово изпълнение. Както и за нови убийства.

При следващото убийство той щеше да отнеме живота на жертвата си.

И беше без значение колко дълго щеше да се моли тя...

ГЛАВА 6

Той отново не сваляше очи от нея.

Тази вечер Кара стоеше на сцената, усещайки обгръщащите я вълни от магия и сила. Желанието пулсираше в такт с музиката, която го издигаше все по-високо и по-високо, като вълната се насочваше точно в тялото ѝ.

Тод беше в „Парадайз Фаунд“. До този момент тя все още не го бе погледнала. Но усещаше погледа му върху себе си и това ѝ доставяше удоволствие.

Той беше тук заради нея.

Кара започна бавно да оглежда помещението. Тихите звуци на блуса изпълваха въздуха, докато тя пееше баладата.

Там. Брукс стоеше до бара. И гледаше точно в нея. С напрегнато лице и чаша с уиски в ръка. В непретенциозно облекло — дънки и риза.

Тя го искаше съблечен.

Умори се да се прави на добра.

Умори се да се бори с потребността и нуждата.

Стига толкова.

Отказът ѝ от секса не се получаваше. Само едно изкушение, едно много силно изкушение и... тя не можеше да устои.

Песента свърши с дълга, ниска нота. Кара се опиваше от енергията, докато се покланяше на публиката.

Не беше достатъчно. Тази нощ имаше нужда от много повече.

И смяташе да го получи.

Остави микрофона и кимна на музикантите. Докато слизаше от сцената, полата ѝ се надигна нагоре по бедрата. Протегна ръка към перилата на стълбата и забележа, че кожата ѝ леко свети.

Замисли се, дали Тод щеше да го забележи. Надяваше се, че няма, защото тази нощ не искаше да обяснява нищо.

Искаше просто да му достави удоволствие... и да получи собственото си.

Докато вървеше през тълпата, усещаше върху себе си погледите на посетителите. Един мъж дори се докосна до рамото ѝ, но тя направо го вледени с поглед.

В клуба съществуваше само един мъж, който я беше заинтересувал и точно той беше онзи, когото Кара смяташе да получи.

Тод не отместваше настойчивият си поглед дори за секунда, докато тя приближаваше към него. Повдигна чашата си, пресуши я с една голяма глътка и след това със звън я остави на бара.

— Привет, детектив. — Искаше ѝ се да го попита как се развива разследването. Беше дочула разговор в клуба, че в хотел „Дейтън“ са открили още едно тяло и ѝ бе интересно да разбере, дали това убийство е свързано с другите.

— Кара.

Начинът, по който той произнесе името ѝ, напълно я извади от релси. В него имаше всичко — глад, страст, нежност...

Тя реши да не говори за случая. В този момент не искаше да чуе, че още някой се е простил с живота си. Мечтаеше оставащите няколко часа да принадлежат само на тях двамата.

Тези безценни часове след полунощ... Времето за игра на „Другите“...

— Тази вечер беше страхотна.

Кара помоли с жест Камерън за нейното обичайно питие — ледената и сладка напитка, която пиеше винаги след изпълнение.

— Благодаря. — Тази вечер тя пия само за него. Дали Тод беше забелязал?

Камерън постави чашата на бара и ѝ хвърли намръщен поглед. Да върви на... Тя нямаше нужда от неговото одобрение.

По дяволите, Кара никога не се беше намесвала в личния му живот, когато той се увиваше около смъртните жени.

Устните на Камерън се напрегнаха, когато прихвана студения ѝ поглед и едва тогава отстъпи.

— Изборът е твой — прошепна той много тихо.

— Благодаря, Камерън. — И да, това беше нейният избор.

Или по-точно, Тод беше нейният избор.

За да вземе чашата си, Кара се пресегна през детектива, съзнателно притискайки тялото си към неговото. Харесваше ѝ ароматът му. Свеж сапун. Лосион след бръснене. Мъж.

— Трябва да поговорим — напрегнато произнесе Брукс. Вдигна ръце и хвана нейните малко над лактите.

Кара отпи бавна глътка от чашата си и ледената течност се плъзна в гърлото ѝ. Облиза устни и видя как затрептяха ноздрите му. Той отново беше усетил феромоните ѝ. Разбираше, че ароматът ѝ е станал по-богат и по-наситен и явно осъзнаваше, че нещо се случваше — тя го четеше в очите му.

Освен това видя, че Тод изпитваше същата жажда, като нейната.

— Ами ние говорим — отвърна тя в очакване на следващия му ход. Даваше си вид на недостъпна, но всъщност беше дяволски възбудена, а не искаше да го показва. Ако правеха секс, ако тя се поддадеше на инстинктите си, то това щеше да бъде не просто добре прекарано време във взаимно удоволствие.

„*Можеш да рискуваш и да опиташ да изградиш връзка с мъж, когото не можеш да контролираш*“ — проехтяха в съзнанието ѝ думите на д-р Дрейк.

— Днес си някак различна. — Той я притисна по-силно.

Да.

— Защо се върна, детектив?

— Тод. — Пауза. — Харесва ми, когато произнасяш името ми.

Това беше скъпоструващо признание, което даваше на Кара допълнителна власт над него. Той трябваше да го знае.

— Тод — тихо се почини тя. — Защо си тук?

— Може би защото ми харесва групата. — Той се усмихна с леко крива усмивка и на бузата му се появи сексапилната трапчинка. — Или може би певицата?

О, мъжът беше мил. Хората много често използваша талантливо думите в разговор. Особено мъжете.

Тя познаваше не малко смъртни, способни да си пробият с лъжа пътя към всяко легло, но...

Кара нямаше усещането, че Тод лъже. Тя отпи още една глътка от напитката си, наслаждавайки се на топлината на дланите му върху ръцете си. Искаше тези ръце да се озоват и върху други части на тялото ѝ. Искаше да се махнат от клуба и да се озоват в дома ѝ.

Искаше го по всички възможни начини.

Тя повдигна вежда.

— И за какво искаше да говориш с мен? — Шумът от гласовете не ѝ пречеше да го чува добре.

Той се наведе към нея и гледайки я в очите изрече:

— За моите сънища, Кара. Искам да ти разкажа за сънищата си.

Чашата едва не се изплъзна измежду пръстите ѝ.

— Сънища? — Нима той ги помнеше? Предполагаше се, че мъжете не помнят сънищата си, споделени със сукуби. Удоволствието, страстта... това бяха чувствата, които оставаха в съзнанието им. Докато спомените за сукубите просто изчезваха.

— Ти си в мислите ми — отвърна Брукс. — Дали спя или съм буден, аз просто не мога да избягам от теб.

Както и тя не можеше да се отърси от мислите си за него.

— А искаш ли да избягаш?

Той докосна устните ѝ. Целуна я. Отначало Тод бавно и меко ги изучаваше, а после нахлу с език между тях. Да, определено беше майстор в това.

Когато се откъсна от нея, Кара едва не простена.

— Не.

Отначало тя дори не разбра за какво става въпрос. Нима я отхвърляше? Но той продължи:

— Аз не искам да избягам от теб — и присви очи. — Аз просто те желая.

— Винаги ли получаваш онова, което желаеш? — Беше готова да поспори, че сигурно е така.

— Понякога да. — Той стисна устни за момент. — Понякога не. Мисля, че е така с всички ни, нали?

Особено с хората.

— Можем да си поиграем, Кара — каза Тод, прокарвайки длани нагоре-надолу по ръцете ѝ. — Аз ще бъда джентълмен. Ще те каня на срещи. На кино. Театър. Където пожелаеш.

Той беше това, което искаше Кара. Желанието им беше прекалено горещо, за да губят време за бавно ухажване. Кара имаше нужда от разреждане. И от удоволствие.

От него.

Дали защото той беше толкова чувствителен? Или по някакъв начин привличаше желанието? Би могло да е възможно. Екстрасенси сред хората се срещаха много рядко. Кара можеше да ги преброи на

пръстите на едната си ръка. Доктор Дрейк беше сред най-силните, които беше срещала.

Тод също беше силен, но неговата сила беше различна.

Вероятно, защото той изобщо не го съзнаваше. Само ако се концентрираше...

Какво пък, Кара дори не беше сигурна за последствията.

Погледна към ръцете му, които все още я държаха и въпросително повдигна вежди.

Брукс тихо изруга и я пусна.

Сега, когато отново беше свободна да се движи, плъзна чашата си по бара и кимна почти незабележимо на Камерън. Без да обръща внимание на пършивото му настроение, тя все пак успя да го поразпита по-рано вечерта за детектива. Камерън призна с неохота, че Тод Брукс бил известен със своята порядъчност. Не го бяха залавяли с подкуп или да подправя улики. И ако се вярваше на слуховете, Тод имаше репутацията на сваляч. Не, че Кара беше изненадана от тази информация.

Камерън беше добавил още, че Брукс е истински задник, но Кам говореше така за всички мъже.

И съдейки по ядосаните погледи, които ѝ хвърляше, явно барманът беше зациклил на собствената си глупава теория.

— Аз не съм много наясно какво да правя с един джентълмен — прошепна Кара, без да криви душата си. А и разбира се, че попадеше често на такива.

— Ти какво искаш?

Тя се наклони към Брукс и сложи ръка на гърдите му така, че да усеща забързания ритъм на сърцето му.

— Искам да се махна оттук. Някъде, където е тъмно и тихо. С теб. — Отгоре. Отдолу.

Сега, когато отпусна малко защитата си, страстта се втурна през тялото ѝ подобно на воден поток, пробил стена.

Върху челюстта му потрепваха мускулчета.

— Сигурна ли си?

— Да. — Тя му се усмихна и отстъпи крачка назад. — Но ти решаващ, детектив. — Той беше този, който рискуваше. Просто все още не го знаеше.

Тя нямаше да му причини болка. Кара никога не причиняваше болка на любовниците си. Освен ако не искаше.

А тя поиска да убие само веднъж.

Живот за живот. Примитивна справедливост, но нейната сестра заслужаваше поне това.

Тръсна глава, опитвайки се да отблъсне миналото. Сега, когато в мислите ѝ отново се появи Нина, картината от онази ужасна нощ отново изплува пред очите ѝ.

Не си струваше точно сега да мисли за смъртта и мрака. До Тод искаше да мисли само за удоволствието и живота.

Кара протегна ръка. Предложение, очакване...

— Нещо в теб се е променило — каза Брукс. — Не зная какво...

Беше прав, но той все още нямаше ни най-малка представа колко различна можеше да бъде тя. Може би трябваше да му го демонстрира?

Той хвана ръката ѝ.

Изборът беше направен.

Курвата омота ченгето. Скрит в сянката, той наблюдаваше как Кара и нейният детектив си тръгваха от клуба. Смъртният явно не можеше да държи ръцете си при себе си.

Глупакът не знаеше кого — или по-скоро какво — презръщаше. И затова не предполагаше каква дяволска цена щеше да плати за удоволствието си.

Другите също не знаеха. И толкова лесно попадаха под очарованието на Кара и нейните лъжливи очи. Попадаха и... умираха.

Устните му се извиха в усмивка, а ръцете му се свиха в юмруци.

Кара отдавна трябваше да разбере, че хората не бяха за нея.

Колко още трябваше да убие, за да може кучката най-накрая да научи урока си?

Доктор Емили Дрейк излезе от асансьора и се озова на слабо осветения паркинг. Беше късно и далеч след полунощ, но нейният клиент-вампиър не можеше да дойде по-рано на срещата. А Марвин много настояваше за нея. Изглежда, миналата нощ почти беше успял

да пие кръв от вената на жив човек. И това толкова го беше разтърсило, че оттогава се чувстваше буквално като болен.

Бедният Марвин.

Вампир с класическо проявление на хемофобия.

Но младежът започваше да бележи успехи. Най-малкото, беше престанал да се страхува от вида на кръвта.

Да, сега той я пиеше спокойно; основното беше тя да не се подава в комплект с човека.

Вървейки по паркинга, Емили стисна здраво ключовете в дясната си ръка. Гаражът беше пуст, халогенните лампи тук-там премигнаха. Колата ѝ вече се виждаше и...

В гаража имаше още някой.

Увереността ѝ в този факт нахлу като ледена вълна в тялото ѝ, когато дарът ѝ се пробуди.

Проклятие! Кой...

В същия миг видя джипа, паркиран зад една от колоните, почти скрит за очите. Идеална позиция, за да причакаш нищо неподозиращата жертва.

Когато вратата на шофьора се отвори, Емили въздъхна облекчено. Да, разбира се! Трябваше да се досети, че той щеше да бъде тук. Винаги когато се задържаше на работа, той идваше, дори ако работеше над поредния случай.

— Колин!

Гит пристъпи към нея и за момент проблясването около него прикова погледа ѝ. Такова сияние беше присъщо на всички шифтъри и доколкото ѝ беше известно, тя беше единственият човек на земята, който можеше да го види. Приглушеното сияние приличаше на втори слой кожа. Така се проявяваше звярът.

Колин, и човек, и звяр — разтвори обятията си и Емили се втурна към него, без да се бави. Той я притисна здраво до гърдите си. И към сърцето си. Точно така, както тя харесваше.

— Мислех, че все пак ще слезеш с единия от охранителите — проръмжа Гит, навеждайки глава към врата ѝ и започна лекичко да хапе кожата ѝ.

Отново същата песен.

— Нали знаеш, че мога сама да се грижа за себе си. — Емили изобщо не беше беззащитна и той трябваше отдавна да го е разбрал.

Колин повдигна глава и настойчиво я погледна.

— Ами, направи го заради мен, става ли? За да не полудея от притеснение. Обещай ми, че толкова късно ще се спускаш в гаража само придружена от охраната.

Емили недоволно кимна. Не обичаше да чака охраната, но явно щеше да се наложи заради Колин. Проклятие, тя и днес щеше да го почака, но толкова бързаше за вкъщи, за да го... види.

— Ако съм с охранителя, това ще означава ли, че ти ще престанеш да стоиш тук в засада всяка вечер?

Колин не отговори. Просто я целуна. Толкова силно и страстно, че Емили простена и съжали, че се намираха в студения гараж, а не в топлото и уютно легло.

Впи пръсти в раменете му и когато Колин прекъсна целувката, тя беше тази, която едва не зави от разочарование.

— Ще се наложи да дойдеш в участъка — тихо изрече Гит.

Очите ѝ се разшириха.

— К-какво? — Да, определено не приличаше на чувствената нощ, на която се надяваше.

Гит беше много сериозен.

— Скъпа, страхувам се, че ще ни трябваш за новия случай.

От думите му и от проблесналата в очите му решителност, сексуалното ѝ желание започна рязко да спада.

— Там вече няма никой, но МакНийл помоли да погледнеш материалите по делото.

Пръстите на Емили се свиха около силните мускули на ръката му.

— Кажете ми с какво мислите, че си имате работа?

Колин я погали по гърба. В докосването му се усещаше напрегнатост. Върху лицето му — също. Издаваха го и леките бръчки около очите и плътно стиснатите устни.

— Със същество, способно да убие мъж само с едно докосване — и Колин въздъхна тежко. — Знаеш ли кой е способен на това, Док?

Да, за съжаление знаеше. Студенината от гаража се просмука в тялото ѝ и достигна до сърцето ѝ.

Кара.

Тод последва Кара по пътя към дома ѝ. Тя го изчака на няколко крачки от входната врата. От очакването и от осъзнаването на случващото се, сърцето ѝ затуптя с двойна сила.

Когато Брукс най-накрая се присъедини към нея, лицето му беше напрегнато от желание.

Целуна го. Защото изпитваше необходимост да го направи. Езикът ѝ се плъзна в устата му с дразнещо движение. Ласкаейки го.

О, предстоящата нощ се очертаваше да бъде невероятна. Защото Кара най-накрая реши да стане лоша.

— Няма ли да се оплачеш, детектив? — Все още имаха време да спрат, ако той не го искаше.

— За нищо на света. — Тод взе връзката ключове от ръката ѝ, отвори вратата и я дръпна навътре.

Кара харесваше силните мъже.

Преди вратата да успее да се затвори зад тях, Тод се нахвърли върху нея с целувка. Опитваше. Поглъщаше.

Още от самото начало тя знаеше, че между тях щеше да бъде точно така. Усети го в мига, в който го погледна, а и се умори да се бори с нарастващия си глад.

Доктор Чудовище беше права, когато преди няколко седмици ѝ каза, че някои инстинкти е невъзможно, а и не трябва, да бъдат потискани. Беше настъпило времето на удоволствието.

Опипа ризата на гърдите му и дръпна. Копчетата се посипаха на пода и Кара почти със стенание отвърна на целувката му.

Тод повдигна глава и заплашително се усмихна.

— Значи ето как искаш да си поиграем?

Ръцете му моментално се озоваха върху нея. Не върху блузата, а върху полата ѝ. Повдигна тънкия плат нагоре, сложи длани върху бедрата ѝ и започна да гали нежната ѝ кожа.

Кара отметна глава. Дишането ѝ се учести. По-нагоре. Още няколко сантиметра и той щеше да може я докосне точно там, където тя искаше.

Пръстите на Брукс се плъзнаха по черните дантелени бикини и той облиза устни.

— Мокра си.

Защото беше толкова възбудена, че тялото ѝ направо щеше да се взриви във всеки един момент. Сексуалното напрежение между тях

беше толкова голямо, че тя можеше да го види във въздуха, а от желанието направо полудяваше.

Толкова възхитителна енергия.

Тод сви пръстите си върху бикините ѝ. Стисна и дръпна.

Тънката тъкан поддаде с лек звук и ръката му веднага се озова върху плътта ѝ. Пръстите му разделиха нежно влажните гънки и се плъзнаха в очакващата ги дълбина.

Полата беше омотана около кръста ѝ, а токчетата ѝ — забити в пода. Гърдите я боляха — бяха набъбнали и в сутиена им беше прекалено тясно.

Кара беше на около тридесет секунди от първия си оргазъм, споделен с детектива.

А детективът беше много добър.

Тод галеше чувствителния ѝ клитор, като едновременно с това вкарваше пръст в тялото ѝ.

Стонът беше готов да се отрони от устните ѝ, но той заглуши звука, поглъщайки го с устни, след което вкара езика си в дълбоко в устата ѝ... точно така, както движеше пръста си в нея.

Един.

Още един.

А имаше силни ръце, с дълги и силни пръсти.

Толкова беше хубаво.

Бавен тласък навътре. После навън. После пръстът му погали клитора ѝ. И отново нахлу дълбоко и рязко в тялото ѝ...

Вълните на оргазма я погълнаха. Бързо и диво удоволствие, което все пак я остави неудовлетворена. О, не, не беше достатъчно... Така само засили глада ѝ.

Плътта на Кара се сви около пръстите му.

Да, нощта определено обещаваше да бъде запомняща се.

Тя повдигна ръце и ги притисна към гърдите му.

Той откъсна устни от нейните и внимателно я погледна — порозовели скули и лице, върху което се четеше страст. След това примигна, тръсна глава.

— Кара, изглеждаш... различна. Убийствено прекрасна, но...

Проклятие!

Кожата ѝ буквално абсорбираше чувствената енергия. Толкова отблизо Тод нямаше как да не види лекото ѝ сияние.

А може би нямаше, ако липсваше светлина?

Кара се измъкна от обятията му, недоволна от загубата на умелите му пръсти. Бързо изключи осветлението и стаята потъна в мрак.

Брукс изруга.

— Върви след мен. — Хвана го за ръката и тръгна напред.

От устните му се отрони дрезгав смях.

— Точно сега бих тръгнал след теб направо към Ада.

Тя леко се препъна, дочувайки думите му и с усилие сподави почти измъкналият се от устните ѝ протест. Най-накрая успя да прошепне:

— Достатъчно е да дойдеш с мен само до спалнята.

Тод беше готов да ѝ отдаде прекалено много и прекалено бързо, а тя беше толкова жадна за неговата сила, че ако не забавеше малко, можеше да ѝ се прииска да вземе всичко, и то веднага.

Озоваха се пред стълбите. От витражното стъкло навлизаше светлината от външната лампа, което беше достатъчно, за да се придвижат нагоре.

Стаите на втория етаж също тънеха в мрак. Идеално. Забързаха натам, хванати за ръце.

Дланта му излъчваше топлина срещу нейната. Вратата в стаята беше притворена. Кара бутна с лявата си ръка дървената ѝ повърхност и тя се отвори широко с тихо проскърцване.

Пристъпи навътре и се отправи към любимото си легло от ковано желязо.

Брукс не помръдна.

— Тод?

Зрението ѝ беше по-остро от нормалното за човека. Дори в тъмнината Кара виждаше добре силуета му и напрежението, изписано върху лицето му.

— Защо те желая толкова силно? — попита той. — Кълна се, че точно сега дори не мога да си поема дъх, ако не те опитам. — Приблужи се към нея и лунната светлина, влизаща през прозореца, падна върху лицето му.

Причината за това бяха феромоните ѝ. Тя не можеше да ги контролира и те бяха изпълнили въздуха в стаята.

Но Кара също можеше да усети аромата на Брукс. Топъл и гъст мъжки аромат, който изпълваше гърдите ѝ при всяко нейно вдишване. Усещаше го дори върху езика си.

— Ти също го усещаш, нали? — поинтересува се Тод. В гласа му се промъкна напрежение.

Ето я. Жаждата. Почти непреодолимото желание. Проклятие, тя също го усещаше.

— Аз съм здрав, Кара. Искам да го знаеш. Винаги използвам презерватив.

Беше хубаво да го знае. Кара имаше имунитет към човешките болести, но дори да го признаеше, Брукс не би разбрал. И беше много благородно от негова страна, че ѝ го сподели.

Джентълмен.

Това я накара да го пожелае още по-силно.

Направи опит да издърпа ръката си от неговата.

— Кара? — Тод веднага я пусна.

Пръстите ѝ легнаха върху колана на дънките му и напипаха ципа. Дръпна го надолу и започна да се бори с дрехите, които ѝ пречеха.

— Не трябва — изрече Тод.

Кара повдигна глава.

— Знаеш ли, ще бъде много сложно да го направим, ако тези дънки останат върху теб, жребецо.

От устните на Тод се отрони удивен смях. Кара също се усмихна.

„По дяволите! Дори не помня кога за последно съм искала да се усмихна в присъствието на мъж“.

— О, сладка, не се притеснявай! Обезателно ще ги сваля. — Брукс прокара пръсти по ръцете ѝ. — Но ми се искаше първо ти да се съблечеш.

На Кара повече ѝ харесваше нейният план на действие, но... Хвана блузата си, свали я и я хвърли на пода. Черният ѝ сутиен се разкопчаваше отпред.

Ах, хората и техните изобретения; понякога дяволски удобни и толкова сексапилни...

Гърдите ѝ се озоваха на свобода. Зърната ѝ бяха напрегнати от възбуда и на нея много ѝ се искаше да усети ръцете му върху тях. Устните му. Но първо...

С леко движение дръпна полата си и я пусна на пода. Меката тъкан се нагъна на вълни около глезените ѝ и тя пристъпи през нея. След това изрита обувките си.

— Така по-добре ли е?

Брукс изръмжа и Кара прие този отговор за положителен.

— Твой ред е.

Ръцете ѝ отново се озоваха върху него и тя започна да сваля дънките му. Изпод грубия им плат се показаха боксерите му.

А после напипа члена му. Възбуден. Дълъг. Дебел. Топъл и пулсиращ от желание. Кара го погали с нежно движение от основата до върха и с удоволствие чу накъсаното му дишане.

— Не ме дразни, Кара! — заповяда ѝ той с блеснали очи.

— И не смятам. — Тя отстъпи към леглото и спря, почувствала с бедрата си матрака. Ръцете ѝ просто тръпнеха от желание да го докоснат. Да му достави удоволствие. Да получи наслада.

И сила.

Само докосване. Толкова естествено. Толкова нежно.

Докосване, способно да достави райска наслада или болка. Така бяха устроени сукубите.

За щастие на Тод, Кара не обичаше да причинява болка. Никога.

— Каж ми, детектив — тя специално го нарече с официалната му длъжност — какво харесваш? Да се подчиниш на жена? Или ти да я подчиниш?

Брукс тихо изруга и смъкна останалите си дрехи.

— Не ме интересуват всички тия играчки — промърмори той. Протегна се към задния джоб на дънките си, извади портфейла си и издърпа нещо отвътре. Вероятно презерватив. След секунди беше до Кара и хвърли малкото пакетче на леглото.

— Единственото, което искам, е да те усетя под себе си след пет секунди.

Кара отвори устни, за да отговори и...

Той я хвърли върху леглото и притисна тялото си в нейното, за — о! — три секунди, и я стисна за китките. Този мъж може и да не обичаше игрите, но определено обичаше да командва.

Тод се притисна с възбуждения си член към плътта ѝ. Беше повече от готов. Както и тя. Той можеше да нахлуе в нея — дълбоко и силно — и в същата тази секунда Кара не би...

— Сънувах те.

Сънища, които не би трябвало да помни.

— Искам да зная дали гърдите ти са толкова вкусни в действителност, както в сънищата ми. — Продължавайки да я държи за китките, той наведе глава и прокара леко наболата си брада по нежната ѝ кожа във вълнуваща ласка, от която Кара изхлипа.

Устните на Тод — горещи и влажни — се затвориха около едното ѝ зърно. Устата му беше топла, а езикът му умело закръжи около него; явно не беше обикновен любител, когато се касаеше за удоволствието на плътта.

Добре. Тя също не беше.

Дочу се стон. Нейният стон. Кара повдигна бедра и се потърка в него, наслаждавайки се на приятните движения на тялото си.

Тод яростно се нахвърли върху гърдите ѝ и започна да смуче. Гладно. Силно.

— Тод!

Той повдигна глава.

— На вкус си същата... точно както в сънищата ми — и прехвърли вниманието си към другото зърно.

О, по дяволите! Чувствената енергия изпълни тялото ѝ. Кара с лекота освободи ръцете си от захвата му.

— Мога да ти покажа, че... ах, толкова е хубаво... че реалността е много по-добра от сънищата.

Устните му се преместиха към корема ѝ по гореща пътека от целувки.

— Ти самата приличаш на сън. Дяволски прекрасен сън, който аз не съм достоен да видя.

В гласа му прозвуча нотка на гняв, което малко я озадачи. Но тогава усети горещия му дъх върху косъмчетата, покриващи плътта ѝ и... забрави за всичко. Брукс обхвана с ръце бедрата ѝ и придвижвайки се надолу, разтвори краката ѝ по-широко.

— В сънищата си, никога не съм стигал толкова далеч.

И дяволски жалко, според нея, защото тя щеше да получи зашеметяващо удоволствие. Проклетият телефон.

— Преди да се окажа в теб тази вечер, трябва да те опитам; точно тук... — Разтвори нежните ѝ гънки и притисна устните си към пулсиращия ѝ клитор.

След което Кара усети как топлият му и влажен език описваше кръгове около входа ѝ.

О, проклятие, това беше страхотно! Великолепно!

Брукс навлезе в нея с език.

Кара впи пръсти в косите му, притискайки го по-близо и точно там, където искаше да го усети най-много.

Пръстите му започнаха да галят. Да притискат. Да дразнят. Стискаше клитора ѝ между палеца и показалеца си и не спираше да използва умелия си език, за да я облизва; вкарвайки от време на време пръсти дълбоко в нея.

Не просто страхотно. Направо невероятно!

Кара беше на границата на нов оргазъм. Яростен взрив от удоволствие, който щеше да изпрати нова вълна от сила в тялото ѝ. Тя щеше...

Брукс се отдръпна. Лунната светлина освети лицето му и Кара видя необходимостта и желанието.

— Когато свършваш този път — процеди през зъби Тод — аз ще съм потънал толкова дълбоко в теб, доколкото мога.

Което абсолютно точно съвпаднаше и с нейния план.

Той протегна дясната си ръка към квадратното пакетче. Разкъса опаковката със зъби и си сложи презерватива.

След което се намести между краката ѝ. Върхът на възбуждения му член разтегна тесният ѝ вход и той се плъзна в нея.

Върху устните ѝ разцъфтя усмивка, когато погледна към него. И тя смяташе да се откаже от това? Сигурно в онзи момент е била абсолютно безумна. Или напълно отчаяна.

Тод започна да се движи в нея... бавно. Сантиметър по сантиметър. То тялото му изби пот. Опитваше се да контролира ситуацията, защото не искаше да ѝ причини болка.

Мил, глупав човек.

Сякаш можеше да го стори.

Освен това, на нея ѝ харесваше, когато сексът беше малко груб. Без болка, разбира се, защото Кара не го обичаше такъв, но... достатъчно груб.

Тя се изви под него и се претърколи внезапно, като едва не свали и двамата от леглото. Озова се отгоре; с колене, от двете страни на тялото му, докато членът на Брукс беше дълбоко в нея.

— Така е по-добре — прошепна тя и започна да се движи. Кара се издигаше и спускаше. Стиснал с ръце бедрата ѝ, Брукс се опита да се пребори с нея за правото на контрол върху скоростта и дълбочината, с които навлизаше в тялото ѝ. Тя беше тясна и чувствителна след оргазма, но толкова влажна, а и Тод я запълваше толкова добре, че с всяко движение плътта ѝ се присвиваше от удоволствие около него.

Гласъците станаха по-груби. Кара се движеше все по-бързо и по-бързо. Пръстите на Брукс се бяха впили в бедрата ѝ. Силата, вихреца се в стаята, се връза в нея, в тях, с толкова мощни вълни, че можеше да се чуе приглушеното им бучене.

Тя щеше да свърши всеки момент. Сякаш мълния пронизваше тялото ѝ, докато във въздуха проблясваха синкави искри.

Очите на Тод бяха затворени, затова не видя проблясъците им; той не спираше да нахлува в нея, а Кара не спираше да го поема целия.

Толкова много енергия. Само за нея.

Както и за него.

Тод отвори очи и рязко навлезе в нея, като едновременно с това обхвана с устни зърното ѝ и го облиза.

— Тод! — Нежната плът на Кара здраво се сви около члена му и оргазмът, толкова близък, но недосегаем преди секунда, сега я обгърна.

Тя сложи дясната си ръка върху гърдите му и го притисна надолу. Всеки момент силата щеше да се стовари върху тях. Сигурно трябваше да го предупреди по-рано. Тя трябваше да...

— Ах! — Ликуващият вик се откъсна от устните ѝ.

Той се изви под нея, простена и тя усети освобождаването му чрез сърцето, което барабанеше лудо под дланта ѝ.

Чувствената сила се беше озовала на свобода. Докато оргазмът ги разтрисаше и удоволствието сякаш с клещи изцеждаше телата им, всичките им чувства се обостриха. Кара и Тод трепереха и не им достигаше въздух.

Тя отметна глава, обезсилена от притока на сила, без дори за секунда да отмества ръка от гърдите му. Телата им все още бяха съединени и усещайки разтърсващите я вълни на магията, Кара се наведе към него и намери устните му.

Внимателно вдъхна в Тод от магическата си сила. Сподели я с него. Никога преди не беше отдавала на някого чувствената си енергия.

Но с Тод не искаше само да взема.

Той не беше като другите.

Туптенето на сърцето му ускори ритъма си.

Езикът на Кара погали устните му, целуна го, а после езиците им се сплетоха в страстна ласка, докато вълните на магията стихваха.

Кара повдигна глава и си наложи да се вгледа в очите на Тод, в които очакваше да види милион въпроси.

Върху него седеше богиня.

В гърдите си усещаше болка, но ето, ръката на Кара бавно се повдигна и сърцето му най-накрая забави ритъма си.

Защото той трябваше вече да е разбрал, че сексът с нея е доста далеч от нормалното.

Божичко! Без съмнение, беше изживял най-страхотният си оргазъм за целия си живот. За някакви си секунди му се стори, че още малко и ще изгуби съзнание. Кое то си беше дяволски срамно признание дори само за пред него.

Но по време на това наслаждение, от което гърбът му сам се извиваше подобно на опънат лък и усещаше леко тръпнене в пръстите на краката си, се беше случило още нещо.

Когато Кара сложи ръка върху сърцето му, за кратък миг имаше чувството, че тя сякаш го заклеими. Беше почувствал... нейните усещания.

Глад. Жажда. И тези чувства зашеметяваха. Тялото му беше разтърсено от неизвестна енергия.

Която нямаше търпение да усети отново.

Проклятие, но Брукс се чувстваше просто превъзходно. Сякаш беше проспал последователно цели двадесет часа.

И беше изживял най-страхотния от всички възможни оргазми. Или от съвсем невъзможните, защото Тод беше почувствал и нейния.

Но това не би трябвало да е възможно. Как, по дяволите, се беше случило?

— Аз... аз не искам да говорим точно сега.

Гласът ѝ сякаш беше сътворен от мед и секс. Все още в тялото на Кара, членът му отново започна да се втвърдява.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Тод изпитваше нуждата да я докосва. Навсякъде.

Кожата ѝ сякаш блестеше. Бледата ѝ плът в мрака на нощта изглеждаше странно сияеща и беше много топла на допир. Но хората

не светеха така, сякаш в тях гореше огън.

„Аз дори не съм човек, любими!“ Думите от съня изплуваха в съзнанието му.

Не, не, това...

— Може да поговорим за това утре. Ще ти обясня всичко... утре. Ако ти... искаш да разбереш нещо за мен.

О, да! Той щеше да поиска да узнае всичко.

Но не точно сега. Тод отхвърли всичките си въпроси и съмнения. Тази нощ те щяха да бъдат просто мъж и жена. Двама души, които много силно се желяеха един друг.

Изгревът щеше да донесе истината.

Но засега...

Тод неохотно я отмести от бедрата си.

Толкова лесно, сякаш беше по-лека от перце.

А той беше повече от готов за следващия рунд.

— Не си тръгвай.

Какво? Ама той, какво, приличаше на глупак ли?

— Трябва да се измия. — И да намеря още един презерватив. — И после веднага се връщам в леглото. — Протегна ръка и погали с пръст зърното ѝ. — Защото все още съм далеко от това, да ти се наситя.

Дали и следващият оргазъм щеше да бъде толкова силен? Щеше ли да почувства отново нейното удовлетворение?

На Брукс му се струваше, че почти е успял да докосне душата ѝ.

Никога досега Тод не е бил толкова близо до жена. И разбираше, че това трябва да го плаши и дори безпокои, но...

Нямаше нищо такова. Поне засега.

Макар че в онзи момент, когато Кара сложи ръката си върху гърдите му, той си спомни за горкия Майкъл Хаус.

Беше стигнал прекалено далеч, за да може да спре, но мисълта се появи за миг някъде в подсъзнанието му.

Що за нелепост?

Кара не беше убийца. Алибито ѝ беше потвърдено. Сексът с нея беше най-хубавият в живота му; тя беше идеална любовница, а той извади страхотен късмет.

— Побързай — прошепна тя и леката дрезгавина в гласа ѝ накара пенисът му да трепне. Тод видя отблясъка на белите ѝ зъби, когато тя

се усмихна. — Защото искам пак да се озовеш в мен.

Проклятие, той самият не можеше дочака да се озове отново в нея.

Да, изгревът щеше да донесе истината. Но дотогава, той щеше да остане със своята богиня и мечтите, които тя му предлагаше.

Убиецът се беше върнал на местопрестъплението в хотел „Дейтън“.

Беше глупаво да идва тук, нямаше смисъл да го отрича, но нямаше избор. Привличането беше толкова силно, че той просто не можеше да устои.

Жълтата полицейска лента ограждаше стаята. Вратата беше затворена и запечатана със същата лепенка. Също както и прозорците.

Замисли се дали да не влезе с взлом, но реши, че рискът не си струва. Тялото отдавна беше изнесено, така че нямаше никакъв смисъл да го прави...

На паркинга влезе полицейска патрулка. Мамка му! Бързо се плъзна назад в сенките.

Дяволите да го вземат! Това не трябваше да става. Той го беше планирал по друг начин.

Нещастното копеле дори не беше в списъка.

Вляво се отвори врата. Оттам погледна младо момиче, което после избута количка, пълна с почистващи препарати.

Идеално.

— Извинете, госпожице...

Стреснато, момичето тихо извика от уплаха.

Той излезе на светло. Ченгетата бяха заминали. И сега беше безопасно. Макар и за кратко.

— Може ли да ви задам няколко въпроса? — В гласа му прозвуча магическа сила.

Очите на младата жена станаха абсолютно безизразни. По-късно тя дори нямаше да може да си го спомни... ако въобще оживееше.

— Д-да, сър...

И ако той получеше своите отговори.

Защото преди да накаже, трябваше да е сигурен, че има за какво. Добри партньори се намираха много трудно. Много малко жени се наслаждаваха на секса, когато той беше свързан със смъртта.

— Разкажете ми за тялото, което сте открили. Всичко. До. Най. Малката. Подробност.

Младата жена започна да говори и юмруците му се свиваха все повече и повече с всяка изречена от нея дума.

Разбира се, той разбра всичко в минутата, когато научи името на жертвата.

И след като милата девойка започна да разказва колко много била кръвта и колко остър ножът, открит от полицаите...

Мамка му! Това беше предателство, което не бе очаквал.

От единствената жена, на която имаше доверие.

О, да, той щеше да накара тази мръсница да си плати.

А беше идеалната стръв.

Жалко.

Сега щеше да се наложи да добави името ѝ в списъка.

— Благодаря ти, мила — изрече тихо той и се наклони към момичето за нежна целувка... и да си открадне малко сила.

Девойката се олюля.

Той отстъпи назад и я пусна. Не трябваше да я убива. Защото откриването на тялото на жена нямаше как да се впише сред останалите убийства, които беше извършил.

Не че последното съответстваше на почерка му и то благодарение на онази подла курва.

Но той щеше да ѝ даде да разбере. Щеше да я намери и да накара кучката да моли за милост.

И щеше да ѝ докаже, точно преди студените обятия на смъртта, че може да получи невероятно горещо удоволствие.

ГЛАВА 7

— Трябва да зная — каза Колин на Емили, разхождайки се в нейния малък кабинет — колко свръхестествени същества могат да убиват с докосване.

Емили не отместваше поглед от снимките от местопрестъпленията.

— Сигурен ли си, че за убийството им не са били използвани... човешки методи?

Гит въздъхна.

— Проклятие, Док, не зная! — Мина зад гърба ѝ, сложи топлите си длани върху раменете ѝ и започна леко да масажира стегнатите мускули под пръстите си. — И досега нямаме резултатите от токсикологичната експертиза на последната жертва.

О, Боже, ръцете му бяха толкова сръчни. Емили затвори папката и се опита да прогони образите на жертвите.

— А при първите тела?

— Смит отсъстваше. Филипс обяви, че смъртта им е настъпила по естествени причини. Сърдечен пристъп.

— Но ти не смяташ така?

— На гърдите на Майкъл Хаус има отпечатък от длан. Не натъртено или посиняло, а контур. Сърцето му, а и всички останали органи, ако може да се вярва на Смит, са били в идеално състояние. Никакви причини за внезапна смърт.

— Освен ако не са му дали наркотици или...

— Или един от местните свръхестествени задници не е решил да се изчука с хората. Отново.

Би трябвало да потръпне, защото погледнато чисто физически, Колин беше свръхестествено същество, което наистина, хм... се чукаше с човек.

— Кажете ми, кой от „Другите“ може да убие само с докосване — повтори молбата си Гит, без да успее да скрие нетърпението си. — За да мога да започна да преследвам тези копелета.

Да, той беше добър в преследването. И по-точно — в лова. Такава беше природата на неговата животинска същност. Колин Гит беше шифтър-вълк, а те се считаха за най-свирепите от всички възможни видове шифтъри. И започнал веднъж да ловува, нямаше да спре, докато не хванеше убиеца.

— Трябва ми време, за да помисля, да проверя книгите...

— Ти вече имаш подозрения, Док. — Той завъртя стола ѝ и клекна така, че да може да я гледа в очите. — Разказвай.

Емили присви устни.

— Съществуват... няколко вида, които имат възможности да го направят. — Тук ключовата дума беше „възможности“. Това, че „Другите“ можеха да убиват по този начин, още не значеше, че го правеха.

Тъмната вежда на Колин въпросително се повдигна:

— И това са?

Оттук нататък, трябваше внимателно да подбира думите си. Не трябваше да нарушава условията на конфиденциалност на клиентите си, но трябваше да даде на Гит колкото се може повече информация. Да се бориш с чудовища никак не беше лесно и нейният шифтър го знаеше.

— Инкуби. Сукуби. И двата вида...

— Еха! Почакай! — очите му се разшириха от удивление. — Секс-демоните?

Емили бавно кимна. Много от Другите бяха чували за съществуването на инкуби и сукуби, макар че не всички имаха шанса да осъществят личен контакт с тях.

Носеха се слухове, че такъв контакт е просто забравим.

И който, за съжаление, предизвикваше у някои силна зависимост.

— Аз мислех, че трябва да свършват от удоволствие.

Дочула това, Емили се намръщи.

— Те не „свършват“, както ти се изрази. Те от това живеят — в прекия смисъл на думата. Както вампирите живеят от кръвта.

— Ама че шибано! — Гит разтри брадичката си. — И как така при тях се получава, че могат да преминат от радостите на секса към убийство?

Не беше толкова просто.

— Обикновено това не се случва — започна да обяснява Емили, наблягайки на първата дума. — Но понякога сукубата или инкубът... — макар че от нейния опит е двата пола можеше определено да твърди, че жените бяха по-опасни — ... ами, те могат малко... да се самозабравят по време на целия процес.

Погледът на Колин се премести върху устните ѝ.

— Да, това е напълно вероятно.

Сърцето ѝ заби малко по-бързичко.

— Не, не точно по този начин. Тази енергия, която те получават от секса, невинаги е достатъчна. Затова в действителност това прилича повече на... кражба на живот. Удоволствието, което те получават, е техният живот, тяхната сила. Енергията им. Ако инкубът или сукубата не спрат потока на силата, те ще останат в контакт с този, от когото се хранят. — Не беше най-удачният избор на думи, но нямаше как да го формулира по друг начин. — Те могат да изпият жизнената енергия на партньора си буквално до последната капка живот...

— И да оставят труп на мъртвец в леглото. — Мускулчетата около челюстта на Колин затрептяха. — Проклятие!

— Сукубите и инкубите обикновено са демони от средно ниво. Пето или шесто. Да убият по този начин могат само по време на секс.

Обикновено хората нямаше нужда да се страхуват от демоните с ниско ниво. Само истинските демони от десето ниво бяха способни да въплътят в действителност всичките им кошмари.

— Повярвай ми — каза Колин — при тези случаи сексът е бил в доста голяма доза.

Да, Емили и сама се беше досетила за това, виждайки на снимките голите тела и въжетата. Но...

— Това може да направи и демон девето или десето ниво при... определени обстоятелства. Ти си наясно, че те са в състояние да контролират съзнанието.

— Изроди от типа на Найл ли? Да, и аз много добре зная, че той направо няма цена, когато започне да се забавлява с хората.

— ... но те могат така да внушат на човека, че той да пожелае смъртта.

— Искаш да ми кажеш — и Колин тежко въздъхна, — че демон десето ниво може да каже на човек, че той скоро ще умре и нещастникът просто ще гушне букета?

— Теоретически е възможно. Тялото ще следва всяко указание, дадено от демона; било то сърдечен пристъп или инсулт. Жертвата ще си мисли, че той или тя го изживява в действителност. И понякога само това е достатъчно, за да убие.

Колин се втрени в Емили с недоверие. Бедничкият. Макар че принадлежеше към Другите, той знаеше твърде малко за това, как и какво ставаше в света на свръхестествените създания. Затова добави:

— Но аз никога не съм чувала, това реално да се е случвало.

Макар че самата мисъл за такава сила, дяволски я плашеше.

— Но ти знаеш за случаи, когато демоните на секса са убивали по този начин, нали? — Хвана се Колин за информацията, която тя сподели, замисляйки се какво премълчава.

Емили го погледна право в очите. Това беше най-тежката част на разговора им. Колин беше нейният възлюбен мъж; шифтърът, когото обичаше; но той все пак беше полицаи. А тя не можеше да тръгне против професионалната си етика.

— Аз наистина не мога да ти отговоря на този въпрос.

— Нали знаеш, че с това вече ми каза достатъчно?

Емили едва не скръцна със зъби.

— Има и други, които могат да убият по този начин. Например, *cazador del alma*...

— Какво? Що за глупост? Нещо испанско ли е, що ли?

— Да, в груб превод означава „Ловец на души“. И този Ловец притежава смъртоносно докосване. Такъв демон намира хората, чиито дни са преброени, докосва ги...

— И, мамка му, ги убива. Направо страхотно — и Колин поклати глава. — Значи, някъде там се разхожда ловец, способен да убива хора, когато му се прииска...

— Ловците на души обикновено не убиват хора. — Емили се почувства задължена да просвети Гит. — Обикновено те преследват Други, тръгнали по грешния път. — И се срещаха изключително рядко.

— Жертвите са хора — отсече Колин с тон, който не допускаше дори и сянка на съмнение.

— Значи, те не попадат в списъка на потенциалните жертви на Ловците.

— Не, освен ако този Ловец не е полудял, което по принцип е възможно. Проклятие! — Колин погледна към затворената папка,

лежаща на масата. — Трябва да зная кой от тези копелета се намира сега в моя град.

— Те не афишират присъствието си. — Най-опасните същества обикновено бяха по-тихи от водата и по-ниски от тревата; нападаха само в краен случай. — Послушай, може да има и други, дай ми време да изясня...

— Да, сладка, заеми се с търсенето на информация, а после ще ми разкажеш какво си разбрала. Докато аз ще тръгна на лов... — Очите му се разшириха. — Ама че кучка!

— Колин?

Гит заръмжа. Звукът беше по-скоро приличен на вълчи, отколкото на човешки.

— Тя беше в шибания ни участък!

— Кой?

Колин скочи на крака.

— Сукуба. Заклевам се в живота си. Усетих аромата й... проклятие! Само той беше достатъчен, за да... — И той се спря, за да не каже нещо излишно. Във всеки случай така си помисли Емили.

Затова трябваше да уточни:

— Достатъчно, за да... какво?

— Да се дръпна от нея със светкавична скорост. Защото тя не беше ти.

О, страхотен отговор! Емили стана, впи пръсти в тениската му и го придърпа по-близо, за да го награди с жарка и бърза целувка. Ето кое беше хубавото на шифтърите-вълци: въпросите за верността за тях бяха свещени. Колкото до лошото... Ами, някои от тях бяха психопати. За щастие на Емили обаче, Колин беше абсолютно вменяем. И благодарение на присъщата си агресивност, беше станал страхотно ченге.

— Трябва да позвъня на Брукс и да му кажа...

И точно тук започваха проблемите.

— Какво по-точно? Че си открил заподозряната и че тя е демон?
— Емили замълча за секунда. — Той така и не знае цялата истина, нали?

Колин рязко поклати глава.

— Ами как той, според теб, ще възприеме новината за демоните, притаили се по улиците на града?

Не много добре. И двамата го знаеха.

— Ще поговоря с капитана — въздъхна Колин. — И ще видим дали иска да работя върху този случай самостоятелно.

Тази мисъл изобщо не се харесваше на Емили.

— Партньорите са длъжни да си покриват взаимно гърбовете. Ти не трябва да преследваш сам убийците из града.

Коремът я присви. Тя знаеше, че Колин е сред най-силните, дори и във физически план Други същества в района, но и той не беше неуязвим. И доколкото Емили знаеше, такива неуязвими същества изобщо не съществуваха.

Така че тя щеше да се чувства много по-спокойна, ако заедно с него имаше още някой, докато Колин преследваше отявлените престъпници.

— Ти не можеш вечно да криеш истината от него. — Двамата вече не за пръв път спореха на тази тема. — Аз зная, че твоят предишен партньор не те е харесвал...

— Да, скъпа, той се опита да ме убие, когато разбра кой съм.

— Брукс не е Майк, разбираш го, нали? Ти не знаеш как ще реагира.

— Това не касае само мен, Ем. След като Брукс узнае за истинското положение на нещата, ще започне такава... И това ще засегне всички.

Да, сигурно щеше да стане така.

— Ще говоря с капитана — повтори Гит — и ще видим какво мисли той по този въпрос. Между другото, трябва да проведем още една среща с тази сукуба.

— Може би тя няма връзка? — Емили се опита да говори спокойно. — Трябва да изчакаш резултатите от токсикологичната експертиза...

— О, аз ще ги почакам, но ми се струва, че тя веднага разбра кой съм аз...

— След като си отстъпил, тя е разбрала веднага. — Това Емили можеше да го твърди със сигурност.

— Проклятие! — В гласа на Колин се прокрадна отвращение.

Емили се прокашля.

— Шифтьорите имат прекалено добре развито обоняние, затова феромоните на сукубите за вас са прекалени сладникави. Така че,

когато си отстъпил, тя е разбрала кой си ти. — Хората и демоните винаги се приближаваха към сукубите. Привличаше ги точно този екзотичен, изпълнен с чувствени обещания аромат.

Но не и нейният шифтър... Той е реагирал така, както всеки друг от неговия вид би го направил.

— Изглежда, ти наистина знаеш много за демоните на секса. — Гит наклони глава надясно. — Доколко си уверена, че разполагаш с точната информация?

Тъй като знанията ѝ бяха почерпени от непосредственото ѝ общуване със сукуба, Емили беше дяволски уверена в тях.

— Трябва да ти кажа още нещо — произнесе тя, внимателно подбирайки думите си. — Демоните на секса... те много ревностно охраняват собствената си територия. Изобщо няма да се изненадам, ако броят им в града е съвсем малък.

— В такъв случай, трябва възможно най-бързо да си поговоря с Кара.

Кара.

Името прозвуча като ехо в ушите на Емили.

Ах, по дяволите!

Лъчите на изгряващото слънце разсичаха небето с розови и лилави линии, пронизвайки облаците, и заливаха със светлината си хоризонта.

Кара, отпусната, лежеше на повърхността на водата в басейна. Това беше любимото ѝ време от деня, защото точно сега сенките отстъпваха пред светлината.

Тя се обърна леко, гмурна се и заплува към дълбокото. Тъй като не изключваше подгряващата система, водата беше топла и я галеше, сякаш с ръцете на любовник.

Тод.

Когато тръгна надолу, той все още спеше. На лицето му имаше усмивка и Кара нежно го целуна, преди да излезе.

Дълбоко в душата си се страхуваше, че това щеше да бъде последната целувка, която му даваше. Лесно беше да се престори, че е забравила за реалността, обхваната от страст. Когато удоволствието

беше утихнало и останало назад, би било добре да се съсредоточи върху този момент. Винаги го правеше, но...

Но Брукс беше полицаи. Нямаше да може да игнорира... някои особености от изминалата нощ.

Разбира се, редом с него тя се сдържаше. Всичко можеше да отиде прекалено далеч и той би могъл да я моли за продължение.

Или да стене от страст.

Макар че и двамата бяха на границата да го сторят.

Докосвайки дъното, Кара се обърна и заплува към повърхността. И понеже плуваше с отворени очи, успя да види мъжкия силует, застанал до ръба на басейна.

Тод. Сърцето ѝ затуптя с удвоена сила. Изплува и си пое жадно въздух. Над повърхността на водата се издигаше лека пара.

Брукс беше облякъл намачканите си дрехи, косата му беше разрошена, а устните — плътно стиснати.

— Ти винаги ли зарязваш любовниците си на зазоряване? — спокойно я попита той.

Кара доплува до края на басейна. Бавно. Без да бърза. Хвана се за ръба и вдигна очи към него.

— А ти винаги ли шепнеш името ми, когато спиш? — Той действително го беше направил, след като тя го целуна. И този шепот прониза сърцето ѝ.

„Глупачка! Той ще забрави за теб, когато разбере истината. Хората никога не са обичали демоните.“

Или казано по-точно, хората обикновено изпадаха в ужас, когато разберяха коя е тя в действителност.

Ограничени нещастници. Ето, започваше да мисли също като Камерън... Кара не можеше да промени факта, че е демон, както и не можеше да вини хората за това, че имат прекалено нежна кожа или...

— В последно време ли? Да, сигурно го правя. — Брукс приклепна и мускулите на бедрата му се напрегнаха. — Липсваше ми, когато се събудих.

Мъжът явно знаеше какво точно да каже.

Кара преглътна.

— Аз... хм... обикновено плувам на разсъмване. — О, Боже! Приличаше повече на заекваща глупачка, отколкото на демон.

— Ще запомня това за в бъдеще. Може би някой път и аз ще се присъединя към теб.

— Ти можеш... да го направиш и сега, ако искаш.

Очите на Тод се стоплиха, когато чу поканата.

Кара вдигна ръка и посочи към високата ограда, отделяща нейния двор от съседните.

— Не се затруднявай с банския. Няма кой да ни види. — Самата тя изобщо не се вълнуваше по този повод, защото скромността никога не е била сред отличителните ѝ черти.

— По дяволите, жено, ти направо ме изкушаваш!

Да, тя правеше точно това.

Тод се протегна, обхвана врата ѝ с ръце и силно я целуна. Езикът му заяви правата си над устните ѝ, пробуждайки страстта, която Кара смяташе за удовлетворена.

С мокри ръце тя го хвана за раменете, а когато устните му се откъснаха от нейните, прошепна:

— Гмурни се при мен.

Очите му потъмняха. Погледът му стана пронизващ и Тод се отдръпна. Изправи се и погледна надолу към нея. Лицето му се напрегна.

Кара го желаше толкова силно, че тялото ѝ трепереше.

А изгряващото слънце ставаше все по-ярко.

Той повдига ръце към ризата си. Благодарение на неистовите ѝ усилия миналата вечер, от копчета бяха останали само няколко. Съвсем бавно Тод ги разкопча едно след друго и захвърли дрехата на циментовия под.

Събу обувките си и остана бос — не беше обул чорапите си. След това, без да откъсва очи от нейните, свали дънките, заедно с боксерите.

О, да! Този мъж ѝ подхождаше във всичко. Кара облиза устни, обхождайки с поглед гърдите му, плочките по корема, бедрата и... вирналия се право към нея възбуден член.

Изглежда, това плуване щеше да бъде от най-добрите, които беше имала до сега.

— Колко дълбоко? — поинтересува се Брукс и за миг Кара си помисли, че говорят за секс.

Трябваше ѝ малко време, за да се справи с обхваналото я желание.

— Хм... Тук е над три метра и...

Той се гмурна, описвайки дъга във въздуха. Изправи тяло преди навлизането си във водата, почти без да вдигне пръски.

Кара се обърна. Искаше да го хване в момента, в който той изплува, за да почувства с кожата си тялото му. Тя беше с бански, но за Тод нямаше да представлява трудност да развърже гънките връзки и...

Той я хвана за талията и я повлече под водата. Ръцете ѝ се вдигнаха и се обвиха около раменете му, докато я гледаше с горящи от страст очи.

О, да! Игривото му настроение страшно ѝ харесваше.

Брукс се протегна към нея, хвана тънките връвчици на горницето ѝ и бързо ги дръпна. Голите ѝ гърди отчаяно се нуждаеха от докосванията му, а зърната ѝ се бяха стегнали в очакване. Тод ги стисна с пръсти и започна да ги гали и дразни.

Коего я караше да се нуждае от повече.

И двамата изплуваха едновременно на повърхността. Тя едва успя да си поеме въздух, но бе готова за продължение. Целуна го, сливайки устните си с неговите...

Точно преди и двамата отново да потънат под водата.

Пръстите на Брукс опипаха долната част на банския ѝ и също толкова лесно се справиха с връзките. Когато парченцето плат отплува настрани, той я докосна. Плъзна дългите си пръсти между бедрата ѝ, принуждавайки ги да се разтворят към него, докато си играеше с клитора ѝ.

Отново се озоваха заедно на повърхността. Ръцете му все още бяха върху тялото ѝ, а устните му — върху нейните. Притисна я към стената на басейна, разтвори по-широко бедрата ѝ и влезе с два пръста в нея.

Кара простена от удоволствието, което я обхвана. Искаше да усети в себе си нещо повече от пръстите му.

— Тод... Нужен си ми.

— По дяволите! Ти си най-сексуалната жена от всички, които съм срещал някога. — Той притисна устните си във врата ѝ. Ухапа. Облиза.

— Свършвай вече... ах... да си играеш. — Макар че беше много приятно. — Прави любов с мен.

Той повдигна глава.

— Нямам повече презервативи. — Сякаш и той самият беше в ужас от това.

Проклятие! Кара не се боеше от забременяване, но сега не беше подходящо да му обяснява защо.

Страстта, обхванала и двамата, трябваше да намери изход.

— Значи, ще се наложи да импровизираме — прошепна тя. Нямахше да бъде чак толкова приятно, както ако я изпълнеше с възбуждения си член, но тя вече знаеше, че всяка чувствена игра с Тод беше по-хубава от всичко онова, което беше изживявала с други.

Мъжът знаеше как да задоволи една сукуба. А това беше рядък талант.

Но и тя знаеше, как да съблазни човек. Пръстите ѝ напипаха напрегнатите зърна на гърдите му и леко подръпнаха. Ръмженето му беше награда за старанието ѝ, докато Кара прокара нокти надолу по гърдите му. Не натискаше силно, за да не му причини болка или да му остави белези, но това беше достатъчно, за да направи плътта му чувствителна и да му намекне как щеше да завърши всичко.

Той щеше да свърши. Тя също. Но първо...

Дланите ѝ се плъзнаха по кожата на корема му.

— Кара... — Гласът му беше станал дрезгав, докато пръстите му не спираха да се движат в нея.

Оргазмът ѝ неумолимо приближаваше. Както и неговият.

Въздухът покрай тях искреше. Топлата вода в басейна сякаш повиши температурата си още повече и закипя от страстта им.

Докосна члена му; твърд и дълъг, обхвана го с ръце и леко го стисна. После го погали по цялата дължина. Отново. И отново.

Пръстите му се задвижиха по-бързо в нея.

Същото стори и ръката ѝ.

Брукс я целуна, нахлувайки с език в устата ѝ, в ритъм с движенията на пръстите си.

Плътта ѝ се сви около тях. Кожата ѝ настръхна, когато наоколо закръжи енергия, толкова гъста и сладка, че можеше да я опита с език. Така, както опитваше него.

Кара продължаваше да гали плътта му. Да го притиска. И да го ласкае по-бързо. Тялото на Брукс се напрегна срещу нейното и мускулите му се стегнаха, когато се озова на границата на издръжливостта си.

Тя обхвана върха му с пръсти, галейки го нежно в топлата вода.

О, да, тя беше близо...

Тод прекъсна целувката си и погледна Кара в очите. Дишането му беше тежко и накъсано.

Палецът му притисна клитора ѝ, като едновременно с това рязко навлезе с пръстите си в нея.

Огънят, тлеещ в нея се превърна във всепоглъщащ пламък. Кара изрече името му и с жадност се отдаде на властта на удоволствието, което ѝ даде той... точно докато го водеше към неговия собствен кулминационен момент.

Пенисът му, стиснат от пръстите ѝ потрепна. Тод затвори очи и Кара усети освобождението му.

Тя отново го целуна, усещайки вълните на силата и отправи тази енергия обратно в тялото му, което все още тръпнеше, докато удоволствието продължаваше и продължаваше...

Когато всичко утихна, слънцето беше изгряло на хоризонта. Лъчите му блестяха и се отразяваха от повърхността на водата в басейна.

По дяволите! Беше някакво чудо, че не се удавиха.

Тод премига и внимателно погледна надолу към сияещото лице на Кара. Как беше успял да се омотае така в мрежите ѝ?

Омагьосващите ѝ устни трепнаха и се извиха в усмивка, която ѝ придаде зашеметяващ и същевременно малко изгубен вид.

Беше прецакан!

Но се чувстваше добре. Направо фантастично.

Тод я целуна. Боже, обожаваше устните ѝ! Приятната извивка на горната. Пухкавостта на долната. Харесваше му да ги усеща. Харесваше и вкуса им.

Пръстите на Кара продължаваха да галят члена му. Последни ласки, преди да прекъснат прегръдката си.

Тод въздъхна.

— Кара... — Сега, когато страстта им се беше успокоила, Брукс знаеше, че трябва да поговорят.

Но ако не се отместеше от това голо изкушение, щеше да забрави за разговора и отново щеше да ѝ се нахвърли.

— Харесваш ми. — Думите на Кара направо го спряха. — Ти... не си като всички останали, Тод Брукс.

А тя имаше с какво да сравнява.

— Затова много ще ме боли — прошепна тя.

Брукс се намръщи.

— За какво говориш?

Усмивката върху лицето ѝ стана тъжна.

— Трябва да се облечем.

Кара изчезна под водата, плъзгайки се под прозрачната ѝ повърхност. Заобиколи го и изплува в другия край на басейна, близо до стълбите, от които се стигаше до патиото. Брукс бавно заплува след нея, усещайки как цялото му тяло тръпне от напрежение.

Той разбираше, че предстоящият разговор нямаше да бъде сред най-приятните в живота му.

И дяволски се надяваше, че Кара не беше решила да скъса с него. Само не сега.

Тод не можеше да откъсне поглед от изящния ѝ гръб, докато тя излизаше от басейна. Красивата му линия плавно се извиваше към страхотното ѝ дупе. Досега не беше отделил на тази великолепна нейна част вниманието, което заслужаваше, но смяташе да го направи. Щеше да ѝ покаже...

Кара леко се извърна и се протегна за кърпата, лежаща на шезлонга ѝ. Тод бегло забеляза бенката — идеален полумесец високо на бедрото ѝ. Отляво.

По дяволите!

Кожата му настръхна, прекалено късно реагирайки на опасността.

За по-малко от пет секунди се озова извън басейна. Излезе от водата и се насочи към нея.

— Какво, по дяволите, става?

При вика му тя се обърна, притиснала хавлията към себе си.

— Ах, Тод...

Брукс хвана края ѝ и я издърпа от ръцете ѝ. Миналата нощ в спалнята ѝ беше прекалено тъмно и той не успя да забележи тази

бенка. Но сега, в ярката светлина на новия ден, нямаше как да не я види.

Беше същата, както в съня му. По дяволите, съвпаднаше направо идеално.

Невероятно!

Не, това трябваше да е невъзможно.

Една жена не можеше просто ей така да го... посещава в сънищата му.

И мъж не може да се превръща във вълк... но Колин го можеше. Тод го беше видял със собствените си очи.

Точно така, както сега виждаше бенката.

— Сънувах тази бенка. — Той се загледа в гладката бяла кожа, която така силно контрастираше с тъмния полумесец. След това настоятелно погледна Кара в лицето и видя, че тя се вълнува. — Как успях да го направя, Кара?

Косъмчетата на врата му отново настръхнаха. О, да, инстинктът му го предупреждаваше едва сега, че нещо не е наред. Всъщност, направо крещеше.

Кара протегна ръка.

— Върни ми хавлията.

Тод осъзна, че и двамата са мокри и все още голи. И освен това, той беше възбуден. Дяволски объркан, но... възбуден.

Подхвърли ѝ хавлията и тя се загърна с нея.

— От другата страна на басейна има малка стаичка. Там можеш да намериш хавлия за себе си.

— Кара...

— Ще си поговорим. Просто... първо трябва да се облечем.

Чудесно. Той се обърна и тръгна натам. Напрегнатият му поглед се спря върху неподвижната вода на басейна и парченцата плат на банския ѝ, които плуваха на повърхността. Коремът му се присви.

По дяволите! Стигна до помещението, където намери голяма хавлия. Подсуши се и я уви ниско около бедрата си. „Не може да се каже, че съм облечен, но към този момент и това е достатъчно.“

Тръгна към съблазнителката си, без да обръща внимание на хладния въздух. Кара стоеше на ръба на басейна. Косите и бяха сресани и отметнати назад, очите ѝ блестяха.

Спря на няколко крачки от нея. В очакване. Въпросите се завъртяха в главата му. Един след друг. Откъде знаеше за бенката й? А когато се събуди с белези от нокти по ръцете, какво, по дяволите, се беше случило онази нощ?

Първите им срещи сънища ли бяха или... действителност?

И защо, по дяволите, и досега се чувстваше толкова добре? Енергията буквално го изпълваше и Тод се усещаше по-силен от всякога.

— Аз не бях съвсем честна с теб, Тод.

Без майтап? Гласът на Кара беше тих. Напрегнат. За миг тя погледна настрани, след което почти неохотно погледна към него.

— Аз не съм жената, за която ме смяташ.

— Тогава коя си ти, по дяволите?

И защо тя говореше със загадки? Той искаше да разбере само за бенката й, а не за...

Кара повдигна ръка и започна нервно да си играе с края на хавлията.

— Каж ми, детектив...

Аха, сега отново стана детектив! Сякаш преди пет минути не стенеше името му.

— ... вярваш ли в съществуването на чудовища?

Въпросът едва не спря дъха му.

— Какво?! — О, Господи, той много се надяваше, че тя не смяташе да му признава, че...

— Вярваш ли в съществуването на чудовища? — повтори Кара въпроса си и облиза красивите си и сочни устни. — А трябва, знаеш ли?

— И защо? — Сърцето му туптеше като барабан, чието ехо отекваше в ушите му.

— Защото, ако се вярва на някои хора, аз съм едно от най-страшните чудовища, които някога можеш да срещнеш.

ГЛАВА 8

Тод започна припряно да навлича дрехите си толкова ядосан, че ръцете му трепереха.

— Знаеш ли, скъпа, ако искаш да ме разкараш, добре, давай! Но не ми излизай с тези глупости за чудовища...

— Не са глупости... — прекъсна го Кара и присви светлите си вежди с раздражение.

— ... защото аз зная всичко за истинските чудовища, разбра ли? Всеки ден си имам вземане-даване с тях. Насилници. Убийци на деца. Изроди, палещи домове, в които има мили старици...

Тя трепна.

— И ако ти не смяташ да ми признаеш, че собственоръчно си убила Майкъл Хаус — и о, Боже, той се надяваше с цялата си душа това да не е така — няма нужда да ми пудриш мозъка и да си окачаш етикети, значението на които аз зная много по-добре от теб.

Кара го беше настъпила по болното място и Брукс беше страшно вбесен. Той знаеше от собствен опит, какво означаваше истинското зло. От онзи ден, когато стана на четиринадесет, и видя как копелето Коста се усмихна и застреля майка му точно в сърцето. Чудовища? Да, той знаеше всичко за тези изроди и за злото, което се коренеше в тях там, където при нормалните хора се намираще душата им.

— Аз не съм убила Майкъл. — Кара отново облиза устни.

Стоеше пред него все още загърнатата с хавлията и изглеждаше толкова прекрасна, че Тод направо го болеше. — Но аз наистина съм чудовище, Тод. Аз... аз съм демон.

Тод тъкмо беше приключил с обличането, когато прозвуча това признание. Разтърси бавно глава и отвърна:

— Сладка, повтори още веднъж, че нещо не разбрах. — Нямахше начин тя току-що да беше казала, че...

— Аз съм демон, детектив. Кълна, че аз наистина съм... — и устните ѝ трепнаха в някакво подобие на тъжна усмивка — ... демон.

Тод се втренчи в нея, напълно объркан. Автоматичният отговор: „Ти си луда!“ трептеше върху устните му.

И той щеше да го каже, без да се замисли... преди два месеца.

Да, тогава щеше добре да се посмее над думите ѝ. И да оцени шегата. Но, само ако беше преди два месеца.

Преди онази страшна нощ, когато реши да последва партньора си до необитаемия склад в покрайнините на Атланта и да види как този, с когото работеше рамо до рамо през последните две години, престана да бъде човек и се превърна в ръмжащо, смъртоносно опасно чудовище.

Вълк.

Тод не сподели на никого за видяното. Беше тръгнал след Колин, защото бяха партньори, а партньорите взаимно си прикриваха гърбовете.

И беше потресен. Зашеметен.

Но все пак искаше да тръгне след вълка, за да му помогне, ако нещо се обърка. Само че капитанът изпрати съобщение, че иска да го види колкото се може по-бързо в участъка, което означаваше, че знае къде се намираше Тод.

Заповедта имаше и друго значение: *„Довлечи си задника тук, докато заради теб не са убили Колин!“*

И той го направи. Тръгна си. Носейки в себе си горчивата истина, която не можеше да сподели с никой друг, защото... ами... кой щеше да му повярва?

Отначало го преследваха кошмари за онази ужасна нощ. Спомени за чудовищното преобразяване на партньора му. Шумът от чупещите се кости и животинският вой.

Проклет да е, но той държеше на работата си! Заглуши страха, зародил се в душата му. И не изостави партньора си, макар че беше дяволски зъл и изваден от релси.

Тогава Брукс реши, че Колин е някаква аномалия, но сега...

— Чу ли ме? — повиши глас Кара. — Аз... аз току-що ти признах, че съм демон.

Тод примигна. Първо шифтъри, сега демони. Но Кара изобщо не приличаше на демон. Никакви рога. Нито опашка. Нито раздвоен език. Или всичките приказки, с които се беше наслушал като дете, са били пълна измислица?

— Обикновено на това място всички мъже се плашат и... ами, бягат с всички сила. — Кара се поколеба. — Хм, Тод? Ще кажеш ли... нещо? Добре ли си?

— Не, не съм добре — процеди той през стиснатите си зъби. — Жената, с която правих секс, току-що ми заяви, че е шибан демон. — Не бяха най-добрите новини, но в крайна сметка, тя не беше признала, че принадлежи към демоните-убийци. — Ти... изобщо не приличаш на...

Усмивката ѝ направо разбиваше сърцето му.

— Разбира се, че приличам — изрече Кара и затвори очи. Когато ги отвори след секунда, тя бяха черни. Напълно черни.

— По дяволите!

Още едно мигване и всичко се върна, както си беше.

— Това е само малко магия — поясни тя, извила вежди.

Тези очи. Беше ги виждал преди. Тъмнина. Черна роговица. Ретина.

Такива имаше...

Найл. Копелето от „Парадайз Фаунд“. Брукс още тогава се запита защо, по дяволите, някой ще се реши да носи такива контактни лещи? Но ако Кара казваше истината, това означаваше, че Найл също е демон.

Което вече обясняваше много. Например, как задникът успя да го хвърли през целия бар.

— Ти доста добре възприе тази... новина — Кара внимателно го наблюдаваше; явно очакваше от него съвсем различна реакция.

Повдигайки ръка, за да отметне мократа си коса от челото, Тод забеляза, че пръстите му все още треперят. *„Не чак толкова добре, скъпа!“* Но се опитваше да бъде реалист.

— Демони не съществуват. — Брукс знаеше, че това не е истина още на секундата, в която произнасяше думите. Неговият партньор беше шифтър. А ако те съществуваха, защо тогава да не съществуваха и демоните?

Мамка му! Светът наоколо се оказа доста по-сложен, отколкото го мислеше Тод. И сто пъти по-опасен.

— Разбира се, че съществуваме. И живеем сред хората още от древни времена. — Тя вдигна ръка в предупредителен жест. — И преди да започнеш да задаваш въпроси, искам да кажа, че демоните не

се явяват отрочета на дявола, ясно ли е? Всичко е стопроцентов мит. Ние просто... принадлежим към друг вид.

Друг вид? Звучеше доста невинно... но блъскащото се в гърдите му сърце отказваше да възприеме простите обяснения.

— Към кой вид демони принадлежиш? — и той обходи тялото ѝ с поглед. — И колко много... хм... — Как го каза тя? — ... магия използва върху мен? — Студената тръпка направо го прониза. Жената беше прекалено красива. И прекалено идеална. Проклятие, единственият недостатък върху тялото ѝ беше тази бенка на бедрото ѝ, за което езикът му не се обръщаше да го нарече „недостатък“... Добре де, белег, към който искаше да притисне устните си, да оближе...

Прекалено идеална. Мислеше си го още от самото начало. Интересно, какво по-точно криеше тя зад тази магическа завеса?

И той толкова ли искаше да знае?

— Не бъди идиот! — срязва го Кара и се обърна. Като вихър стигна до шезлонга, вдигна тънкия, син пеньоар и го наметна върху себе си, позволявайки на хавлията да падне на земята.

Тод преглътна и положи огромни усилия, да не му протекат лигите до пода.

— Аз използвам магия само за да скрия очите си, разбра ли? Ако случайно не си забелязал, те издават истинската ми същност. Не си ли съгласен? Изобщо не горя от желание да оповестя на целия свят, че съм различна.

— Е, точно твоята „истинска същност“ ме интересува. — Миналата нощ той заяви правата си върху нея по всички възможни начини. Страстта им беше абсолютно дива. И ето, сега не можеше да спре да си задава въпроса... колко от случилото се беше истинско?

Демон! Брукс не знаеше нищо за демоните и за тяхната сила. Това беше толкова невероятно. Толкова безумно, толкова...

Истинско.

Той интуитивно усещаше, че Кара не лъже. И най-накрая, много ситуации в миналото, започваха да му се изясняват.

Сега вече всичко придобиваше смисъл. Сърдитите погледи на посетителите в „Парадайз Фаунд“, странната енергия, която усещаше в клуба.

— Аз не използвам магия, за да променя лицето или тялото си — процеди Кара, стиснала ръце в юмруци.

— Значи, всичките тези глупости за рога и копита са просто... какво? Лъжи?

— Не. Но най-вероятно се отнасят само за много, много стари и невероятни могъщи демони.

По дяволите!

— Аз не съм особено силна — призна Кара и... нима скулите ѝ порозовяха?

Нима жената... хм... демонът се срамуваше от слабостта си?

— И все пак, що за демон си? — повтори той отново въпроса си, защото тя така и не му каза.

Кара отвори уста, сякаш възнамерявайки да отговори, но след това се спря и отново стисна устни.

О, не! Това не беше добър знак. И между другото, колко вида демони съществуват?

— Ти не изглеждаш шокиран — бавно проговори тя, като отново не отговори на въпроса му. Върху лицето ѝ се изписа подозрение, когато се поинтересува: — Ти вече си се сблъсквал с подобни на мен, нали?

Да, само че не го беше разбрал. До този момент. Сега вече не се учудваше на усещането, което го преследваше, че половината свят си имаше тайни. Защото е било точно така. Но не смяташе да го позволява повече. Розовите му очила се търкаляха счупени в краката му.

— Кара...

— Ето на това място почти всички мъже изчезват. — Между идеалните ѝ вежди се образува лека бръчка. — И както вече отбелязах, бягат с всички сили.

— И на много мъже ли си разказвала за това? — Нима го разяждаше ревност? Изглежда, че беше точно това.

— На не много. Онези, които не побягнаха веднага, искаха да видят доказателства.

— Ти вече ми показва номера с очите.

Устните ѝ се напрегнаха.

— Мога да направя и нещо повече от това.

Сега вече на Брукс му стана любопитно. Почти същото чувство, което те обхваща, когато преминаваш покрай катастрофа и толкова те тегли да се обърнеш и да погледнеш пак.

— Например?

— Мога да хипнотизирам всеки друг мъж, освен теб, само с една дума. И да го накарам да изпълни всяко мое желание.

Тод си наложи да преглътне, за да овлажни пресъхналото си гърло. И тя смяташе, че това не я нарежда сред силните и опасни демони?

— И защо аз съм такъв щастливец?

— Защото в теб дреме дар на екстрасенс с такъв потенциал, че дори не можеш да си представиш. — Тя сви рамене. — Ти, без да го осъзнаваш, си издигнал бариери в съзнанието си.

Ето това беше пълна глупост. Той не беше екстрасенс. И никога не е бил.

— Добър опит, сладка, но ако имах такъв талант, отдавна, още преди няколко години, щях да съм спечелил джакпота от лотарията и щях да съм се преместил да живея в Мексико. — Как изобщо позволи да бъде вкаран в този безсмислен разговор?

Преди няколко минути и двамата тръпнеха в оргазъм. Всичко, което искаше, беше да навлезе дълбоко във влажната ѝ плът, а сега...

Сега беше попаднал в зоната на здрача и много искаше някой да го изведе оттам.

— Дарът ти не е такъв. — На Брукс му се стори, че я чу да прошепва думата „идиот“. Присви очи, когато Кара продължи: — Ти имаш предчувствия, нали? Студени тръпки по кожата, настръхване на косъмчетата точно преди да попаднеш в дяволски опасна ситуация. И ти разбираш, че тя е такава още преди събитията да започнат да се развиват, нали?

Откъде знаеше?

— Някои хора го наричат инстинкт. Предчувствие. Както и да го наричаш обаче, същността е в това, че разумът ти е по-силен, отколкото при другите хора. Ти притежаваш дар, който не е даден на всички. Но който го притежава, за него няма тайни какво всъщност става в света наоколо.

— Но ти също го знаеш, нали?

— Всички „Други“ го притежават. Ние сме родени с него.

Тод съвсем не искаше да продължава разговора за някакви си призрачни таланти, които той може би притежаваше.

Точно сега му се искаше да си изясни всичко за Кара.

— Значи, ти обикновено спретваш един хипнотичен сеанс, така ли? Знаеш ли още някакви фокуси, които да докажат, че си демон? — Макар че други доказателства не му трябваха, Брукс продължаваше да я притиска.

Защото тя току-що беше отместила света му от обичайната му орбита.

Не, нямаше смисъл да се самозалъгва. Всъщност, направи го Колин и то още преди няколко месеца. Кара само разби крехката илюзия на „нормалност“, която Брукс успя да си изгради след онази нощ.

— Да, притежавам още няколко трика в арсенала си — някак неохотно, според него, призна Кара. Вдигна ръка и на няколко сантиметра над разтворената ѝ длан се появи лек пушек. Под внимателния поглед на Тод димът се сгъсти и с лек пукот се превърна в огнена топка. Кара му се усмихна, замахна и запрати този огнен снаряд право в него.

— По дяволите!

Тод се наведе и усети преминалата над него гореща вълна. Погледна нагоре и видя въртящата се във въздуха топка от жълти и червени пламъци.

След миг тя изчезна.

— Не се притеснявай, не смятам да те нараня.

Брукс не беше много сигурен. Още повече че усещаше върха на главата си леко опърлен.

— Ти ме раздразни — поясни Кара и стисна устни. — Не трябваше да се целя в теб.

— Да, сигурно не трябваше да хвърляш огнената топка по главата ми.

Невероятно! Неговата любовница се оказа демон.

По дяволите!

При това много секси-демон.

И, очевидно, лесно възпламенима.

При това с невероятни крака.

По дяволите!

— И какво се предполага, че трябва да направя сега? — Той беше сериозно объркан.

Всъщност, не. Поне едно знаеше със сигурност — все още я желаше.

— А ти какво искаш да направиш? — Нима в очите ѝ проблесна надежда?

Но той трябваше да попита:

— Кара, ти изпитваш чувства, нали?

Тя се намръщи.

— Ами... в смисъл, като мен, като хората... имаш ли чувства? Страст? Гняв? — О, да, той знаеше, че Кара може да се ядоса — доказателство беше поопърлената му коса. — Любов?

Тя простиичко кимна.

— Да, имам чувства. Това, че съм демон не зачерква факта, че съм още и жена, Тод. Аз също изпитвам желание. Болка. Може да ми изтече кръвта. Точно както на всеки друг.

Е, с някои уговорки, разбира се.

Тод разтри очи.

— Слушай, трябва ми време, за да обмисля всичко спокойно. — И да реши, какво да прави по-нататък.

Лицето на Кара пребледня.

— Разбирам.

Студеният, лишен от емоции глас го извади от равновесие. Отпусна ръка и се озова до нея. Хвана ръцете ѝ, дръпна я към себе си и здраво я притисна.

— Не, не мисля, че разбираш. — Тя беше решила, че той бяга също като ония глупаци, за които спомена в началото.

Но той не беше глупак.

Брукс я целуна, нахлу грубо с език между устните ѝ и простена от желание.

Пръстите ѝ се впиха в раменете му, докато той пиеше от нея и се бореше с нарастващия чувствен глад, който бушуваше у него.

— Трябва да отида в участъка — изрече Тод в устните ѝ. Днес трябваше да дойдат резултатите от токсикологичната експертиза. На врата му все още висеше делото, което трябваше да разследва и...

Трябваше да помисли. Но не смяташе да бяга.

Отстъпи крачка назад.

— Но ще се върна, Кара. Тази вечер. И ще довършим това... — Каквото и да беше то.

Тя просто мълчаливо го гледаше.

Е, какво още можеше да каже? Неговата жена току-що беше признала, че е демон, за Бога!

Нищо чудно, че сексът с нея беше толкова зашеметяващ. Тя не беше човек.

И точно това му каза Кара в неговия сън.

О, да, сънищата... За тези дреболийки също трябваше да си поговорят. И на нея щеше да ѝ се наложи да обясни какво, по дяволите, се случваше, когато я докосваше в сънищата си.

Кара кимна.

— Разбирам. — След което присви рамене, опитвайки се да покаже, че това изобщо не я вълнува. Но беше лоша актриса. — Прави, каквото трябва.

Проклятие! Виждайки напрегнатият ѝ гръб, Тод се почувства виновен. Макар че точно той беше пострадалата страна. Не той се преструваше на човек.

— Имам случай за разследване, Кара. Трябва да съм там в седем и половина. Днес трябва да дойдат резултатите от експертизата на Майкъл Хаус. — Добре де, това може би не трябваше да ѝ го казва. Дългият му език сигурно рано или късно щеше му донесе неприятности.

— Тогава побързай.

Никакви викове. Нито ридания. Нито въпрос: кога-ще-те-видя-отново?

Брукс пхна ръце в джобовете на дънките си и тръгна покрай къщата към външната врата. Поколеба се. Проклятие... наистина трябваше да върви. Трябваше да отскочи до тях и да си вземе риза с копчета. След това — като светкавица в участъка.

Тод бавно си пое дъх.

— Ние не сме приключили. — Изрече го, без да се обръща към Кара, защото се боеше, че ще загуби контрол дори ако я погледне само за секунда.

— Не — Думата долетя до него с ветреца, прошумял покрай лицето му. — Не сме приключили.

Той отново щеше да се срещне със своя демон — нямаше друг изход.

Дясната му ръката вече се протягаше към дръжката, когато дочу:

— Всичко беше истинско и ти го знаеш. — Брукс застина при звука на гласа ѝ. — Между нас всичко беше истинско. Аз те желяех, ти мен също. Също както при хората. Само че много по-хубаво...

Това определено надминаваше всичко, което той беше изпитвал до този момент.

— Помни това, когато бъдеш далеч от мен. И не забравяй онова, което изпитахме. Престани да мислиш, че си чукал някакво чудовище.

Брукс направо се взриви. Стисна ръце в юмруци и се обърна към Кара.

— Проклятие! Аз никога...

Но нея я нямаше. Само лекият аромат на лавандула беше останал да витае във въздуха.

— Аз никога не съм те смятал за чудовище — изръмжа Тод, наясно, че тя няма как да го чуе. — Това бяха твоите думи, не моите.

Той винаги я беше смятал просто за... своя.

Стисна очи. Проклятие, още от първия поглед знаеше, че от Кара не можеше да се очаква нищо друго, освен неприятности. И не се излъга.

И какво се предполагаше, че трябва да направи сега?

Когато Тод пристигна на работното си място, Колин вече седеше наведен над бюрото си и изучаваше папката с материалите по делото. Както винаги, в стаята на детективите цареше пълен хаос. Пронизителен телефонен звън, безкраен шум от гласове, сновящи насам-натам мъже и жени, които се опитваха с помощта на кафето да премахнат остатъците на съня от очите си.

Вторият дом на Брукс.

Тод тръгна към бюрото, намиращо се срещу това на партньора му. Направи няколко крачки, когато главата на Гит рязко се повдигна и той изучаващо го изгледа.

„Няма начин да ме е чул. Не и сред тази шумотевица!“ Тод открито го погледна в очите и забеляза как лекичко потрепнаха ноздрите му, след което Гит силно стисна челюсти.

Брукс знаеше какво означава това. Колин явно беше бесен и съдейки по изражението на лицето му, цялата му ярост беше насочена единствено към него.

От устните му се отрони въздишка. Добре де. Той самият вече беше доста уморен от държанието му. Малко ли, бяха тъпотииите, които Тод беше изтърпял от него? Трябваше да сложат всичко по местата си, веднъж и завинаги.

— Добре ли си прекара нощта, партньоре? — промърмори Колин, когато Брукс стигна до бюрото си.

Тод присви очи.

— Не беше лошо.

Колин буквално го изпепеляваше с поглед.

— Знаеш ли, че можеш да прецакаш цялото разследване?

Той знаеше! Брукс не можеше да си представи откъде, но потайното копеле знаеше, че той беше прекарал нощта с Кара.

— Тя не е сред заподозрените.

Ноздрите на Гит потрепнаха отново.

— Сигурен ли си?

Демонстрирайки спокойствие, Тод опря ръце върху старичкото си дървено бюро и се наведе към Колин.

— Не толкова отдавна и ти се чукаше със заподозряна, приятелю.

— Емили никога не е била заподозряна! Тя работеше с нас по случая и...

— ... и за известно време изглеждаше дяволски виновна в онези престъпления — и Брукс натисна по-силно бюрото.

— Но тя не беше!

— Както и Кара! — Във всеки случай, на нейната съвест не лежах убийствата, но...

— Гит! Брукс! — Гневът на Тод беше прекъснат от гласа на капитан Дени МакНийл. Брукс погледна нагоре, прекалено късно осъзнал, че двамата с Гит изобщо не си шепнеха. Почти всички в участъка гледаха към тях, като най-втрънчено ги гледаше самият капитан.

Мамка му!

— В моя кабинет! — Изръмжа МакНийл и кимна с лъскавата си плешива глава по посока на отворената врата на кабинета си. — Живо!

Тод се изправи. Това не предвещаваше нищо добро.

Колелцата на стола на Колин изскърцаха, когато той също се изправи.

И двамата прекосиха участъка в пълно мълчание. Нямаше какво повече да си кажат.

МакНийл затръшна шумно вратата и се насочи към бюрото си. Но не седна. Просто стоеше и ги пронизваше мълчаливо със сивия си поглед. Само тялото му издаваше обзелото го напрежение.

Тод знаеше, че Дени МакНийл е изкарал в управлението на полицията в Атланта повече от двадесет години. Беше малко над четиридесетте и в страхотна форма; такава, каквато нямаха болшинството детективи в участъка. МакНийл бягаше всеки ден и много често можеше да бъде намерен в спортната зала, където разхвърляше по татамитата полицаите наляво и надясно.

Капитанът беше силен и дяволски умен, но имаше взривен темперамент. И ако се вярваше на слуховете, преди време беше имал връзка със Смит. Но, разбира се, слуховете си бяха просто слухове. Тод никак не можеше да си представи великолепната жена до това ченгелнегодник — двамата изобщо не си пасваха.

— Брукс, смяташ да ме гледаш цял ден или, майка му стара, ще ми обясниш, защо двама от моите най-добри детективи си викат наред участъка, сякаш са дванайсетгодишни пикли?

О, по дяволите! Брукс потръпна. За пръв път го сравняваха с момиче, при това тийнейджър.

— Изгубих контрол, капитане. Моля за извинение. — Тод не смяташе да стоварва всичко върху главата на Колин. Не беше в негов стил.

МакНийл избоботи:

— Тогава се научи да се сдържаш. Ясен ли съм, Брукс?

— Да, сър! — Нямаше никак да навреди, ако МакНийл сам последваше това правило.

— Достатъчен ми е кметът, който ме побърква, и глупавият окръжен прокурор, които ме увикват за това, че в града се разхожда поредният сериен убиец... Само вашите глупости ми трябват сега!

— Разбрано.

От гърдите на МакНийл излезе поредното ръмжене:

— Все още ли можете да работите заедно? — в прав текст попита капитанът. — Или трябва да правя пренареждане и...

— Не — бързо отвърна Тод, забелязвайки с крайчеца на очите си как се напрегна Колин.

— Хм... — Погледът на МакНийл се спря върху Гит. — Ти какво ще кажеш?

— Между нас няма проблеми, сър.

— Освен вашата глупост — отрязва ги капитанът и най-накрая се стовари в стола си. — Добре. По дяволите всичко! Предупредих ви! Сега спрете да се държите като шибани идиоти и ми докладвайте за разследването.

Тод трябваше да се бори, за да не покаже усмивката си. МакНийл наистина беше трудно копеле, но Брукс го уважаваше и при друго стечение на обстоятелствата можеше да го нарече дори приятел. Но вместо това му се налагаше да го нарича „шефе“.

Е... и „задник“, когато той не беше наблизо, за да го чуе, разбира се.

Колин се прокашля.

— Смит нареди да побързат с резултатите от токсикологичната експертиза на Хаус...

— И?

— Току-що ги получих. — Пауза. — Всички са отрицателни. Убитият е бил чист.

— По дяволите! — Гъстите вежди на МакНийл се приближиха една до друга над носа му. — И каква тогава е причината за смъртта му? Какво казва Смит?

И точно сега Колин явно се притесни.

— Хм... Всъщност, Смит каза, че ще дойде и сама ще разкаже...

„Какво щеше да разкаже Смит?“

На вратата на кабинета тихо се почука.

— Зает съм! — изревава МакНийл. — Проклятие! Нима по затворената врата не личи, че нямам нужда от компания?

Но врата все пак се отвори и в стаята пристъпи Смит. Оглеждайки присъстващите, тя се намръщи.

— Да разбирам ли, че ти не крещя на мен?

МакНийл скочи от стола.

— Смит, аз... аз не знаех, че си ти. — Гласът му сякаш беше спаднал с една октава и не приличаше на мечешки рев. Беше станал по-мек и по-интимен.

„Проклет да съм!“ Тод разглеждаше капитана си с нескрито любопитство. Изглежда в слуховете за него и патоложката имаше

частица истина.

Погледът на тъмните ѝ очи се отмести към Гит. И се задържа там.

— Аз казах, че трябва да присъствам на тази среща. Няма да позволя отново да съм държана в неведение.

— Аз също — моментално се включи в разговора и Тод.

Не можеше да не си спомни за последното разследване на серийните убийства. Капитанът тогава назначи за главен Гит, като почти отстрани Брукс от делото, и партньорът му ден и нощ работеше с доктор Дрейк. Не, това не трябваше да се повтаря. Този път Брукс сам щеше да залови убиеца.

МакНийл повдигна брадичка.

— Въпросът не е в това, че крием информация от вас. Ние правим това, което е най-доброто за града.

Глупости!

Смит затвори вратата. Пред бюрото на МакНийл стояха два свободни стола. Тод седеше на левия, а Колин беше заел другия ъгъл на кабинета, точно до огромното зелено растение. Брукс така и не беше разбрал дали то е истинско или изкуствено.

Смит прекоси стаята и седна на стола до Брукс.

— Какво пропуснах?

МакНийл внимателно я погледна и внезапно попита:

— Ти добре ли си?

Тод забеляза как се втвърдиха раменете ѝ.

— Добре съм.

Той едва не подсвири. Дори не предполагаше, че Смит е толкова лоша лъжкия.

И по съмнението, с което я оглеждаше капитанът, ставаше ясно, че и той го беше разбрал.

МакНийл не я опроверга. Просто седна в стола си и каза:

— Не си пропуснала нищо. Тъкмо обсъждахме резултатите от токсикологичната експертиза.

Смит леко се отпусна.

— На Майкъл Хаус не са му дали наркотици. В крайна сметка не открихме нищо. — Тя вдигна ръка и размърда пръстите си. — Макар че не сме проверявали за всички видове... което на практика е почти невъзможно. Но аз направих тестове на най-разпространените

наркотични смеси, способни да предизвикат такъв ефект. — Смит поклати глава. — Той беше чист.

— И каква е тогава причината за смъртта?

Ръката ѝ се отпусна.

— Към този момент, причината е неизвестна.

Тод изруга:

— Смит, ако това е така, значи...

— Значи, си отстранена от делото — довърши МакНийл. — Защото и кметът и окръжният прокурор са заинтересовани да няма такова дело.

— Не съм казала, че е умрял по естествени причини — бързо се вклени в словесната престрелка Смит, повишавайки глас.

— Това не променя смисъла. — По дяволите, Тод беше сигурен, че мъжът е бил убит. — А какво стана с ръката? С отпечатъка върху гърдите?

МакНийл удари с юмрук по бюрото.

— Какъв отпечатък?

— Това не е отпечатък — Смит се обърна и хвърли изпепеляващ поглед на Брукс. — Аз не мога просто да просканирам това нещо и да получа отпечатъци от пръсти — и тя отново погледна към Дени. — Това е просто... линия. Контур. На длан.

— Точно по средата на гърдите на Майкъл Хаус — тихо произнесе Колин.

— Значи, това е обикновено натъртване — отхвърли информацията МакНийл и започна да почуква с пръсти по бюрото си. — Какво друго да бъде? Убиецът е натиснал гърдите на нещастника и...

— За нищо на света не бих нарекла това обикновена синина. Колин... — и Смит махна с ръка по посока на МакНийл — покажи му снимките.

Гит се приближи и предаде папката на капитана.

— Разбира се, синината може да се появи върху тялото на жертвата и след настъпването на смъртта. Но... — Смит разтри челото си, а Тод заобиколи бюрото, за да може по-добре да разгледа снимките. — Обикновено натъртванията се оцветяват неравномерно. Тази следа е ясна и не променя цвета си. Идеално очертан контур. Без следи от натиск или наранявания по кожата.

Тя стана, приближи се към Тод и го удари с ръка по гърдите. От изненада той изохка.

— Ударих го с тази част на дланта си, до китката. Така се получава по силен удар. Или... — последва още един удар — ... мога да го направя с пръстите си. Ефектът е по-слаб — и устните ѝ се разтегнаха в някакво подобие на усмивка: — Прости, Брукс.

— Не се извинявай Смит, той си го заслужава — проръмжа Колин.

Преди тя с лекота се включваше в словесни им шегаджийски сблъсъци с Гит. Защото бяха приятели. Сега обаче усмивката ѝ изчезваше и тя се затваряше в себе си само при звука на гласа му.

— Нито един от тези удари няма да остави следа, подобна на тази, която открихме върху гърдите на Хаус. — Смит махна ръката си от Тод. — Дори убиецът да е седял върху жертвата и да я е притискал към леглото, щеше да има следа от първия удар. Но аз смятам, че при никакви обстоятелства не би било възможно да се остави идеален контур на човешка длан.

— По дяволите! — МакНийл разтри очите си. — Смит, бих предпочел да ми беше съобщила тази информация лично. Вече хиляди пъти съм ти казвал, че има утъпкан механизъм на работа между отделите и...

— Сложих копия от резултатите в твоята кутия доста преди да съобщя за тях на Гит — и Смит повдигна вежда. — Капитане, нима не проверявате собствената си кореспонденция?

— Тук съм от четири сутринта. И вече проведох три и половина часова беседа с кмета и окръжния прокурор — отрязва я капитанът. — Не, Смит, нямах възможност!

— Ами, постарай се да го направиш следващия път. И ще е добре да го направиш, преди да започнеш да ръмжиш срещу мен и да ми казваш как да си свърша работата! Аз и без това прекрасно зная как да си я върша!

И тя едва не се нахвърли върху него през бюрото, като най-накрая гласът ѝ се извиси почти до вик. Най-накрая жената заприлича на предишната Смит.

МакНийл намръщено се наведе напред, присвил очи.

— МакНийл, Смит. — Студеният глас на Колин проряза сгъстилото се напрежение в стаята.

Ядосаните лица и на двамата веднага се обърнаха към него. Гит се изкашля и изрече:

— Капитане, както вие самият ни казахте по-рано на двамата е Брукс, нямаме време за глупости.

Туше!

Смит въздъхна дълбоко, отстъпи няколко крачки назад и бавно се отпусна на стола.

— Ще успееш ли да получиш разрешение за ексхумация на другите две тела?

МакНийл отрицателно поклати глава.

— Окръжният прокурор никога няма да се реши на това. Особено ако ние не можем да докажем, че Хаус е бил убит.

— Аз многократно изследвах тялото му — тръсна глава Смит. — Той не би трябвало да умре.

Погледът на капитана се стрелна към Гит.

Когато партньорът му отвърна с едва забележимо кимване, Тод се напрегна. „Какво става?“ МакНийл отново започна да изучава документите по делото.

— Е, в крайна сметка знаем, че последната жертва... как му беше името?

— Томас Монро — подсказа Брукс.

— Хм, да... така, в крайна сметка знаем, че Монро наистина е убит. Концентрирайте вниманието си върху това.

Те и така се занимаваха само с това дело и с всичките трупове на мъже, които продължаваха да се появяват ту тук, ту там.

— Върху ножа нямаше отпечатащи, но успяхме да открием няколко косъма на матрака. — Дълги светли косми, подхождащи на описанието на заподозряната. — Администраторът на хотела твърди, че Монро е бил съпровождан от блондинка.

Както и всички останали жертви по това дело.

Но защо престъпникът беше променил методите си? В това нямаше никакъв смисъл. Ако убиецът беше един и същ, защо точно сега беше решил да действа по друг начин. И въобще, защо да променя добре отработената си схема?

— Журналистите са научили, че убийствата са свързани помежду си. — Гласът на Колин беше тих и напрегнат. — Тази нова репортерка от „Нюз Флаш Файф“, Холи Щорм...

А, значи сега можеше да си спомни името ѝ.

— ... беше на мястото на последното убийство. Сигурно се е върнала там след нашето заминаване. Разговаряла е с персонала. Разбрала е за завързането. А сега знае и за Монро.

— Видях шибаният ѝ репортаж във вчерашните новини — изръмжа МакНийл. — По дяволите! „Полицията нищо не съобщава, но има слухове, че по улиците на града се разхожда Госпожа-Убийца...“ По дяволите! — Само това им липсваше сега.

Тод трепна. Той също видя репортажа на червенокоската. Нито един жител на града не би пропуснал тази история.

Холи Щорм най-накрая успя да си отвоюва място в „Нюз Флаш Файф“.

— Разбира се, че полицията нищо не съобщава. — МакНийл забарабани с пръсти по бюрото. — Моите хора не тръбят наляво и надясно.

А и нямаше какво да се каже.

— Добре. Ето как ще работим по-нататък. — Капитанът посочи с пръст към Брукс. — Ти започваш да ровиш в живота на Монро. Изясни всичко за неговите приятелки, за онези, които са му имали зъб... Изобщо всичко.

Тод и без това вече го правеше. Не беше новобранец, че да не знае основите на разследването.

Пръстът на капитана се насочи към Смит.

— Искам, колкото се може по-бързо върху бюрото ми да се появят резултатите от аутопсията на Монро.

— И върху неговите гърди ли има следа от длан? — веднага попита Брукс.

Тя поклати глава:

— Убиецът добре е порботил върху гърдите му. Седемнадесет удара с нож.

Ето това бе проява на ярост.

И обикновено беше сигурен признак, че в престъплението има намесени лични мотиви.

— Завърши аутопсията! И ми дай отчет. — Погледът на МакНийл се премести върху Колин. — Ти говори ли с доктор Дрейк за този случай?

— Миналата вечер.

— Добре — и капитанът махна по посока на вратата. — Това е всичко... Смит, Брукс, вие двамата после ще ми съобщите за вашите резултати. Гит, ти остани, трябва да поговорим.

Смит отвори уста, явно канейки се да изрази несъгласието си, но после примирено махна с ръка и каза:

— Във всеки случай, не съм сигурна, че искам да чуя това. — И високо вдигнала глава, се отправи към изхода.

МакНийл намръщено я изпроводи с поглед.

Вратата зад нея се затвори с тихо щракване. Не се затръшна. Никаква проява на злост.

Но Тод знаеше, че Смит беше бясна. И че не ѝ харесваше да крият от нея информация по делото. Както и на него.

Само че, за разлика от Смит, Брукс не смяташе да се прави на горд и тихо да напуска кабинета.

Де да имаше нейната гордост.

Това беше неговото разследване и той нямаше да им позволи да го отстранят. Беше добър полицаи, по дяволите! Не една година беше рискувал собствения си задник. Две рани от куршум. Дори когато още патрулираше по улиците, той имаше най-високите показатели за арест в целия град.

— Засега това е всичко, Брукс — грубо изрече МакНийл. — Идеите на доктор Дрейк по това разследване ще ти ги съобщя по-късно.

Тод не помръдна.

— Мисля, че ще ги чуя точно сега. За да не си играем на развален телефон.

МакНийл примигна от учудване.

— Брукс, казах, че това е всичко.

Явно отново го отстраняваха.

И точно това преля чашата, особено след сутрешния разговор с Кара. Тод не смяташе да отстъпва.

„Моята възлюбена е демон. И не мисля, че тези двамата могат да ме изненадат с нещо, след като бях осведомен за този забавен факт от нейната автобиография“.

Тод хвърли поглед към Колин. Партньорът му не сваляше напрегнатия си и развълнуван поглед от него.

— След като говоря с капитана, ще ти я предам и на теб — опита се да заглади ситуацията Гит с тих глас, но в погледа му се четеше и предупреждение.

Тод разбра, че Колин се опитваше да му спаси задника. Да си на нож с капитана не беше толкова добра идея. Във всеки случай така смяташе партньорът му и затова се опитваше да позаглади ситуацията.

Жалко, че Брукс нямаше желание за тактическо отстъпление. Затова насочи вниманието си към МакНийл.

— Какво искате да скриете от мен за случая?

МакНийл се усмихна. Но така, както обикновено се усмихваха акулите.

— Стига, Брукс, не се прави на глупак! В това разследване ти получаваш цялата информация...

Аха, и Адът отскоро беше замръзнал.

— ... а и аз смятам, че ще има много по-голяма полза, ако пристъпиш към разглеждането на делото така...

— Както при разследването на Нощния Касапин ли?

Усмивката на капитана леко повехна.

— Не ми харесва тона ти, детектив.

— А на мен не ми харесва да ме държат на тъмно — и Брукс започна да крачи из кабинета, неспособен да сдържи бушуващите в него емоции. — Уморих се от това, да зная само половината от ставащото в този участък. — „Дори в целия свят!“ — Аз добре си върша работата. Имам толкова награди и грамоти, че с тях мога да облепя всичките стени на дома си. — Спря до Колин. — Заслужил съм си правото да зная.

— Няма да ти хареса онова, което ще чуеш — разнесе се гласа на Гит.

Тод обърна глава към него. Точно толкова, че да го погледне право в очите.

— И какво точно няма да ми хареса, партньоре? Че светът зад тези стени просто гъмжи от шибани чудовища? Или че ти си един от тях?

ГЛАВА 9

Настъпи пълна тишина.

А след това...

— И от кога знаеш? — Въпросът дойде от МакНийл.

Колин не го изпускаше от очи. Лицето на Брукс оставаше абсолютно непроницаемо.

— От онази нощ, в която взеха Смит за заложник. Последвах Колин и видях как той се трансформира.

Гит трепна, сякаш някой го удари.

Тод хвърли поглед към капитана.

— После ти позвъни и настоя да се върна в участъка.

— По дяволите! — МакНийл разтри върха на лъскавата си плешива глава. — Знаех си, че обезателно ще се повлечеш след него, но дори не подозирах, че ще успееш да се добереш толкова близо. — После погледна към Колин. — Как така не си усетил миризмата му? Нали при вас, шифтърите, всичките ви чувства трябва да са обострени до крайност?

— Така си е. — Последва утвърдително ръмжене.

— Наблюдавах от прилично разстояние. Имах бинокъл с функции за нощно виждане.

— Миризмата му вече е била върху мен — след секунда се досети и Колин. — И онази нощ ме занимаваха други проблеми.

МакНийл хвърли поглед към Брукс изпод намръщените си вежди.

— Е, и какво знаеш?

„Не толкова много.“

— Ами зная например че върколаците съществуват...

— Върколаци? — Изръмжа МакНийл. — Проклети позъори.

Колин се откашля.

— Хм, всъщност сме шифтъри...

— ... а също и демони. Зная, че онзи клуб — „Парадайз Фаунд“ — е мястото, където се събират. — И главата му все още се въртеше от

тези глупости. Защото беше започнал да си задава въпроса... колко престъпници от тези, които беше арестувал, колко от хората, с които се беше срещал, в действителност са били истински хора? И колко от тях са били... нещо повече?

— Значи си наясно относно новата си приятелка, така ли? — разтегли предизвикателно думите си Колин.

Тод разкрачи крака, за да има по-стабилна опора просто за всеки случай.

— Не ме притискай, човече. Не съм впечатлен, че можеш да си отглеждаш козина. И изобщо не ме вълнува колко са остри ноктите ти. Ще те победиш. — Той не се боеше от големия лош вълк. Вече не се страхуваше. Първите няколко седмици... о, да. Почти се беше подмокрил от страх. Но скоро страхът му се беше превърнал в гняв. Защото партньорът му отдавна трябваше да му разкаже цялата истина.

— Ти? Ще ме победиш? — Колин поклати глава. — Моят предишен партньор се опита да го направи. Само че точно той сега е мъртъв, а аз продължавам да се разхождам по тази грешна земя.

„Какво?“

— Брукс, и как си... знаейки всичко? — МакНийл се изправи и се приближи към детективите. — Смяташ ли, че шифтърите са зли? А демоните — отвратителни, и трябва да бъдат изтрети от лицето на земята?

Нима можеше да нарече Кара отвратителна? Тя беше красива и сексапилна и го караше да се чувства толкова добре, както никога досега.

Никога.

А неговият партньор, свястно копеле, също не беше превъплъщение на злото... Само понякога „сладък пухчо“.

— Имам чувството, че някой е дръпнал завесата пред очите ми и аз най-накрая виждам всичко отчетливо и ясно. — Видяното може и да не му харесваше много, но той трябваше да го знае. Добро. Лошо. Човек. Шифтър. Демон.

— На практика, в света има много повече същества, отколкото можеш да си представиш. Една цяла паралелна вселена от... „Други“. — МакНийл се приближи и спря на крачка от Брукс. — Вампири. Чувал си за такива, нали? Ами, те съществуват. И могат да убият човек с ухапването си. И демоните... Мислиш, че знаеш всичко за тях?

Налагало ли ти се е да се срещнеш с демон десето ниво? Такива могат да съборят здание просто като примигнат с черните си очи. И знаеш ли, че достигналите десето ниво на практика са безсмъртни? Колкото по-стари стават, толкова по-трудно могат да бъдат убити. Проклятие, някои дори не могат да бъдат убити с оръжията на хората.

— Което превръща такива като тях в истински задници — мрачно добави Колин.

МакНийл по-скоро искаше да сплаши Брукс, но ефектът се оказа обратен — само раздразни любопитството му. Тод се стараше с всички сили да не мисли за Кара по време на обсъждането на случая, но сега, когато всички карти бяха на масата... Стига толкова преструвки.

Ставаше дума за създания, бродещи из града точно под носа на хората. Кара беше една от тях. И на Тод му се искаше да узнае колкото се може повече за този неизвестен свят, както и за нея.

— Е, и кой още се мотае в нашия град?

Кара не беше десето ниво. Тя сама си беше признала, че не е особено силна. Да, можеше да сътвори огън. Освен това спомена, че можеше и да хипнотизира смъртните... Не, не него, а другите.

— О, те са толкова, колкото и сам можеш да си представиш отвърна МакНийл, без да го изпуска от очи. — Спомни си кошмарите, които са те мъчили по нощите и са те карали да се будиш, облян в студена пот. Та това са направо цветенца в сравнение с тези, които се крият в тъмнината и причакват хората... те са много по-страшни от най-страшния ти сън. Хиляди пъти по-страшни.

— Джинове — тихо започна да изрежда Колин, — вещици, магьосници...

Уповавайки се на инстинкта си, Брукс се обърна към МакНийл. Имаше нещо в гласа на Дени, в погледа му...

— Капитане, а ти всъщност, кой си?

МакНийл дори не трепна.

— Аз съм шибан полицаи, затрупан с работа, който дори не можеше да си представи, че толкова скоро пак ще му се наложи да се сблъска с подобна мерзост.

Не такъв отговор очакваше Брукс. Той усети прилива на адреналин в кръвта си, очакването, подобно на онова, което

изпитваше, когато беше близо до разкриване на престъплението. И сега нямаше търпение да разкрие капитана.

— Ти не си човек.

Преди изобщо нямаше да му дойде наум да подложи на съмнение човешката му същност. Но това беше преди... преди да види, че Колин се трансформира. Преди да целуне демон и да усети вкуса на Рая, който дори не знаеше, че съществува.

— О, аз съм човек. Само че с малко допълнителни... опции. — МакНийл хвърли поглед към затворената врата. — По дяволите всичко! Ако искаш да се хвърлиш в света на „Другите“, ще сложа всички карти на масата.

— Капитане? — Колин не успя да скрие удивлението си.

— Гит, той и така вече знае. Няма смисъл да отричаме повече. Освен това, ако ситуацията в нашия град с „Другите“ излезе извън контрол, ти ще имаш нужда от прикритие при разследването на това шибано дело... а дори вълците не могат да ловуват самостоятелно.

— Но ще бъде ли рамо до рамо с мен? — Гит зададе въпроса на МакНийл, но гледаше към Брукс.

И затова Тод му отговори.

— Аз винаги съм го правил, не е ли така?

— Така беше преди — тихо отговори Колин.

— Аха, и обилната косматост на задника ти не променя нещата.

— Пауза. — Аз все още прикривам гърба ти. И очаквам същото от теб.

Гит кимна.

— И стига толкова тайни. До гуша ми е дошло.

— Брукс... — Сега вече капитанът не се чувстваше удобно в кожата си. — Не са толкова много хората, готови да приемат самото съществуване на свръхестествените. Ти не можеш просто така да излезеш и да започнеш да говориш за тях на всеки ъгъл...

Ама че работа! На челото му да не би да беше изписано „идиот“!

— Засега само изучавам правилата на играта и това явно ще отнеме време — и невероятно търпение, — но аз се уча. И разбирам, че обикновените хора, такива, какъвто бях аз по-рано... те нямат представа какво става. И че повечето от тях ще предпочетат да си останат в неведение.

— Радвам се, че го разбираш.

— Хм. И кой си ти капитане? Демон? Умееш ли да правиш онзи страхотен фокус с черните очи?

— Вампирите също го могат — вмъкна Колин. — Разбира се, за разлика от демоните не целите им очи стават черни. И това се случва, когато вампът си търси плячка.

Полезна информация.

— Аз съм заклинател — най-накрая отвърна МакНийл.

— Какво?

— Заклинател. Това означава, че мога да разговарям с определени... животни.

— Хм. И какви животни?

Капитанът отново се усмихна. Също като акула.

— Хайде да се поразходим двамата, детектив, и аз с радост ще ти покажа.

Да, Брукс смяташе да го сложи в бъдещите си планове. Веднага след като заловеше убиеца.

— Някой друг път, капитане — и Тод посочи към папката, лежаща на бюрото. — Така че, какво имаме там за нашия убиец? С какво си имаме работа?

Колин разтри челото си.

— Емили има няколко идеи.

„Емили? И тя ли криеше нещо?“

Изглежда МакНийл се досети за какво си мислеше и отговори на неизречения му въпрос.

— Доктор Дрейк няма какво да крие от теб, Брукс. Тя е човек. И просто притежава дар.

— Тя е екстрасенс — допълни Гит.

Тод се напрегна.

— Истината е, че тя може да чете мислите само на „Другите“, затова клиентите ѝ са основно...

„Свръхестествени същества“. Дори нямаше нужда капитанът да довършва изречението си.

— Разбрах.

— Добре — и МакНийл отмести намръщения си поглед върху Колин. — И така... с какво си имаме работа?

Партньорът му се забави с няколко секунди, преди да продължи.

— Ако вярваме на Ем, преди всичко нашият заподозрян е демон. Основавайки се на това, как изглеждаше тялото на местопрестъплението, тя смята, че това може да е работа на сукуба.

Сукуба. Тод беше чувал тази дума. Нея и другата, за мъжкото ѝ превъплъщение — инкуб. Беше чел за тях в колежа по „История на Средновековието“, специалност, която избра, за да може с лекота да получи поредната отлична оценка. Само че на изпита успя да се провали с гръм и трясък.

Сукубите бяха... секс-демони.

Пред очите му изникна образът на Кара и леденото копие на осъзнаването просто прониза сърцето му.

„Ах, проклятие! Не може тя да е...“

— Сукуба — подсвири МакНийл. — Срегнах такава веднъж, преди десет години. Най-сексапилната мадама от всички, които някога бях виждал. — Той се изкашля. — Е... почти.

Кара, дяволите да я вземат, беше най-сексапилната жена от всички, които Брукс беше срещал, но това все още не означава, че...

— Аз поразпитах за сукубите — продължи Колин, гледайки право в Тод. — Поговорих с Ем, поогледах се в местните окултни магазинчета на път за участъка... — Гит криво се усмихна. — Тези места работят денонощно... специфика на клиентите, ако ме разбирате.

Тод си отбеляза да направи същото. И да попрочете още нещо на тази тема — просто за разширяване на кръгозора.

— И както разбрах, сукубите много ревностно се отнасят към личното си пространство — много добре охраняват собствената си територия. В един и същи град изключително рядко могат да живеят две сукуби.

— А ние знаем ли коя сукуба живее сега в Атланта? — поинтересува се МакНийл.

Колин гледаше към Тод. Прекалено много тайни се криеха в погледа му.

„Не!“

— Попитах известно ли ни е коя от сукубите е в Атланта? — повтори капитанът, повишил глас.

Сърцето на Тод се сви още повече и в него сякаш се заби нож, когато Колин отговори:

— Да, знаем. Казва се Кара Малоун. За извършването на тези убийства в началото заподозряхме точно нея.

Гореща вълна обля лицето на Тод, а след нея ледени иглички пронизаха всеки милиметър от кожата му. Секс-демон.

— Тогава я доведи тук за разпит. И то веднага! — Устните на МакНийл се присвиха. — Бъди внимателен, чувал съм всякакви истории... Сукубите могат да накарат един мъж да си изгуби ума и да полудее от желание... и да го убият, докато той се моли за едно докосване.

Предупреждението на капитана дойде прекалено късно за Брукс. Той почувства как гневът се надига в него и извика:

— Кара не е убийца!

— Не ми пука. — Думата даваше мрачна оценка на ситуацията. — Брукс... какво, майка му стара, си сторил с моето разследване?

Тод издържа погледа на капитана, без да трепне.

— Кара не е убийца. Алибито ѝ беше потвърдено и...

— Ако алибито ѝ е било потвърдено от хора, то не струва и стотинка! По дяволите, Брукс, тя е демон, не можеш да ѝ се довериш...

Но Тод искаше.

— Видях реакцията ѝ на съобщението за смъртта на Хаус. Тя страдеше. Кара не е убийца. — И това го усещаше с цялото си тяло.

— Мислиш с члена си! — отрязва го МакНийл.

Тод се напрегна и пристъпи към него.

МакНийл му хвърли изпепеляващ поглед.

— Гит — изкомандва той, без да сваля очи от Тод, — доведи я тук.

Тод по-скоро усети, отколкото видя как партньорът му застина нерешително.

— Капитане, ние я проверихме. Алибито ѝ беше потвърдено от демони и вещица, а не от смъртни.

— Сякаш демоните и вещиците не лъжат — и МакНийл поклати глава. — Госпожица Малоун ми трябва тук и то-до-края-на-деня, да го вземат дяволите!

Брукс изведнъж усети, че ръцете му са свити в юмруци.

— Губиш си времето!

— Гит, изчезвай — излая заповедта си МакНийл, след което изгледа Тод заплашително. — Брукс, съветвам те да ми кажеш всичко.

И то бързо. Обясни ми защо съм длъжен да те оставя да водиш това разследване? Ако Кара е виновна...

— Тя не е. — Душа, нюх, инстинкт — нямаше значение каква беше разликата между тях — те му подсказваха, а направо крещяха за невинността ѝ.

Да, тя наистина го излъга. Секс-демон. По дяволите! Кара трябваше да му каже истината...

— В твой интерес е да се докаже, че тя не е свързана с тези убийства... Убеди ме или твоята ненагледна няма да усети кога задникът ѝ ще се окаже зад решетките.

И ето, тя отново беше в участъка. В същата тази мизерна стаичка за разпит. Седи зад същата надраскана маса и върху същия стол, извъртян малко надясно.

Кара не беше на себе си от гняв.

— Защо не присъства детектив Брукс? — попита тя с настоятелен глас партньора му, който седеше пред нея с каменно лице.

Гит присви рамене.

— Защото само аз имам въпроси към теб.

„Я върви на... със своите въпроси!“

— Той наясно ли е, какво направи? Извлече ме от дома ми...

— Учтиво те съпроводи...

— Сложи ми белезници...

— Загрижен за твоята безопасност...

— Отскубна косми от моята коса...

— Ти се съгласи доброволно да дадеш образец за анализ...

— И ме напъха в тази шибана стая...

Гит се прокашля.

— Стаята за разпити не трябва да е уютна.

Кара потропа с пръсти по масата.

— Поправи ме, ако греша, но останах с впечатлението, че този танц май го играхме. Алибито ми е потвърдено, нали не си забравил? Твоят партньор дори произнесе много мила реч с извинения.

— Миналият път ти премълча няколко факта. — Гит придърпа другия стол, завъртя го и седна срещу Кара.

Тя се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Ами, например, не каза, че си демон. Тази малка подробност просто я пропусна.

„Той беше издал тайната й!“

— Тод... е обсъждал това с теб? — Сърцето я заболя. Същото онова сърце, което, според другите, тя не притежаваше. Самата мисъл, че Тод се е втурнал от леглото й право в участъка, за да разкаже на приятелите си за това, каква грешка на природата е тя...

Кара изправи рамене.

— Искам да го видя.

— Не мисля, че това е добра идея — промърмори Колин.

Сякаш й дремеше какво мислеше той. Тя впи ноктите си в напуканото дърво на масата.

— Слушай, шифтър...

Около челюстта на Гит започнаха да потрепват мускулчета.

— Откъде...

— Искам да видя Тод. И докато това не стане, няма да кажа нито дума. Омръзна ми да бъда съвестна гражданка и да търпя цялата тази простотия. — Трябваше да позвъни на Найл. Той щеше да накара ченгетата да съжالياват за това, че дори са си помислили за повторния й разпит. — Не те съветвам да ме притискаш. Имам приятели... Дори не можеш да си представиш колко силни. Не си виждал такива и в най-страшния си сън.

Гит се наведе напред.

— Ти заплашваш ли ме?

Кара присви рамене. Беше казала всичко. Продължението на разговора ставаше възможно едва след като се появеше Тод.

— А той те наблюдаваше — и Гит посочи с пръст към двустранното огледало. — Слушаше какво говориш.

Каква новина! Кара усещаше погледа на Брукс. Още откакто я вкараха тук, той постоянно влизаше и излизаше от стаята зад огледалото. Наистина, тя не искаше Гит да го узнае и затова задаваше онези въпроси...

И с всяка секунда все повече се ядосваше.

„Тод трябваше да довлече задника си тук. Каква игра играеше? Защо...“

— Ако той искаше да говори с теб, щеше да дойде...

Вратата се отвори, преди Гит да е довършил изречението си, и с грохот се удари в стената. В отвора ѝ, с блеснали очи и зачервено лице стоеше Брукс, явно изпаднал в ярост. Напрегнат. С ръце, свити в юмруци.

Е, и Кара се чувстваше по същия начин.

— Разправял си наляво и надясно, а Тод? — тихо попита тя и леко вирна брадичка. Болеше я само от вида му. Страстта ѝ по него не беше потушена. Тя все още гореше, макар че Брукс се оказа предател.

Понякога Кара можеше да бъде такава идиотка.

— Не ми се наложи да му казвам. Гит сам разбра всичко. — Той затръшна вратата с крак и се насочи към нея.

„Аха — и тя отново погледна към Колин. — Носът на шифтъра.“

— А ти как разбра кой съм аз? — поинтересува се Гит.

Кара сви рамене. Всъщност, нямаше защо да крие.

— Подушвайки феромоните ми, ти отстъпи. Демони, смъртни, вампири — всички пристъпват по-близо.

Дочу се тихо ръмжене, но не от страна на шифтъра, а на Тод.

— Така значи, ти имаш невероятен опит в... примамването на мъжете, а?

На Кара изобщо не ѝ хареса тонът му. Ни. Най. Малко.

— Но ти си секс-демон, нали? Така че да изчукаш мъжете, да ги изцедиш и дори да убиеш — това е точно по твоята част, така ли?

Какво, по дяволите, ставаше? Някаква игра на лошото и още по-лошото ченге, излязла направо от нощен кошмар? Какво стана с моя нежен любовник?

„Той изчезна, когато разбра коя съм аз всъщност“.

Въздухът в стаята сякаш се сгъсти.

— Не ми харесва определението „секс-демон“ — и тя наклони глава. — Според мен понамирисва на оскърбление. — Както и всичко друго, което каза Брукс досега. Миналата нощ правиха любов. И това не беше сухо и безлично чукане.

Кара най-накрая отпусна ръце. Върху повърхността на масата бяха останаха дълбоки драскотини; явно заради страхотния ѝ маникюр. Издържа на настоящия поглед на Тод.

— Не, аз няма да се извинявам за това, което съм. — Беше се родила демон и не можеше да промени нищо. Да, при достигане на една определена възраст ѝ беше необходима определена енергия, за да

продължи да живее. Но тя нямаше никаква вина за това. Това беше просто пръстът на съдбата.

— Няма да се извиняваш за това, че си станала убийца? — перифразира Гит. — Много смело заявление от твоя страна.

Ето сега трябваше да бъде наистина внимателна.

— И кого, според теб, съм убила? Колко пъти да ти повтарям, че нямам нищо общо със смъртта на Майкъл и другите мъже и...

— Но не спомена за това, че Саймън Батъл често се е навъртал в „Парадайз Фаунд“ заради твоето пеене. — Тод се спря до стола ѝ. Всичко в позата му издаваше напрежение: свитите юмруци, намръщените вежди, силно стиснатата челюст.

— Какво? Кой?

— Саймън Батъл — и Гит ѝ протегна снимката. — Жертва номер едно, в случай че си забравила.

Кара бегло погледна към снимката и рязко си пое дъх.

— Не го познавам.

— Но той те е познавал — изрече Тод. — И ако се вярва на думите на приятелите му, той е имал традиция да посещава твоите изпълнения минимум един път в седмицата.

— Но аз пея в „Парадайз Фаунд“ малко повече от два месеца...

— И той е бил там всяка седмица.

Кара внимателно погледна снимката, опитвайки се да блокира пронизителната болка. Очите на мъжа бяха затворени. Нямаше нищо познато у него. Симпатичен, със силно лице и лека трапчинка на брадата. Косите му бяха отменати назад над високото чело.

Толкова симпатичен, мъртъв мъж. Когато тя не познаваше. Кара отмести поглед към Брукс.

— Ти беше в „Парадайз Фаунд“, когато пях.

Гит изруга.

Тя не му обърна внимание и продължи:

— Видя колко народ имаше там. Светлината на прожекторите е насочена към сцената, така че аз не мога да виждам лицата в тълпата.

— Но те могат да те виждат.

— И какво от това?

Тод отвори уста и започна да отговаря:

— Това, че ти...

— Как толкова лесно човек може да влезе в „Парадайз Фаунд“?
— Прекъсна Гит гневната тирада на партньора си.

Кара въздъхна.

— Хора там се мотаят постоянно. Тези, които знаят за нашето съществуване, обичат понякога да си погъделичкат нервите.

— И Найл го позволява?

— Дотогава, докато в клуба всичко е спокойно и няма пострадали, Найл разрешава абсолютно всичко.

— Явно добре го познаваш — гласът на Тод беше равен. Прекалено равен.

Кара кимна.

— Той е същият като теб, нали?

— Не точно. — Найл не беше инкуб. А просто чистокръвен, смъртоносно опасен воин... а по стечение на обстоятелствата и демон от десето ниво.

Освен това, беше любовник на сестра ѝ. Преди много години.

— А този? — Гит сложи пред Кара още една снимка.

Разглеждането на снимките на мъртвите мъже изобщо не я радваше. Тя хвърли бърз поглед върху застиналите черти на поредния симпатичен мъж и усети в сърцето си пробождането на съжалението.

— Него също ли трябва да го познавам?

— Травис Уолтърс. До неотдавна е живял в съседство с теб. Сменил е местожителството си преди пет месеца.

— Аз се нанесох само преди четири месеца. — Искаше ѝ се да скочи и да се разкрещи на Брукс. Как можеше да го допусне? Нима наистина беше повярвал, че тя е убила онези нещастни мъже? Как той можеше, дяволите да го вземат, първо да прави с нея любов, а после... да се отнася с нея така, сякаш е основната заподозряна?

Искаше ѝ се да го удари.

Да се разкрещи.

По дяволите, дори усети в очите си нежеланите сълзи.

Ама че гадост!

— Каж ми, Кара... — гласът на Брукс можеше да разреже стъкло. — Сукубите наистина ли могат да убиват по време на секс?

— Ти си още жив, нали? — взриви се тя, доведена до крайност. Още малко, още съвсем малко, само още един ехиден коментар от Тод и тя...

— Могат ли сукубите да убиват?

Кара скочи на крака.

— Всеки може да убие! — Той поне трябваше да е наясно. В края на краищата, нали сам ѝ беше признал, че е убивал.

— Но така, че да не остави следи по тялото? Без да нарани кожата? — попита Гит.

Кара не отместваше поглед от Тод.

— Аз какво съм? Главната ви заподозряна или експерт по демоните?

Брукс стисна зъби и премести погледа си върху устните ѝ. Тя видя проблесналата в очите му страст. Желание. Гняв.

— И едното и другото.

— А ти си просто един задник.

Защо тя постоянно се влюбваше в погрешните мъже? Проклятие... тези въпроси... Сърцето на Кара трепна, когато разбра, че работата не е в това, че подозират нея. Тод и Гит мислеха, че убийцата е сукуба.

И знаеха, че тя принадлежи към техния вид.

По дяволите!

— Истина ли е, че сукубите ревностно охраняват територията си? И че само една или две могат да живеят в един и същи град? — Гит продължаваше да я засипва с въпроси. Един след друг.

И Кара най-накрая разбра всичко. Брукс беше дошъл само за отвличане на вниманието. Основната заплаха идваше от Гит. Той се опитваше да узнае всичките ѝ тайни.

Чудесно! Ако искаха да разберат няколко тайни, тя щеше да им ги каже. Нещо незначително, разбира се. Но...

— Ами да. Ние сме групичка жадни кучки — и Кара леко сви рамене. — Обикновено една или две в цял град...

— И колко такива има сега в Атланта?

Кара се замисли. Да, истината нямаше да е в нейна полза, но тя не смяташе да ги лъже.

— Доколкото зная... аз съм единствената.

Мъжете си размениха мрачни погледи.

Проклятие!

„Боже, Кара, защо просто не помолиш своя любовник да те затвори зад решетките и да хвърли ключа по-надалеч?“

— Доколко знаеш... — тихо повтори Тод. — Значи ли това, че в този момент в града може да има и друга сукуба?

— Има вероятност — призна тя.

— Вие се усещате една друга, нали? — въпросът на Гит не беше от леките.

— Точно по същия начин, по който ти можеш да определиш, че пред теб стои шифтър. — Кара отметна косите си, паднали върху очите ѝ. — Възможно е в Атланта да има и друга сукуба... Ако тя се държи на прилично разстояние от мен, аз дори няма да зная за съществуването ѝ и ще живея с пълната увереност, че...

— А мъжете? — тихо попита Тод.

Кара се намръщи.

— Нима друг...

— Имам предвид инкубите.

О! Тя повдигна рамене.

— Да, в Атланта живеят няколко.

Инкуби имаше девет пъти повече, отколкото сукуби и затова те отдавна се бяха научили да живеят в тясна близост един с друг. Отначало това, разбира се, си беше истинска война. Прекалено много мъже. Прекалено много бушуваща кръв и високи нива на тестостерон.

Кара нарочно призивно се усмихна на Тод и пусна феромоните си на воля.

Шифтърът изруга.

— Внимателно, партньоре!

Прекалено късно. Съблазнителният аромат на Кара се разнесе във въздуха и тя видя как потрепнаха ноздрите на Брукс.

Притисна ръка към гърдите му, също както направи миналата нощ, само че тогава от плътта му не я делиха дрехи. Усети, колко неистово бие сърцето му. И то не само от гняв. Имаше и желание — издаваха го лицето и очите му.

— Бедничкият детектив. Толкова силно да желаш онова, което ненавиждаш.

Ръката на Тод се вдигна и пръстите му се обвиха около китката ѝ в железен захват.

— Не те ненавиждам, Кара.

— Но се страхуваш. — И съдейки по всичко, отново я подозираше в убийство. Проклето да е! Не можеше ли поне веднъж да

стане така, както искаше тя?

— Не, сладка, не се страхувам — и той се приближи. — Дяволски съм ядосан... Ти трябваше да ми кажеш истината; цялата истина, по дяволите, за себе си.

„А, той имаше предвид онази малка част, че не съм просто демон, а сукуба?“

— Щях да ти кажа... Но ти толкова бързо избяга, че просто не успях...

— Не съм избягал! Аз все още имам работа, която трябва да свърша по това шибано разследване. Възнамерявах да се върна вечерта... Но тогава изведнъж се изясни, че в града се мотае убийца-сукуба... И, познай, какво съвпадение! Моята приятелка също се оказва сукуба...

Неговата приятелка ли? Добре, засега нямаше да обръща внимание на тази част.

— Тод... Защо мислиш, че убиецът е сукуба? Ние не убиваме. — От много отдавна. — Ние съществуваме със смъртните, не им причиняваме...

— Да, но някой убива и това е ясно като бял ден — промърмори Гит.

— Кажи ми, че това не си била ти? — Гласът на Тод беше рязък и напрегнат, а думите му потъваха в нея по-добре от удари с нож.

Той наистина ли мислеше, че тя в някакъв сексуален унес е убила онези мъже?

Усети топлината на тялото му. Ароматът на Брукс ѝ напомняше за удоволствието, споделено с него. Но в очите му се бяха появили тайни и... подозрения?

Да върви на...

— Значи всичко е било игра? — Думите се изтръгнаха от нея, когато яростта ѝ взе връх над болката. — Твоите визити в „Парадайз Фаунд“, танцът ти с мен, идването ти вкъщи... всичко е било някаква уловка от твоя страна, така ли? Ти все още си мислиш, че аз съм убийца и...

— Мисля, че си секс-демон...

— Сукуба.

— И ти току-що потвърди факта, че не търпите особено конкуренцията в рамките на един град.

— Аз. Не. Съм. Ги. Убила. — Но те знаеха, че в това е замесена сукуба. — И знаеш ли какво, детектив? Струва ми се, че някой те снабдява с информация за моя вид. Имаш някакъв договор? И персонален експерт по демоните? — Кара погледна към огледалната стена. — Дори точно тук?

— Може би — дочу се ръмжене от страна на Гит.

Кара отново погледна към Тод. Той я гледаше; толкова красив и толкова зъл.

В него имаше прекалено много от човека. А хората бяха царе на подозренията. И винаги бързаха да съдят.

Търпението ѝ свърши.

— Или ме арестувай, или ме остави да си вървя.

— Няма да те пусна — поклати глава Тод.

— Какво пък тогава, по дяволите, за теб ще е по-добре...

Той явно се опитваше да намери правилните думи.

— Аз... Кара, аз ти вярвам.

— Какво? — извика Гит. — Брукс, ти си си загубил ума...

— Тя не е убийца — Ръмженето на Тод се оказа по-силно. — Проклето да е всичко, аз вече ти казах, както и на МакНийл...

Устните ѝ се разтвориха: Какво?

— Тя е тук само заради това, че е такава процедурата. Но алибито на Кара е потвърдено и тя ни сътрудничи. И така, или иначе тя не е убийца!

От такова нещо сърцето на една жена можеше просто да се разтопи.

— Ако ти си знаел, че съм невинна, защо ме накара да мина през всичките тези глупости?

Брукс посочи с пръст към огледалото:

— За да може онзи там също да се убеди в това.

Кара примигна:

— А...

Тод застана пред стъклената стена.

— Искаше да видиш реакцията ѝ, нали, капитане? Искаше да видиш точно това! Е, видя я! Аз я смятам за невинна. Но ако ти все още си мислиш, че тя е убийцата, то влез сега!

„Не влизай!“ — не спираше да си повтаряше Кара наум.

Тишина.

След което Гит изруга за пореден път.

— Шибан инат!

Тод промърмори нещо и се обърна към Кара:

— Аз трябва да си върша работата. Винаги! Не го забравяй!

Тя се опита бързо да оцени ситуацията. Изглежда, той я беше разпитвал под давлением на капитана. И все още вярваше в нейната невинност.

Само че... ако съдеше по изражението на лицето му, Тод ѝ беше страшно ядосан.

„Защото не ми казах, че съм не просто демон, а сукуба.“

По дяволите!

— Кара, трябваше да те разпитаме — заговори Брукс спокойно. — И ти трябваше да дойдеш, защото... по дяволите, Кара, наистина ми е нужна помощта ти. — Хвърли поглед към Гит и се коригира: — На нас ни трябва помощта ти.

Тя усети как коленете ѝ се разтрепериха.

— Какво искаш от мен? — Гневът ѝ затихна и на негово място се появиха обърканост, страх и куп други емоции, които тя не искаше да анализира точно сега.

Тод въздъхна. Съдейки по всичко, нямаше никак да ѝ се понрави онова, което щеше да последва.

— Ами... като начало, трябва да огледаш тялото.

Да, определено нямаше как да ѝ хареса!

Вбесяваше го това, че трябваше да ѝ зададе всичките тези въпроси. И беше ядосан, наблюдавайки смяната на емоциите върху лицето ѝ.

В един момент тя се оказа напълно сломена. Но след това гневът ѝ, не — яростта ѝ се измъкна навън.

И всичко говореше за това, че Кара много силно искаше да го изрита отзад.

Убийците не се държаха по този начин. Брукс силно се надяваше, че МакНийл го е разбрал и ще прибере Дамоклевият си меч.

Капитанът искаше да отстрани Тод от делото веднага, след като разбра, че той е прекарал нощта с нея. Повече от час му се наложи да спори с МакНийл, изреждайки по пет пъти всичките си основания в полза на това, че Кара не е търсената убийца.

По дяволите, надяваше се, че не е сбъркал!

Интуицията му говореше, че може да ѝ вярва.

Сърцето му шепнеше, че е затънал до ушите...

А неговият член искаше отново да я овладее.

Брукс рискуваше много, държейки се по този начин с капитана. Търпението на МакНийл можеше да свърши всеки момент, но... фактите си бяха факти. Ако Кара не беше убийцата, това означаваше, че в града се подвизава и друга сукуба. А в тази ситуация те нямаша друг избор, освен да опрат до помощ от страна на Кара.

Ако, разбира се, тя изобщо се съгласеше да помогне на закона.

— Искам да видиш нещо върху тялото — тихо каза Тод, опитвайки се да обуздае гнева си, който все още бушуваше в него.

Гняв, защото тя го излъга... Боже, Господи! Шибан секс-демон! И на този свят сигурно не съществуваше мъж, който да не я желае.

А Брукс не обичаше да дели.

И още колко мъже беше оплела в мрежите си? И той ли беше просто още едно име в дългия ѝ списък? За него тя беше... добре де, нещо много повече.

— Какво? — възкликна Кара. — Аз не зная какво смяташ ти за приятно прекарване на времето, Тод, но...

— Ти много добре знаеш как точно обичам да си прекарвам времето. — Толкова я желаше, че направо го болеше.

И тя все още изглеждаше дяволски разярена.

О, да! Той определено имаше пръст в прецакването на нещата.

Но нямаше избор.

Сега най-важното беше да докаже невинността ѝ.

Но следващата точка в списъка му за деня щеше да бъде да разкара всички онези копелета, на които им течаха лигите по нея.

Кара леко раздели чувствените си устни и дълбоко въздъхна. И ако наоколо не стърчеше Гит, Тод щеше да се наклони напред и да я целуне.

— Дори не си го помисляй — отрязва го тя.

Но той въпреки всичко се наклони малко по-напред. Разделяха ги едва няколко милиметра. Никога досега Брукс не беше виждал толкова изкушаващи устни. Освен това знаеше, че вкусът им оправдаваше очакванията му. Не можа да се сдържи и подля масло в огъня:

— Нима не за това изпращаш този твой сладък аромат към мен? Защото искаш, аз да... те желая?

И това сработи. Не му пукаше, че е опасна. И че цялата беше загадка. Той. Я. Желаше. И. Точка.

А когато това разследване приключеше, планираше да си вземе няколко дни отпуска и да ги прекара с нея в безумно сексуално пиршество.

При условие че тя не го извадеше от кожата му преждевременно.

— Аз... проклетие!

Брукс наблюдаваше как се движеха устните ѝ, докато тя произнасяше думите и се наслаждаваше на вида им.

Толкова сексуален демон.

Секс-демон.

— Аз наистина много се нуждаю от помощта ти, Кара — повтори той, опитвайки се да прогони мислите си за това, с какво би трябвало да се занимава един секс-демон. Не му се искаше да мисли, че в живота ѝ можеше да има друг мъж. Или мъже.

Самият той не беше девственик. Партньорките в живота му бяха много, така че не очакваше Кара да бъде чиста като първия сняг.

Но Тод не искаше да си мисли за другите мъже, с които тя е била. Дори за една шибана секунда.

— Укроти феромоните си — Той усили думите си, като здраво склучи пръстите си около тънката ѝ китка. — Не искам всички ченгета в участъка да изгубят ума си.

— Дори не можеш да си представиш до какво мога да ги докарам — отвърна му тя язвително.

О, не, той вече беше започнал да го разбира.

— Последната жертва — Томас Монро. Него са го убили с нож. — Резките думи на Колин върнаха мислите на Тод към разследването.

Кара примигна.

— Но в това няма абсолютно никакъв смисъл. Особено ако подозирате за тези убийства сукуба.

Но пък и двамата бяха дяволски сигурни, че знаят кой стоеше зад тях.

— Подобна смърт — продължи Кара — няма да донесе на сукубата дори грам енергия.

Тод задържа дъха си.

— Обясни ми го, моля те, бавно и разбираемо.

Той изобщо не разбираше за какво става дума, но усещаше, че обяснението никак няма да му хареса.

— Слушай, убийствата изобщо не са характерни за нас — усмихна се Кара. — Във всеки случай от много отдавна. От незапомнени времена...

— И откога това? — поиска да уточни Гит.

— От времената на Средновековието.

По дяволите! Кара с лекота можеше да прочете мислите му.

— Лично аз не съм присъствала, но демоните са живели и тогава. Свиквай с фактите, Тод. Ще ти олекне, след като свикнеш с мисълта, че светът е много по-богат, отколкото си си го представял.

Може би. Но можеше да стане пет пъти по-сложно.

Брукс беше готов да заложи собствената си заплата за вариант номер две.

— Много демони тогава са убивали. Сукубите дори са си заработили определена репутация.

Той вече беше успял да прочете за това. Веднага след като капитанът едва не го сдъвка с парцалите, Тод се озова в окултното магазинче, на две преки от участъка.

— Огромен брой невинни хора бяха екзекутирани за престъпления, извършени от демоните. Освен това престъпленията привлякоха вниманието към „Другите“. А не това беше нещото, което искаше моят вид.

— И затова демоните са решили да престанат да убиват за известно време? — Направо да не повярваш!

— По онова време са съществували древни демони; такива, които са живеели на Земята още от самото начало. Сега те не ни управляват, но тогава... Може да се каже, че са следили за реда — и Кара захапа долната си устна. — Аз много отдавна не съм чувала нищо за тях. Дори не зная дали все още съществуват.

Страхотно! Ако големите клечки вече не контролираха помладите, това означаваше, че вероятно щяха продължават периодично да се появяват демони, жадни за убийства.

— Но тогава, много отдавна, те пуснаха по цялото наше братство Казадорес дел алма.

Гит направи крачка напред.

— Чувал съм за тях.

— Аха, а пък аз не! — Тод усети, че все още стиска китката на Кара и я гали с палец.

Веднага я пусна и леко се отдръпна.

— Те са Ловци на души. Родени от връзката на вещица и демон, тези сладури притежават невероятна сила. И почти нямат уязвими места. Точно те са чудовищата, които идват за „Другите“, когато ситуацията излезе извън контрол.

— А тези чудовища дали някога са преследвали хора? — с напрегнат глас попита Гит.

— Не съм чувала за такова нещо. Макар че на този свят няма нищо невъзможно.

Тод се опита да вникне в чутото, колкото се може по-бързо.

— Така, дай да проверим дали съм разбрал правилно. Сукубите са спрели да си организират смъртоносни вечеринки още в Средновековието, защото след тях са тръгнали тези каздорес дел алма?

— Накратко казано, да.

— И ти твърдиш, че оттогава никой от твоя вид не е убивал?

— Трудно можеше да го повярва.

Кара се обърка за секунда.

— Искам да кажа, че обикновено сукубите не убиват. Просто не го правят. Те нямат нужда от това. Съвременното общество се отнася много по-спокойно към въпросите на секса. И нравите са по-свободни. Проклятие, та ние можем да поемем малко енергия дори като просто погледнем в някой бар...

Най-накрая Брукс разбра.

— Или пеейки пред разгорещената тълпа.

— Ако в нея има хора, то да — отвърна Кара и страните ѝ леко порозовяха. — Ако има само Други, то този метод не работи. Енергията на демоните не може да ни подхранва. — Тя погледна към Гит. — С шифтърите това работи, но резултатът е много по-слаб.

Главата на Брукс направо се цепеше. Слепоочията му пулсираха. И той си мислеше, че му се е налагало да разследва сложни дела?

— По дяволите, всичко това! Отиваме да огледаме телата.

Кара поклати глава и къдрици ѝ се разпиляха.

— Аз казах, че не искам...

— Кара, нужна ми е помощта ти. Така ще помогнеш и на Хаус... Просто ги погледни, става ли? Не бих те молил, ако не беше толкова дяволски важно.

Дори мисълта да я заведе в Криптата, беше нарушение на правилата, но той бе отчаян. С всяка произнесена от Кара дума Тод все повече се убеждаваше, че по улиците на Атланта броди сукуба, която убиваше. А за да хване този секс-демон, щеше да се наложи да се възползва от помощта на друг... секс-демон.

Знанията, които би могла да сподели, можеха да са безценни, затова Брукс не смяташе да ѝ разреши да остане встрани. Не и тогава, когато имаше такава нужда от нея.

За да завърши разследването.

И... по дяволите, тя просто му беше нужна.

— Тод... — преглътна Кара.

— Кара, моля те.

Погледите им се срещнаха. Мина секунда. Втора. Трета...

— Е, добре.

Тод облекчено въздъхна.

Смит беше споменала, че иска някой с много „по-експертни знания“ да огледа тялото на Хаус.

Изглежда, че току-що беше получила най-добрия.

— Какво мислиш? — тихо попита МакНийл доктор Дрейк, докато наблюдаваха троицата в стаята за разпити.

Емили не откъсваше поглед от стъклото.

— Мисля, че няма да мога да ви помогна с това разследване. — Дланите ѝ бяха потни, но гласът ѝ не трепваше.

— Може ли тази жена — Кара Малоун — да се окаже убийцата?

Да!

— Не мога да отговоря на този въпрос. — Гърбът на Емили беше напрегнат, когато се обърна към него. — Извинявай.

Между веждите на МакНийл се появи бръчка.

— Какво? Защо не можеш...

— Нямам право да разгласявам лекарска тайна — тихо отвърна тя.

Очите на капитана се разшириха от учудване, но след това той се взе в ръце.

— Мамка му!

Много мила формулировка, но МакНийл винаги се е отличавал с таланта си при избора на думи.

— Ти не влезе вътре — тихо констатира Емили. Когато Тод извика капитана, тя усети как Дени се напрегна.

— Засега нямам доказателства, че тя е съпричастна към убийствата — проръмжа МакНийл. И след известна пауза добави: — И Брукс никога досега не е грешил.

Но той никога не беше водил подобно разследване.

Емили се обърна през рамо и видя как зад гърба на Колин вратата се затвори. Проклятие, случаят вземаше лош обрат. Кара беше прекрасна жена. Умна. И безспорно красива.

Но тъжна. Много тъжна.

И макар че Емили не можеше да го каже на МакНийл, Кара беше повече от способна на убийство. Беше го разбрала на сеансите преди няколко месеца... когато тя ѝ разказа за това, как е била убита сестра ѝ... както и последвалата смърт на любовника ѝ.

Емили стисна юмруци. От все сърце се надяваше, че Брукс знае какво прави. Колин нямаше да сбърка. Той винаги щеше да бъде нащрек около тази жена. Както и около всяка друга.

Но Емили беше свикнала да наблюдава хората и да следи за емоциите им. И когато наблюдаваше Тод, забеляза страстта в очите му. Както и желанието му към Кара.

Потребност, която можеше да се окаже много, много опасна.

Желание, което за някого вече се бе оказало смъртоносно.

ГЛАВА 10

— Не толкова бързо, Гит!

Тод прегради с ръка вратата на асансьора.

Кара неразбиращо го изгледа.

— Сега пък каква я вършиш Брукс? — проръмжа шифтърът.

— Искам да остана с моята жена. С нея трябва да си изясним нещо. Насаме. — В думите му се долавяше безпогрешен намек.

Лицето на Гит се напрегна.

— Ако капитанът разбере...

— ... Винаги може да ме извика на килимчето... Но сега трябва да говоря с Кара, така че давай към стълбите, Гит.

Тод влезе в асансьора и вратите му плавно се затвориха, скривайки каменното лице на шифтъра. После се обърна и погледна Кара право в очите.

Най-накрая, насаме. Тя го гледа известно време, след което изрече само една дума:

— Задник!

Тод примигна.

— Кара, аз вече ти казах, че ми се наложи...

— Можеше и да ме предупредиш! — Толкова й се искаше да го удари. Силно. — Не трябваше да позволяваш на този негодник, шифтъра, да ме затваря в стаята за разпити...

— Дяволски много сили изхабих, за да се боря да не ме отстранят от този случай, Кара.

— Ти твърдеше, струва ми се, че съм извън подозрение...

— Така беше, сладка, иначе нямаше да се озова в леглото ти. — Очите на Тод все още пламтяха от едва сдържани емоции. — Но когато се разбра, че ние търсим не просто някакъв демон, а сукуба и ти си единствената в града...

По дяволите!

Тод се приближи. Вдигна ръка и натисна червеното копче на панела на асансьора.

Металната кабина се раздруса и спря.

— К-какво направи? — Но тя и без друго знаеше отговора.

— Сега ще ти обясня някои неща — и Брукс тежко въздъхна. — Капитанът знае за отношенията ни. Проклятие, Гит го разбра още в същата минута, в която влязох в участъка.

Тихите думи болно се удряха в нея.

— Аз нямам навик да се хваля със сексуалния си живот. — Тод стисна зъби. — Днес дойдох в участъка, защото бях дежурен. Очевидно, обонянието на Гит изобщо не е за подценяване. Той... — Брукс се запъна и почти изскърца със зъби — ... е подушил аромата ти върху мен.

Да, тези двулични твари притежаваха тази особеност.

— Да се хваля с победите си... не е в мой стил.

— Но и аз не съм в твоя „стил“, нали? Ти смяташ, че съм някакъв изрод, защото съм имала нещастieto да се родя демон и...

— Не си някакъв изрод! — Кара едва не оглуша от вика му. — Не си чудовище, не си...

— Тогава коя съм?

Тод затвори уста.

— Да, коя съм аз? Какво съм аз за теб? Заподозряна? Или просто някакъв сърбеж на определено място, което искаш да почешеш? Или...

— Ти си моя! — изрева Тод.

Кара тръсна глава, питайки се, дали ушите ѝ ще престанат някога да пицят.

Тод я сграбчи и рязко я притисна към себе си.

— Мразя това разследване. Мразя, че ми се налага да те замесвам в него. Мразя да виждам, че си уплашена или сърдита. Едва се сдържа да не се нахвърля върху партньора си заради начина, по който те разпитва... Мразя и себе си, че ми се налага просто да стоя и да гледам, защото ако се държа по-меко с теб, капитанът само ще се увери в подозренията си, че аз не съм обективен... или че ти използваш своите дарове на секс-демон, за да ми напудриш мозъка.

Еха! Кара усети как очите ѝ се разширяват и устата ѝ едва не зяпна.

— Тод, аз не...

— Има го това разследване, скъпа, има ни и двамата с теб.

Ами така и трябваше да бъде, но...

— Аз продължавам да се оказвам в центъра на това разследване, детектив.

— Зная. И това направо задълбава...

Той дори не можеше да си представи колко. Разбира се, не неговото име изплуваше в списъците на заподозрените.

— Кара... — В гласа му прозвуча отчаяние, а ръцете му я стиснаха по-здраво. — Боже, Господи, аз...

Устните му покриха нейните. Твърдо. Настоятелно.

Точно така, както трябваше.

Горещата тръпка на възбудата премина през нея и я разтърси. Тя все още му беше ядосана; изобщо не ѝ харесваше начинът, по който се държа с нея по време на разпита, но... да, по дяволите, тя все още желаше този мъж.

Чувствената енергия излизаше от Брукс на вълни и се увиваше около тялото ѝ.

Ченгето притежаваше много силно сексуално излъчване, а точно тя беше тази, която според предположенията, беше източник на опасността.

Дишайки тежко, Тод повдигна глава. Освободи ръцете ѝ, но само за да вдигне длани и да ги притисне от двете страни на лицето ѝ, задържайки я в капан.

Кара усещаше върху езика си вкуса му и... искаше още.

— Н-не се ли страхуваш? — попита тя, облизвайки устните си, докато с удоволствие наблюдаваше как очите му проследяваха движението на езика ѝ. — Искам да кажа, ти си тук насаме с демон. И нямаш никаква представа какво мога да направя с теб?

Все пак, той не избяга сутринта.

— А ти си насаме с мъж, който толкова силно те желае, че изобщо не може да мисли? — Тод отново се приближи към устните ѝ. — Не те ли е страх? — върна той въпроса ѝ с шепот.

„Да!“

Ароматът му обгръщаше Кара така, както нейните привличащи феромони обгръщаха него.

— Има ли нещо истинско в това? — В гласа на Тод се долавяха гневни нотки. — Желание, страст... всичко това уловка ли е?

— Вече ти обясних. — Тогава не излъга, нямаше да го направи и сега. И, по дяволите, гордостта! — Желая те! Още от мига, в който

отворих вратата — и Кара тъжно поклати глава. — Това не е уловка.

— А относно моите чувства? — С дясната си ръка повдигна брадичката ѝ и прокара палец по долната ѝ устна, леко докосвайки зъбите. — Ти ли ме принуждаваш да те желая?

От това докосване, някъде ниско в корема ѝ всичко се сви от желание. Брукс стоеше толкова близко, че Кара можеше да усети как се напрегна членът му.

Той прокара ръка по врата ѝ и нежно докосна с пръсти пулсиращата вена в основата му. Кара се опита да отвърне толкова искрено, колкото можеше.

— Моите феромони, моят аромат... те са създадени, за да съблазняват...

— Имаш предвид, че миришеш на секс и Рай едновременно? Да, скъпа, това е дяволски примамливо.

— Аз се старая да ги контролирам редом с теб. Имам предвид, че когато се любим, нямам сили да ги сдържам. Но сега и преди винаги съм се опитвала да го правя. — Да, в стаята за разпити тя специално ги пусна на свобода, но само поради факта че Брукс отиде прекалено далеч с нападките си. И той, разбира се, бе усещал аромата ѝ в други ситуации, но не и в пълната му сила.

— Едно вдишване и твоят аромат побърква мъжете от възбуда. — Гласът на Тод беше пълен с напрежение.

— Да, това е възможно.

— И казваш, че не си прилагала дара си спрямо мен?

— Не съм те хипнотизирала. — И това си беше чиста истина.

По дяволите! Толкова ѝ се искаше Тод отново да я целуне.

Устните му бяха толкова близко...

— А как стои въпросът със сънищата, Кара? Тези сладки, главозамайващи сънища, които ми се присънваха? — Пръстите му се плъзнаха по ключицата ѝ, гмурнаха се под деколтето на блузата ѝ и се спряха между гърдите ѝ.

— Аз... аз нямах намерение...

Той леко разтвори устни и мушна пръсти под черната дантела на сутиена ѝ. Кара беше толкова възбудена, че когато докосна зърното ѝ, изохка от полученото удоволствие.

Смътно долови, че някак си си бяха разменили ролите — съблазняваха съблазнителката.

— „Нямаше намерение“, какво? — прошепна Тод и най-накрая я целуна. Докосна леко устните ѝ. После по-силно. Проникна с език навътре. И започна да я гали...

Но не за дълго. Тод отново я погледна в очите. Нямаше съмнение в неговото желание. Както и в нейното.

— Какво не смяташе да правиш? — с дрезгав глас попита той отново.

Кара все още усещаше вкуса му върху езика си.

— Да ти се натрапвам по този начин. Аз... аз... Преди винаги трябваше да се концентрирам, да събера силите си, за... — Да преследвам. — Но с теб... Просто затварях очи и се озовавах в спалнята ти.

И това беше страхотно.

— Значи, всичко е било действителност? — Пръстите му си играеха с възбуденото ѝ зърно.

— Да, в смисъл... — и тя облиза отново устни. — Удоволствието беше истинско, но ставащото действително беше насън.

Тя не присъстваше в стаята му реално. Не усещаше топлината на голото му тяло.

До миналата нощ.

Пръстите му замряха върху гърдите ѝ.

— И колко мъже са те виждали насън? — едва ли не изръмжа той.

В гласа му имаше гняв. И... болка? Тя вдигна ръце и обви пръсти около бицепсите му.

— Те не означаваха нищо. Единственият, който има значение за мен сега, си ти.

И Кара наистина го мислеше.

Сънищата, фантазиите... те приличаха на разсейващ се дим. А това с Тод беше... истинско. Той беше истински. И начинът, по който се чувстваше тя до него...

Като истинска жена.

Не просто демон.

Настъпи нейният ред да го погали по скулата. Леко наболата брада драскаше по кожата на дланта ѝ.

— Искам да бъда с теб. Не като ченге и демон. — Беше се уморила от беспочвените нападки и подозрения. — А просто като мъж

и жена.

Може би беше невъзможно, но, по дяволите, между тях ставаше нещо.

И Кара искаше да разбере какво.

Имаше вероятност това да е само груба и жарка страст, която щеше да прегори в момента, в който телата им се наситеха едно на друго.

Но ако беше нещо повече от това? Нещо ефимерно, за което тя толкова отдавна мечтаеше?

Кара се повдигна леко на пръсти, обгърна с ръце врата му и притегли главата му към лицето си. Устните им се срещнаха и желанието им се възпламени с нова сила. Тя го целуваше с цялата си неистова страст и Брукс ѝ отвърщаше със същото. С пълно себеотдаване.

Когато асансьорът се разклати, тя дори не обърна внимание. Не обърна внимание и на тихия сигнал на звънеца. Просто се наслаждаваше на ритмичните движения на езика му и на това, колко умело пръстите му галеха зърното ѝ.

Дочу се звукът на отварящи се врати. Тод рязко отстъпи назад, прекъсна прегръдката им и измърмори някакво неразбираемо ругателство.

Едва тогава Кара разбра, че най-накрая бяха стигнали до мазето. Изглежда, в един момент асансьорът беше тръгнал сам надолу. Проклятие!

Тод огледа коридора. Гърбът му беше напрегнат.

— Тук няма никой.

На Кара изобщо не ѝ пукаше.

Но когато той излезе от асансьора, тя намръщено го последва.

— Тод...

Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Аз винаги съм ченге.

От силата, прозвучала в това изречение, гърлото ѝ пресъхна.

— Полицаят и мъжа... аз не ги дяля. Върша работата си по двадесет и четири часа в денонощието и по седем дни в седмицата. Аз живея чрез тази работа... И искам да ти вярвам, но...

„Но“ — тази думичка винаги беше за Кара като плесница.

— Мислех, че вече сме приключили с това. Ти каза, че не ме смяташ за убийца.

— Аз искам да ти вярвам. — Думите сякаш с труд се отлепяха от устните му. — Но ти се забави с истината за себе си..., а и тогава не ми каза всичко. Трябваше да доизяснявам детайлите от Гит.

Защото Кара се страхуваше, че той щеше да ѝ обърне гръб.

— Ти не разбираш... — Наложил се да преглътне, защото гласът ѝ не излизаше от пресъхналото ѝ гърло. — Ти не знаеш какво е...

— Дяволски си права, че не зная... Но и ти не ми обясни.

— Някъде по коридора се отвори врата и с крайчеца на очите си Кара видя, че Гит най-накрая се е спуснал по стълбите. С настоятелен тон Тод бързо попита: — Кажй, скъпа, ти разделяш ли жената от демона?

„Не!“

Изглежда, изражението на лицето ѝ беше послужило за отговор, защото Тод кимна.

— Аз също смятам, че не ги делиш. — Брукс не я докосваше вече. Изобщо. — Ние сме тези, които сме, Кара. И това няма как да се промени.

— Не съм казвала, че искам да променям нещо. — Никога не беше изпитвала желание да стане човек.

Е... почти.

— Приеми ме такъв, какъвто съм. Тогава и аз ще те приема без уговорки.

От тези думи Кара учудено застина. Нима той каза...

Брукс я целуна. Страстно. И силно.

— И се дръж по-далеч от сънищата на разни извратеняци, скъпа.

Преди да успее да му отговори, Гит беше до тях. От очите му летяха мълнии. След миг се отвори още една врата, иззад която се разнесе миризмата на смърт, примесена с тази на хлор и химикали.

Висока и слаба жена, с кожа с цвят на мляко с кафе — толкова прекрасна, че Кара дори се усъмни дали наистина е човек — излезе в коридора. И се намръщи, видяла малката им група.

— Смит, точно теб трябваше да видим — извика Тод.

Жената беше облечена в светлозелените дрехи на лекар. От отворената врата зад гърба ѝ, Кара долови леещите се звуци на джаза.

— Брукс, в почивка съм.

Той въздъхна.

— Трябва да погледнем труповете.

Погледът на тъмните като полунощ очи на жената се спря върху Кара.

— Коя е тя?

Тод иронично повдигна вежда.

— Експертът, с който ти така искаше да поговориш.

— Какво?

— Нима не помниш, Смит? Ти каза, че се луташ в догадки. Така че, ще ти кажа следното: Кара е единственият по рода си експерт по интересуващите ни въпроси.

Смит премести поглед към Гит.

— Една от твоите, а?

— Как ли пък не! — отрязва я той.

Кара попита с равен глас:

— В какъв смисъл „една от твоите“?

Гит се приближи до патоложката и прошепна нещо на ухото ѝ. Кара успя да дочуе само познатото „сукуба“ и не по-малко познатото „опасна“.

— Няма нужда да си шепнете — изрече Тод, хвана ръката на Кара и я поведе към вратата. — Дайте да се договорим. Наясно съм какво става наоколо. Преди бях сляп идиот, но сега съм наясно. Наясно съм!

Погледът на Смит беше сериозен.

— Не си идиот. А просто човек. И аз започвам да подозирам, че това е доста голяма рядкост в наши дни.

О, докторката много грешеше!

— На практика — промърмори Кара — според последното преброяване — неофициално, разбира се — хората са с два милиона петдесет и четири хиляди повече, отколкото свръхестествените същества.

„На ти сега!“

Смит не изглеждаше нито потресена, нито зарадвана от тази статистика. След миг се обърна и влезе обратно в леко хладната стая.

Там, където бяха труповете.

Кара си пое дъх, усети аромата на смъртта и разбра, че не я очакваше нищо приятно.

Тя беше прекалено бледна, когато пристъпи през прага на Криптата.

Брукс изпитваше необходимост да я успокои, да я прегърне през раменете и да я притисне към себе си. Това у него беше толкова силно, колко и желанието му да я целуне, когато бяха в асансьора.

Затова леко докосна рамото ѝ в ненатрапчив жест, давайки ѝ да разбере, че е до нея. И че тя не е сама.

Не, не беше сама.

Смит продължаваше да се взира в Кара. После в Колин. После пак в Кара. Патоложката изглеждаше нервна и... разсърдена.

Малко преди това Колин беше разказал на Тод цялата истина за случилото се със Смит, когато тя се беше оказала заложница на онзи маниак. Той знаеше, че един от Другите я беше похитил и измъчвал и че до ужасния инцидент тя дори не бе подозирала, че шифтърите и демоните наистина съществуваха.

Сблъскването с реалността за нея никак не е било от приятните, защото тя и досега не се беше оправила.

Разбира се, Брукс не можеше да я обвинява. Ако и той беше държан в плен от психопат със садистични наклонности, който освен всичко се бе оказал и супер силно свръхестествено същество, то... Тод щеше да се чувства по същия начин.

Не че Смит се беше побъркала. Тя притежаваше прекалено силен самоконтрол, за да позволи да се случи това с нея, но се беше променила. Не можеше да го отрече. Беше се затворила в себе си и се беше отдалечила от всички.

Само че това не можеше да продължава по този начин.

Не така. Защото това бе най-краткия път да влезе в лудницата. Брукс го знаеше. Беше се опитал да поживее по такъв начин, след като застреляха майка му. Не искаше да чувства нищо след случилото се. Болката беше просто непоносима.

След години, Тод разбра една важна истина. Ако не чувстваш — значи не живееш. А животът е твърде кратък, за да го гледаш как преминава покрай теб.

С времето и тя щеше да го разбере.

Вниманието му беше привлечено от скърцане. Обърна се и видя, че Смит бута към тях носилка, върху която лежеше тяло, покрито с чаршаф.

— Току-що завърших поредното изследване на този труп. Смятах вече да го...

Значи, бяха дошли точно навреме.

Покритата с латексова ръкавица ръка на Смит отметна края на чаршафа. Тод чу как Кара рязко си пое дъх. Погледна я и видя, че долната ѝ устна леко затрепери.

Може би демоните не се отличаваха толкова много от хората?

Кара го излъга, да, нямаше как да си затвори очите за очевидното, но не беше убийца. И на него не му трябваша никакви „парапсихични способности“, за да е сигурен в това.

— Дръпни го по-надолу — тихо, но уверено настоя Брукс.

Смит го послуша и за всички станаха видни хирургическите шевове върху гърдите на Майкъл Хаус, както и тъмният контур на дланта.

Кара сложи своята длан върху отпечатъка. Не я притисна, а я остави на милиметри от гърдите му. Нейната ръка беше по-малка, отколкото контурът върху жертвата, поне с около пет сантиметра.

Дори ако вземеха дължината на пръстите ѝ, заедно със страхотния ѝ маникюр, те нямаше как да съвпадат с отпечатъка върху Хаус. Макар че Брукс беше убеден още от самото начало, че такова съвпадение няма да има. И не за сравняване на дланите я беше довел тук. Просто искаше да ѝ покаже този странен контур и да изясни най-накрая — какво, по дяволите, беше това?

— Покрий тялото! — нареди той рязко, когато Кара сви ръка в юмрук.

Смит върна чаршафа на място му.

Дишането на Кара беше учестено. Тя повдигна глава и погледна към него.

— Вие сте прави. Проклятие, вие сте били прави!

Тод забеляза, че Смит и Колин се приближиха.

— Ти си виждала такива следи и преди?

— Виждала съм подобни.

— Защо смяташ така? — Смит веднага се запали да разбере повече. — И тази синина...

— Това не е синина — откашля се Кара. — Тази следа се е появила в резултат на едно просто докосване.

— Не разбирам — намръщи се Смит.

„Аз също!“ — помисли си Тод.

Гит не казваше нищо, но цялото му внимание беше насочено към Кара.

— Ние обичаме да чувстваме биенето на сърцето, когато вземаме енергия.

Брукс си спомни за нежното докосване на ръката ѝ до гърдите си.

— В Древен Египет — продължи Кара със странно равен и монотонен глас, без да отмества очи от тялото — са вярвали, че истинската същност на човека е затворена в сърцето му. Неговият дух. Душата му. Всичко е в сърцето, а не в мозъка.

— Затова и са махали мозъка при мумифицирането — изсумтя Смит. — Смятали са, че той не е достоен за съхранение.

На Тод му беше интересно защо е целият този урок по история.

— Когато мозъкът престане да функционира, тялото продължава да живее. — Погледът на Кара се спря върху гърдите на Хаус, покрити с чаршаф. — Докато бие сърцето, човекът съществува.

Навлажни устните си и продължи:

— За такива като мен сърцето е съсредоточието на живота. Ние трябва да чуваме неговото туптене, за да разделим удоволствието и чувствената енергия. Понякога тази енергия е толкова интензивна... — гласът ѝ стана по-тих — ... толкова силна, че е невъзможно да се възпротивиш на желанието да вземеш колкото се може повече от нея. — Кара преглътна. — Ако изсмучеш от човека всичко, до последната капка, докато сърцето му все още бие, то след смъртта, върху гърдите на жертвата, ще остане точно такава следва.

— Значи си виждала такъв отпечатък? — повтори Брукс. Кара изглеждаше абсолютно сигурна, но той трябваше да се убеди.

— Много подобен. Да, веднъж. — Очите ѝ потъмняха. — Но съм чувала много истории. До прекратяването на масовите убийства...

Аха, но ако се вярваше на Кара, сукубите май така и не бяха престанали да убиват хора.

— ... подобни следи са виждани върху много тела във Франция и Англия. Тогава хората не са разбирали какво е това — и Кара хвърли поглед към Смит. — Сега докторите могат да определят, че това не е просто синина.

А клеймо. Шибана визитка, оставена от убиеца, който искаше всички да видят, че това е негова жертва.

— Ръката е среден размер — допълни Смит. — Може да е както на жена с дълги пръсти, така и на мъж с мал...

— Не! — Кара отхвърли предложението, без дори да го изслуша, и отново хвърли мрачен поглед към тялото. — Трябва да разберете... Майкъл... той беше сто процента хетеросексуален. Няма никакъв шанс с него да е бил инкуб.

А тя знаеше със сигурност.

— Инкубът може да съблазни само този, който го намира за привлекателен. Както и сукубата. Това е на ниво основен инстинкт. — Кара рязко отметна глава. — Майкъл никога не би тръгнал с инкуб. Убиецът... по дяволите, убийцата наистина е сукуба. — Махна сълзата, плъзнала по скулата ѝ и прошепна: — Ти не заслужаваше такава участ.

Тя разговаряше с Майкъл с толкова топъл глас, с какъвто се разговаряше с приятел.

Или с любовник.

— Прости, Майкъл. — Гласът на Кара беше искрен, но ръцете — свити в юмруци.

Проклятие! На Тод толкова му се искаше да я успокои.

Да я защити и да я... овладее. Два порива, които сякаш се изключваха взаимно, но в случая с Кара бяха дори прекалено естествени.

Брукс въздъхна тежко, без да е в състояние да реши какво да прави със своя сексуален демон.

Смит се изкашля. Видимо беше, че се е поуспокоила, защото гласът ѝ вече не звучеше толкова недружелюбно.

— Хм... не трябва ли да ѝ покажа и другото тяло?

Тод кимна мрачно.

— Давай!

Нямаше никакъв смисъл да протака неприятният момент. Освен това, точно той предложи да доведат Кара в Криптата.

Само че не знаеше, че ще му бъде толкова болно да гледа страданието ѝ.

— Побързай, Смит! — Искаше му се да я отведе от това мрачно място, колкото се може по-бързо.

Патоложката се отправи към камерите, хвана блестящата дръжка и издърпа закритата носилка. С нейното приближаване и към тримата

повя леден въздух.

Кара пристъпи напред и трепна, когато Смит откри тялото. Видя дълбоките рани на гърдите.

— Демон би ли направил това? — попита я Гит, заставайки до нея. — Ако можете да убиете само с докосване, защо трябва да устройвате такава касапница?

— За да го накара да страда — отвърна Смит, без да изпуска Кара от поглед. Точно по този начин гледа плъхът към промъкналата се прекалено наблизно змия.

Или много уплашен човек към опасен демон.

— От това няма нужда. — Кара се обърна и погледна патоложката право в очите. — Ние можем да причиним толкова болка на един смъртен, колкото си поискаме. И за това няма нужда да се правим на касапи.

Беше добре да се знае.

Кара обгърна раменете си, опитвайки се да се стопли.

— Това е... някаква безсмислица. Сукуба не би направила това за нищо на света. Вече ви казах — това е пълна загуба на енергия и сила. — Отмести поглед към Брукс. — Това не ни е свойствено. Тук се вижда ярост. Ненавист. Ние нямаме причина да убиваме по този начин, като се вземе под внимание фактът, че ни е достатъчно само едно докосване.

Да, точно така си мислеше и Тод.

Две различни убийства. Акуратна смърт и касапница.

Може би защото убийците бяха двама?

Единият — секс-демон, способен да убие с едно докосване на ръката, а другият... Другият — някой, който се наслаждаваше на хвърчащата наоколо кръв, докато слушаше виковете на жертвите си?

Проклятие!

Двама убийци? Не трябваше да изключват и такава възможност.

ГЛАВА 11

Ръцете на Смит все още трепереха, когато детективите и тяхната гостенка напуснаха Криптата.

Гостенка.

Демон.

Боже, те бяха навсякъде! И всичко сочеше, че някъде там, по улиците на града, се разхожда поредният психопат, подобен на онзи, който я нападна неотдавна. Само че този път убиецът съблазняваше и убиваше, вместо да разкъсва гърлото на жертвите си.

Тя се облегна на бюрото и закри лицето си с ръце. Тихите звуци на джаза я обгръщаха; музиката, която някога ѝ помагаше да се отпусне. И точно тя звучеше, когато онзи изрод я хвана. Той влезе в моргата, усмихна се... и ѝ се нахвърли.

Смит видя зъбите му. Прекалено остри. После — ноктите.

А след това тъмнината я обгърна.

И се събуди в кошмар.

Раменете ѝ се отпуснаха. Всеки, с когото се срещнеш — с абсолютно всеки — тя си задаваше въпроса: Човек? Демон? Шифтър? Вампир? Или нещо по-лошо?

Телата, докарани в моргата; труповете, които винаги старателно изучаваше... Припомни си, че имаше случаи, когато някои от тях се „пренасочваха“ към други „експерти“. Сякаш морга ѝ беше препълнена.

Дали това не са били трупове на свръхестествени същества? Може би са ги премествали, за да не може тя да забележи различията в генетиката им?

Подозираше, че е било точно това.

Вратата се отвори с проскърцване.

Смит се задъха, обърна се и видя, че в рамката ѝ стоеше Дени МакНийл.

Бързо се изправи и настоятелно попита:

— Какво ти е нужно, капитане?

Личните им отношения бяха останали в миналото. По негово решение. Точно той, преди около шест месеца сложи край на най-хубавото нещо, което ѝ се беше случвало в живота. Без никакви обяснения. Просто реши и я заряза.

Казано направо, и двамата изобщо не трябваше да започват тази връзка. Те работеха заедно. Той е капитан с блестящо бъдеще, за което всички говореха, а тя — съдебен патолог, изследващ мъртъвци.

И той я желаше.

Късно една вечер тя влезе в кабинета му, за да му даде доклада си. И точно тази вечер най-накрая взаимно признаха чувствата си.

Страстта между тях горя в продължение на шест месеца.

А след това МакНийл взе, че прекрати всичко.

Копеле!

Най-лошото беше, че разби сърцето ѝ.

Не, че тя му го призна.

Смит вирна брадичка, когато Дени прекрачи навътре.

— Трябват ти материалите по делото ли?

МакНийл обходи стаята с поглед и едва след това го насочи към нея. В сивите му очи бушуваше пламък.

— Трябва да говоря с теб.

— Ако не става въпрос за някое от онези тела — и тя махна по посока на хладилните камери, — то няма какво повече да си кажем. — Може би отговорът ѝ беше детински, но не ѝ пукаше.

Последните няколко месеца бяха истински ад за нея и сега изобщо не ѝ се искаше да изслушва поредната тирада на МакНийл. Освен това се досещаше за какво щяха да разговарят.

След нападението на онзи маниак Дени започна да гледа на нея някак... странно.

С прекалено внимателни очи. Без да отмества поглед дори за секунда.

Този задник, изглежда, изпитваше някакво чувство на вина, след като я разкара. Чудесно. Така и трябваше да бъде. Той...

— Трябва да знаеш нещо за мен — каза МакНийл и започна едва ли не крадешком да се приближава към нея.

Смит се опита да го огледа безпристрастно. Наистина, нейните приятелки и досега не можеха да разберат какво откри тя в този мъж.

Първо, беше бял, а жени като нея никога не се срещаха с бели. Освен това, беше по-възрастен и то с цели девет години.

И плешив.

Но при него, всичките му недостатъци — плешивост, възраст и цвят на кожата, вършеха работа.

В МакНийл имаше някаква твърдост, сила. Това се виждаше от добре очертаната му брадичка, от очите. Освен това, около него витаеше аура на властност, което винаги я бе привличало...

Негодник!

— И какво трябва да зная? — отрязва го тя. — Че си задник? Аз и без това го зная. Съжаляваш, че онова копеле ме хвана? Аха, това също го зная.

— Нямам това предвид. — МакНийл определено се чувстваше неудобно. — Искан да кажа...

Сърцето ѝ затуптя по-бързо.

— Какво? Че се срещаш с някоя? Страхотно. — В действителност, не мислеше така; затова болката, сковала гърдите ѝ само при мисълта, че това е възможно, беше нейно потвърждение.

— Слушай, нямам време за това. Трябва да завърша доклада по делото Монро, а с всички тези чудовища, мотаещи се насам-натам...

— Аз съм един от тях, Наталия.

Кръвта застина в тялото ѝ.

— Един от... к-какво? — Но тя разбра, какво искаше да ѝ каже той. Разбра го.

— Аз не съм съвсем човек.

Коленете ѝ едва я удържаха.

— Сега нямам нужда от такива признания, Дени.

МакНийл пристъпи към нея.

Тя инстинктивно отстъпи назад и се блъсна в бюрото зад гърба си.

— Боже, успокой се, скъпа! Знаеш, че никога не бих те наранил.

„Но го направи!“

— Кой си ти? — „Моля те, само не демон или шифтър, моля те само не...“

Около челюстта му нервно затрепкаха мускулчетата.

— Аз съм заклинател.

— Как? И какво, по дяволите, означава това? — Това беше просто някакъв кошмар. Определено. Тя спеше и сънуваше удивително реалистичен кошмар...

— Ние...

Те?

— ... притежаваме способност да общуваме с определени животни.

Очите на Смит станаха огромни.

— В твоя дом... Онази дяволска змия...

МакНийл се изкашля.

— Ами... той... всъщност, змията принадлежи на майка ми.

Ставаше от лошо — по-лошо.

— Твоята майка разговаря със змии?

Той кимна.

Не беше възможно. Не, това нямаше как да бъде възможно. Но тя знаеше, че е истина.

— А ти с кого?

— С котките.

— С кои? Милите котенца, които...

— С тигрите.

Ама, разбира се! Пухкавите и дружелюбни котки нямаше как да бъдат в неговия стил.

— Аз осъществих връзка с Шаман, белия тигър, който обитаваше тукашния зоопарк още когато бях дете.

Мъжът разговаряше с тигри! Главата толкова силно и внезапно я заболя, че за момент Смит се притесни да не изгуби съзнание, което естествено не искаше да прави в негово присъствие.

— Махай се, МакНийл.

Той направи още една крачка към нея. Застана така, че тя да се окаже в обсега му и тогава я докосна.

— Ние не всички сме лоши, скъпа.

Тя застина, почувствала нежният му допир. Толкова й се искаше да се притисне в него.

— Аз не мога да се занимавам с това... — „с теб“ — ... точно сега.

В погледа му пробяга болка.

— Проклятие, толкова съжалявам за онова, което се случи с теб. Никога не съм искал някой някога да ти причини болка...

— Аха, ти и мен не искаше, нали? — Думите, които толкова дълго се опитваше да сдържи, най-накрая бяха произнесени и тя дори се зарадва. Беше ѝ омръзнало да се преструва, че всичко е наред и че е достатъчно безсърдечна да не усеща болката от раздялата им.

Защото тя беше човек, дори той да не беше такъв.

Най-тъжната усмивка, виждана някога от нея, докосна устните на капитана.

— Не, скъпа, изобщо не беше така.

„Лъжец!“ Тя знаеше, че точно тази дума можеше да прочете той в очите ѝ, дори устните ѝ да не я изрекоха.

— Страхувах се, че ако узнаеш истината, няма да пожелаеш да останеш с мен — отвърна той и мрачно я погледна с присвити очи.

Смит усети, че едва не потръпна ужасена. Отдръпна се от него, колкото се може по-надалеч, с треперещите си крака.

— И мисля, че съм бил прав.

МакНийл свали ръка, отстъпи, обърна се и се отдалечи.

Преди тя отново да възвърне дар-словото си, вратата зад гърба му се затвори и Смит остана сама със спомените си и горчивия вкус на страха върху езика си.

— Брукс.

Грубият възглас на Колин спря Тод по пътя му към „Корвет“-а. Той напрегнато следеше приближаването му. Не беше в настроение за поредното състезание от серията „кой е по-велик“.

Но Колин се поколеба, когато застана до него. Пъхна ръце в джобовете на якето си и хвърли поглед на празния паркинг.

— Какво има, Гит? — Може би бяха изплували нови факти по делото, или за Кара, или...

Синият поглед на партньора му бавно се спря върху него.

— Не можеш да ти кажа. — Никакво извъртане.

Тод мълчаливо изчакаше продължението.

— Когато бях в Илинойс, моят партньор... Разбра истината за мен. — Пауза. — И се опита да ме убие.

Ах, по дяволите!

— Не исках отново да рискувам. Не исках да изгубя още един партньор, като му кажа истината.

Да, Тод беше наясно, че един такъв опит за убийство определено щеше да те накара да се поколебаеш.

— Аз не съм предишният ти партньор. И нямам намерение да посягам към пистолета си само защото ти... си различен. — Прекалено слаба дума за шифтър.

— Радвам се да го чуя. — Колин настоятелно се вгледа в очите му. — Защо не каза нищо, след като си видял как...

Защото отначало имаше чувството, че някой го беше ударил по главата. После се опитваше да се убеди сам, че всичко му се е привидяло. След което дойде яростта и...

— Исках сам да ми кажеш.

Но сега, след като научи какво беше направил предишният му партньор в Илинойс, Тод разбра защо на Колин му е било трудно да каже каквото и да е. Досети се, че Гит вероятно щеше да си мълчи до последно.

„И се опита да ме убие!“

Проклятие! Не беше за учудване, че на Колин му беше тежко да му се довери напълно.

Гит въздъхна.

— И сега какво? Ще продължим ли да работим заедно, или...

— Проклятие, разбира се, че ще продължим.

Сякаш му се искаше да се занимава с друг партньор. Освен това, Колин беше страхотен полицаи.

Е, с някои особености. Които преди няколко седмици направо го шокираха, но сега просто... Добре де, той все още беше в шок. Но се справи със ситуацията, или, в крайна сметка, поне се опита.

Тод присви очи.

— Само че, повече никакви тайни. Ти се доверяваш на мен, аз — на теб.

Толкова просто?

Колин кимна, леко намръщен.

— Съгласен съм — и протегна ръка.

Ръкостискането беше твърдо и силно.

— А сега изчезвай отук — изрече Тод, посочвайки с пръст към джипа му. — Нали не искаш твоята секси-докторка да те чака

прекалено дълго?

Колин най-накрая се усмихна.

— Не, човече, разбира се, че не искам... Тя не е от онези, които могат да чакат търпеливо. — Той тръгна, но отново се поколеба. След секунда се обърна, но без усмивка върху лицето. — Внимавай с твоята приятелка, Тод. Жена като нея е пълна с тайни.

Да, и той го знаеше. Но смяташе, че тези тайни изобщо няма да повлияят на чувствата му. Той желаше Кара... и смяташе да я получи.

Тод се канеше да си вземе душ, когато го спря тихото почукване по входната врата. Хвърли бърз поглед към часовника. Полунощ.

Стъпките му бяха забързани, когато излезе от спалнята. Знаеше коя е посетителката му, още преди да отвори.

Беше усетил аромата ѝ.

Кара стоеше на прага му, облечена цялата в черно и с коса, завъртяна в някаква стилна прическа. Очите ѝ бяха гримирани с тъмни сенки, а устните — очертани с кървавочервено червило.

— Пропусна моето първо излизане на сцената тази вечер — каза тя и пристъпи напред.

Брукс се отмести, за да я пропусне. Желаше Кара в дома си. Изпитваше необходимост да я види в него.

— Все още е рано. Нима не трябва да си в „Парадайз Фаунд“?

Обикновено Кара имаше по три излизания на сцената за цялата нощ.

— Казах на Найл, че тази вечер имам работа.

— Работа? — тихо повтори Тод. — Това ли съм аз за теб?

Кара бавно поклати глава.

— Търсих те в тълпата. Но не те открих.

Имаше нещо в гласа ѝ...

— Скуча по мен, така ли?

Между веждите ѝ се образува лека бръчка.

— Да. Всъщност, мисля, че беше точно така.

Еха! Брукс не очакваше от нея такава честност.

— Тод, трябва да поговорим и... — погледът ѝ попадна на нещо зад гърба му. Видя разхвърляните върху дивана книги и повдигна русите си вежди. — Развличаш се с леко четиво ли?

По дяволите!

— Просто купих няколко книги пътьом. Нищо важно.

Но Кара вече беше минала покрай него, насочвайки се към дивана. Ръцете ѝ се протегнаха към дебелия том и...

— „Демонология. Самоучител за ловци“. — Взе другата.

— „Да свалим маската на демона“ — Кара се протегна към третата; онази, която Брукс не беше затворил и за което сега много съжаляваше. От устните ѝ се отрони конвулсивна въздишка. — А това, какво по дяволите, е?

Тод дори нямаше нужда да поглежда, за да разбере защо Кара се ядоса толкова. Помнеше картинката до най-малките подробности. На едната страница беше изобразена прекрасна гола жена с къдрици дълги коси, спускащи се по раменете ѝ, и примамлива усмивка.

На другата, художникът беше нарисувал „истинската“ сукуба. Демон с дълга и заострена в края опашка, с тяло — покрито с люспи и с лице, наподобяващо кучешка муцуна, от чиято паст стърчаха дълги и остри зъби.

— А, Кара...

Тя хвърли книгата към главата му и пропусна само с няколко сантиметра.

— Ти смяташ, че аз съм такава?

С цялата си душа Тод се надяваше, че не е.

— Ти разправяше, че демоните правят магия.

— Използвам я, за да скрия цвета на очите си, а не да замаскирам факта, че приличам на уродлива вещица — и Кара се изчерви. — Авторът на тази книга е пълен глупак, също като и ти, ако купуваш подобни глупости. Сукубата изглежда като... ами погледни ме, по дяволите! Като истинска жена!

Прекрасна. Съблазнителна. Идеална.

Брукс протегна ръка към нея.

— Аз мисля, че ти изглеждаш точно така, както трябва да изглеждаш.

Тя погледна към него с подозрение.

— И как точно?

— Като жената, която желая.

Главата му все още се въртеше от новите знания, но беше абсолютно уверен в едно — имаше нужда от нея.

Изражението на лицето ѝ се смекчи.

— Защо дойде тук тази вечер? — попита я Тод, стремейки се с всичка сила да не отмества поглед от очите ѝ, макар че страстта ненаситно го теглеше да погледне към тялото ѝ. Към гърдите ѝ; толкова идеално подходящи към размера на дланите му... и точно толкова вкусни и сладки в устата му.

А краката ѝ... Брукс жадуваше те да се обвият около кръста му. И да го стискат силно, докато се движеше в нея.

— Аз не просто вземах енергията ти, Тод. За мен ти не си жертва. — Тя отново се приближи към него. — Искам да го разбереш. — Повдигна ръка към гърдите му и я притисна там, където биеше сърцето му.

От нейното докосване членът на Тод се възбуди и започна да нараства.

— Смятах, че си принудена да го правиш. Да вземаш от силата.

— Ние можем както да вземаме, така и да даваме. — Горещината от дланта ѝ направо го изгаряше през тънката материя на тениската му. — Кажи ми, как се почувства, след като правихме любов?

Толкова добре, както никога през последните седмици. Дори месеци.

— Никак лошо — внимателно отвърна той.

Усмивката докосна устните ѝ.

— Това го направихме ние. Енергията премина през телата ни и ни обнови... направи и двама ни по-силни.

Какво пък, звучеше просто страхотно.

— Значи, съвсем не е задължително, всичко да е така... както става обикновено?

Изобщо не му се искаше да пита за другите мъже в живота ѝ.

Усмивката ѝ се стопи.

— В повечето случаи ние вземаме онова, което ни е нужно. Хората получават удоволствие, но телата им отслабват. Силите им се възстановяват след няколко часа, а понякога и дни.

— Защо не направи същото с мен?

— Не зная. — Съвършено искрено.

Отново пълна откровеност, която Брукс не очакваше. Устните ѝ бяха съвсем близо до неговите, а очите ѝ — бездънни сини езера. Лъжа! А Тод се беше уморил от лъжите.

— Покажи ми очите си.

Кара бавно наведе клепачи, а когато отново го погледна, очите ѝ бяха по-черни от самата нощ. Той бавно вдигна ръка и прокара пръст под окото ѝ.

— Красиво — прошепна той искрено. Черните очи на Найл дяволски плашеха, но Кара си оставаше все така привлекателна, както и по-рано. Дори още по красива. В нея се беше появило нещо мистично, нещо необуздано.

— Желая те. — В нея нямаше грам притеснение. — Гол. И в мен. Точно там, където искаше да бъде и той.

— Не искам нищо да ни дели. Болестите на смъртните не се предават върху нас и аз мога да контролирам процеса на забременяване по собствено желание.

Удобно.

— Желая те, плът до плът.

Тя можеше и да не продължава — той вече се беше съгласил веднага след думата „гол“.

Тод наклони глава и я целуна много бавно, сякаш опитвайки се да я вкуси. Когато Кара не успя да сдържи стона, изплъзнал се от гърлото ѝ, всеки нерв в тялото му се напрегна.

Но тя се отдръпна и облиза червените си устни.

— Само че отначало, искам аз да те опитам.

Наситеният ѝ аромат го обгърна. Секс. Жена. Магия. Когато Кара се отпусна на колене пред него, главата му за секунди се замая.

— Ти няма нужда...

Но тя вече се бореше с копчето на дънките му, свали ципа и ги избута надолу заедно с боксерите му. Членът му, рязко освободен от плена на дрехите, се появи пред погледа ѝ. Беше напрегнат до крайност, а на върха му блестеше капка. Кара обхвана в длани цялото това великолепие. Стисна леко. Погали го.

Удоволствието се разби в него.

— Отпусни се — тихо прошепна тя и Брукс разбра, че е заръмжал в очакване. — Искам само да ти е приятно.

И в този момент тя го целуна. Нежните ѝ устни обвиха твърдата плът, докато езикът ѝ галеше върха му.

Тод обхвана с ръце главата ѝ и зарови пръсти в меките къдрици на косата ѝ.

Мощен поток от енергия премина по тялото му. Устата ѝ беше Рая. Всяко движение на устните ѝ сякаш го отправяше към небесата. Но имаше и още нещо; нещо, което той никога досега не беше изпитвал.

Емоциите бушуваха в него все по-силно и подобно на спирала преминаваха през всяка нервна клетка на тялото му, докато удоволствието пулсираше в него.

Кара продължаваше да гали члена му. Устните ѝ обхождаха цялата му дължина. Пръстите ѝ бяха заключени в основата му и се движеха в такт с движенията на устните и езика ѝ.

Карайки. Го. Да. Губи. Ума. Си.

Под умелите докосвания на Кара членът на Тод се напрегна още повече. Той стисна конвулсивно юмруци в косата ѝ. Всяко движение на устните ѝ буквално го заставяше да моли за продължение. В един момент тя се отдръпна. С лекота се отскубна от пръстите му, отмести се назад и опря длани на пода. После вдигна очи към него.

Не, проклето да е всичко, не сега, когато...

— Твоят вкус ми харесва, Тод. Много.

Той изруга и буквално дочу трясъка, с който се скъса нишката на самоконтрола му. Падна на колене до нея. Ръцете му трепереха, кръвта бучеше в ушите му, а в гърлото му вибрираше едва сдържано ръмжене. Червената пелена на желанието буквално покриваше очите му, когато той се протегна към нея с ръце, които му се струваха прекалено груби и прекалено силни за нейната деликатна кожа.

Кара страстно се хвърли към него, борейки се с ръцете му, в старанието си колкото се може по-бързо да се избави от блузата си. И да оголи гърдите си, които Тод толкова харесваше. Той махна сутиена ѝ. Обхвана със зъби едното ѝ зърно и обви ръка около другото. Главозамайващият ѝ аромат сякаш се сгъсти във въздуха.

Започна да смуче, жадно поемайки в уста нежната ѝ плът, след което отново се връщаше към връхчето. Боже, тази жена имаше великолепно гърди. С розови връхчета. Приятна и възбуждаща при докосване. Не прекалено голяма. Идеално създадена за неговите устни.

Тод прокара пръсти надолу по тялото ѝ. Удаде му се, макар и с малко помощ от нейна страна, да смъкне панталона ѝ, който тя с едно рязко движение, свали заедно с обувките си.

Облизвайки зърното за пореден път, Брукс повдигна глава. Върху тялото ѝ бяха останали само черните бикини — малко парченце плат, което едва прикриваше лоното ѝ. Пръстите му обхванаха бедрата ѝ, а очите му се впиха в съблазнителния участък.

Тя искаше да има власт над тялото му. Какво пък, щеше да бъде честно, ако ѝ отвърнеше със същото.

— Разтвори крака! — заповяда ѝ той с дрезгав глас.

Кара му се усмихна — истинско изкушение — и разтвори дългите си и стройни крака.

Той се разположи между тях и наклони глава към малкото парченце плат на бикините ѝ. Ноздрите му трепнаха, когато долови аромата на възбудата ѝ. Обещание за страстен секс.

Нейното обещание.

Устните му се притиснаха към нежната коприна в решителна целувка. Тя се изви, плъзгайки се по-плътно към тях.

Там, където я искаше и Тод.

През бикините ѝ усети нежната плът на клитора ѝ. Прокара няколко пъти език по чувствителното местенце, наслаждавайки се как с всяко негово докосване Кара въздишаше името му.

Не му беше достатъчно.

С пръстите на дясната си ръка хвана коприната, дръпна я и скъса тънката тъкан, оголвайки плътта. Толкова открита и готова за ласките му.

Отначало я намери с устни. И започна да я изследва. Движеше се толкова бавно, сякаш искаше да изучи всеки милиметър от нея, за да разбере какво ѝ харесва; какво я кара да стене, да се извива, и да трепери...

След това Брукс започна да я гали с език, прониквайки между нежните ѝ гънки и да я засмуква, дарявайки ѝ наслаждение. Поглъщаше я жадно. Опитваше я. Влизаше с език навътре. Дълбоко. Отново и отново...

Тод усети как затрепери Кара, когато оргазмът я заля.

Той пиеше от ароматната ѝ влага, вкарвайки езика си все по-надълбоко. И се наслаждаване на стоновете ѝ. Харесваше му как ноктите ѝ се забиваха в раменете му.

Когато и последните вълни на оргазма ѝ стихнаха, Тод повдигна глава, но едва с няколко милиметра. Облиза се, прокара пръсти по

лоното ѝ и започна да гали клитора ѝ. О, проклятие, Кара беше толкова влажна и много повече от готова за него. С възбудена топла плът, жадуваща да бъде взета. От него.

Вкара два пръста в нея.

Усети как тя се напрегна от обхваналото я удоволствие. Неговата сукуба искаше отново да свърши за него. Плътта ѝ се напрегна около пръстите му; знак, който Брукс не можеше да пренебрегне. Затова ги извади, отдръпна се леко, придвижи се нагоре по тялото ѝ и притисна пениса си към влажния ѝ вход. О, нейната топла и възбудена плът, копринена кожа... Той стисна зъби и леко се тласна напред.

Кара вдигна ръка и я притисна върху сърцето му. За секунда Тод застина.

После я погледна в черните очите. Тъмни и дълбоки.

Устните ѝ трепнаха в усмивка.

Покри ръката ѝ и я притисна по-здраво към гърдите си. Усети как въздухът около тях сякаш започна да искри и да пулсира.

След което, с едно рязко движение, нахлу в нея, потъвайки целия.

И започна да се движи. Навътре. Навън. Навътре. Кара го обви с крака и се изви срещу него.

Започна слабо да свети. Отвътре. Едва забележим полъх премина по лицето му, а после и по тялото му. Ръката на Кара, топла и уверена, оставаше притисната към гърдите му.

Движенията му станаха бързи. Дълбоки.

— Искам да усетя как свършваш — едва успя да изрече Тод. Нямахте търпение да усети освобождението ѝ, да види удоволствието, изписано върху лицето ѝ.

— Значи ще стане така — прошепна Кара, след което се задъха, отметна глава назад и още по-здраво обви краката си около тялото му.

Усещанията го завладяха — вълни от удоволствие, което не беше неговото. Съкрушителен екстаз, който танцуваше по кожата му.

Нейният екстаз.

Тод не разбираше как е възможно, но той наистина усещаше оргазма ѝ. Отдаде се на воля на нейната наслада, продължавайки да се движи в тялото ѝ.

— Ах Тод! Целуни ме!

Той пое с устните си нейните. И нахлу с език в устата ѝ.

И още по напористо задвижи бедрата си.

След миг свърши и той. Мощният пик на кулминацията му яростно се понесе по тялото му.

Когато Кара застина под него и простена в устата му, Брукс разбра, че тя също го е усетила.

Обмяна. Не само да получиш, но и да дадеш.

Взаимно, един на друг.

Тод я притисна по-силно. Продължаваше да се движи, стараейки се да изцеди това чувствено удовлетворение до последно. Кожата му стана хлъзгава от пот, мускулите му трепереха, но Брукс не искаше да спира.

Никога.

Затова, дори когато утигнаха вълните на оргазма, той продължи да се плъзга във влажната ѝ дълбина. Пенисът му си остана твърд. Тя все още го стискаше с крака и не отместваше от него полунощните си очи.

Магията ги заобикаляше. Напираше във въздуха. Танцуваше по кожата им. Кара сияеше от получената енергия.

Той също.

Тод беше препълнен със сила и издръжливост, което не му се беше случвало никога по-рано. Във всеки случай не толкова бързо...

Затова продължаваше да се движи. Удивителната връзка между тях стана по-силна. Тод знаеше какво иска Кара. Знаеше къде точно да я докосне и къде да я целуне, без да е необходимо тя да му казва. Дишането им се учести, сърцата им туптяха в безумен ритъм, докато неистовата потребност от ново освобождение отново не закипя в телата им.

Толкова силно и толкова всепоглъщащо, че Тод имаше усещането, че успя да докосне душата ѝ.

Когато отново свършиха, го направиха заедно. Устни до устни и тяло до тяло.

Душа до душа.

Демон и мъж.

Не, жена и мъж.

Идеалната двойка.

Тод я държеше в ръцете си, наясно, че ако трябва, би отишъл дори в Ада заради нея.

Отрезвяваща мисъл за човек, които вече веднъж се беше спречкал с дявола — белегът му го доказваше.

— Зная, че ти не си убила Хаус. — Огънят на страстта беше потушен, но магията все още сгръваше кръвта им, когато Брукс заговори. — Както и останалите.

Двамата с Кара лежаха в леглото му. Голи. Той се беше обвил около нея, сложил дясната си ръка върху гърдите ѝ, докато нейната глава лежеше върху лявото му рамо.

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Ти сериозно ли?

— Да. — Той успя да се докосне до нея така, както нито един мъж преди него. Не, не физически. Докосна сърцето ѝ. Душата ѝ. Тод усети същността ѝ. В Кара не се таеше зло. — Ти не си убийца.

Той вече ѝ го беше казал в участъка, но искаше да го повтори отново. Точно сега, когато тя лежеше в ръцете му, а кожата му беше попила аромата ѝ.

Кара преглътна.

— Още от самото начало ти казах, че не съм убила Майкъл. — В гласа ѝ звучеше болка, когато произнесе името му.

Явно Кара имаше чувства към Хаус, може би дори го беше обичала. Тод усещаше страданието ѝ. И макар че змията на ревността се размърда в сърцето му, той го споделяше.

Но Хаус беше мъртъв. Не че заслужаваше такава смърт.

Брукс възнамеряваше да намери убиеца му... Първо — защото това беше неговият дълг и второ — харесваше му да си мисли, че по този начин връщаше покоя в душите на жертвите.

Тод бавно галеше тялото ѝ.

— Кара, животът с мен няма да е лек. Работата ми е най-важна. Истински важното. Да защитя тези, които не могат да го направят сами. И аз се отнасям към това изключително сериозно. — Дълги години полицейската значка беше центърът на неговия свят и освен нея, нищо друго нямаше значение. Тод много искаше Кара да го разбере. И да приеме тъмата, царяща в душата му. Мрак, който тя нямаше как да не е почувствала.

Притискайки се към рамото му, тя го погледна в очите.

— Защо си станал полицай?

Тод отново си спомни за майка си.

— Моят старец беше полицай. Осемнадесет години работи в полицейското управление на Атланта.

За повечето тази информация беше достатъчна, за да си направят извода, че момчето е нямало търпение да порасне и да тръгне по стъпките на баща си.

Какво пък — донякъде бяха прави; донякъде не.

— Но защо ти си станал полицай? — Черните й очи, обърнати към него, сякаш виждаха прекалено много.

И изведнъж Брукс се усети, че й разказва история, която не беше разказвал никому. Дори на дядо си, на когото му се наложи да се грижи за него.

— Баща ми работеше под прикритие. Внедряваше се надълбоко. Понякога не се завръщаше с месеци, а когато изведнъж се появеше, беше съвсем друг човек.

Силен, невъзпитан непознат, миришец на алкохол и цигари. Със студени очи и сериозно лице.

— Той беше страхотен полицай. Всички го казваха. — В стаята му имаше невероятно количество почетни знаци и медали. Всяка седмица майка му ги лъскаше, усмихвайки се със същата тъжна усмивка, с която после ги прибираше. — Дори не зная колко негодници е изпратил зад решетките за всичките години. Наркотърговци. Крадци. Убийци. Така се сдобил с врагове. От онези, които не забравят и не прощават на тези, които ги предават.

Кара мълчеше. И не отместваше очи от него.

— Веднъж, един от тях излезе на свобода. Тони Коста. Баща ми някога е бил внедрен в бандата му. И го арестувал за продажба на кокаин и убийството на две проститутки.

— И все пак са го пуснали? — удивено попита Кара.

Да, тя явно не беше наясно със системата на правосъдието при хората.

— Явно, някои високопоставени личности са му били длъжници. Осъдили са го за непредумишлено убийство и седем години затвор. — Тод въздъхна дълбоко. Това беше нещо, за което не обичаше да си спомня. — Бях станал на четиринадесет, когато Коста беше освободен предсрочно... Помня, защото това беше денят на моя рожден ден. По този случай мама беше поръчала торта и ние тъкмо излизахме, за да отидем и да я вземем. — Брукс искаше да организира парти около

басейна за приятелите си. Канеха се да вземат тортата и да се върнат обратно, преди да дойдат гостите му. — Коста ни чакаше на алеята пред къщата. С пистолет в ръката.

— Тод...

— Накара ни да влезем обратно. Заповяда на майка ми да се обади на баща ми. Каза: „Нека това копеле да дойде и да гледа!“ Но баща ми отново изпълняваше някъде поредната задача и майка ми не можа да се свърже с него. Затова предложи на Коста да позвъни на капитана му, но... — В гърлото му сякаш заседна камъче, което му попречи да продължи веднага. — Но Коста знаеше, че ако тя позвъни на капитана, полицаите веднага щяха да дойдат. Затова ѝ се усмихна и я уби. Копелето я простреля в сърцето.

Кара прегърна Тод и зарови лице във врата му.

— Толкова съжалявам.

На Брукс му стана студено. Дори топлината на тялото ѝ, притиснато в неговото, не го спасяваше от проклетия студ.

— След това насочи пистолета си към мен.

Кара замръзна. В стаята се разнесе полъх, който се плъзна по тялото му и раздвижи завесите на прозореца.

Тя повдигна глава.

— Той е стрелял по теб?

Тод взе ръката ѝ и я притисна към стария, заздравял белег на левия си хълбок.

— Аз побягнах, но той все пак ме улучи. — Когато изгарящата болка прониза тялото му, той си помисли, че ще умре. Агонията беше толкова силна, че не можеше да диша. А после видя и кръвта. Толкова много кръв. Неговата. На майка му. Навсякъде. — Остави ме там, кървящ на пода, на няколко крачки от тялото на майка ми. — Той все още имаше кошмари за този ден. Понякога, все още се будеше облян в студена пот, съжалявайки, че не беше успял да направи нищо, за да спаси майка си; и с желание да не усеща миризмата на кръв по кожата си...

— Но ти си оцелял — и Кара прокара пръсти по избледнелия белег. — Измъкнал си се от онзи кошмар. Останал си жив.

— Един съсед чул изстрелите и позвънил на 911. Събудих се в болницата. Бяха ми зашили раната, а до леглото стоеше дядо ми.

— А къде е бил баща ти? — Тод долови в гласа ѝ гневни нотки, както и... слабото ехо на съчувствието ѝ.

— Преследваше Коста. Един път все пак дойде в болницата. Прегърна ме и каза, че съжالياва за много от нещата, които е вършил през живота си. — Баща ми беше все същият непознат, но в него имаше и... отчаяние. Беше започнал отново да носи венчалната си халка — нещо, което Тод никога не го беше забелязвал да прави. — Освен това ми каза: „Ако прекалено дълго живееш в света на дявола, и в твоята душа ще цари само мрак.“ Това беше последното, което чух от него.

— Той заловил ли е човека, който е стрелял по теб? — Тихите думи на Кара се отрониха от устните ѝ, но лицето ѝ придоби убийствено изражение.

Прозорците в стаята все още бяха затворени. Магическият вятър се беше успокоил, но във въздуха се усещаше напрежение.

— Да, заловил го. Дори не се опитал да го арестува. Баща ми го застрелял в главата и в сърцето. След което насочил пистолета към себе си. — Работил осемнадесет години в полицията, неговият баща беше приключил живота си със самоубийство. Беше го изоставил.

— Ненавиждах го за това, че постъпи така. Дълги години не можех да разбера защо го беше направил...

— Смятал е, че всичко се е случило по негова вина — тихо и меко каза Кара. — Хората... понякога правят налудничави неща, когато чувството за вина ги разяжда отвътре.

Да, това беше нещо, за което той не искаше да мисли.

— Кара, аз го обвинявах. За смъртта на мама. За моята рана. Ако той си беше вкъщи, ако се грижеше за семейството си, както би трябвало да бъде, това никога нямаше да се случи. — Тези думи принадлежах на момчето, което той беше някога. Мъжът, в който се беше превърнал, мислеше по друг начин.

Във всеки случай, Брукс сам се беше убедил в това.

— Когато се събудих и разбрах, че мама я няма, от цялата си душа желяех вместо нея да беше умрял баща ми. — И продължаваше да го мисли дори след като баща му го посети в болницата. Мечтаеше си за това, докато... — Няколко дни след като ме изписаха, капитанът на баща ми ни посети. Тогава живеех при дядо си.

Бащата на майка му беше саможив човек и водеше затворен начин на живот. Беше богат и живееше в най-старата и най-уважавана част на Атланта. Старецът така и не беше простил на дъщеря си за това, че се е омъжила за полицай. И тъкмо се канеше да започне да се бори за правото на опека над Тод, когато капитанът донесе ужасните новини.

— Какво почувства, когато разбра за случилото се? — Кара се притискаше към голото му тяло и този контакт, кожа до кожа, някак си го успокояваше. Тя продължаваше да гали белега му, нежно и леко... В загадъчните ѝ очи нямаше осъждане. Само състрадание. И топлинна.

Топлина сред мрака.

Тялото му не беше толкова студено отвън, но отвътре... Брукс усещаше, че сърцето му все още е сковано в лед.

— Боже..., аз бях толкова щастлив, че Тони Коста е мъртъв. Толкова щастлив.

Кара го целуна по гърдите. Точно там, където туптеше сърцето му.

— А какво почувства към баща си?

Дива ярост.

— Кара, той не трябваше да умира. Можеше да направи всичко друго, но не трябваше да умира.

— Може би му се е струвало, че това е единственият изход.

— Да, само че постъпи грешно. — Беше постъпил като страхливец. Беше избрал по-лесния начин.

— Той може би си е помислил, че е подвел и теб, и майка ти.

— Човек, който е прекарал целия си живот, защитавайки другите... — Струва ми се, че хич не му е било лесно да се помири с факта, че не е могъл да защити най-скъпите си и близки хора.

Аха, и онези психолози твърдяха нещо подобно. Говореха, че баща му много тежко е изживял всичко и че след убийството на жена му е загубил способността си да разсъждава трезво.

Но истината беше, че баща му сам бе избрал да се самоубие, като сложи пистолета в устата си.

Той самият беше пожелал да напусне този свят и... сина си.

Ето това Брукс не можеше да му прости. И до сега.

Някъде дълбоко в душата му обидата бе все още жива.

— Ти го ненавиждаш, нали? — Отново никакво порицание. Или осъждане. Просто тих въпрос. И внимателен поглед.

— Дълго време беше така. Аз и досега съм му дяволски ядосан, но... — Истината ли? — Ненавистта отнема много сили. Бих искал баща ми да е друг човек. Бих искал аз да съм друг; но омразата към един мъртвец няма да направи живота ми по-добър.

— А обвинението, ще го направи ли?

Брукс трепна, чул въпроса. Внезапно му се прииска да стане от леглото и да се озове колкото се може по-далеч от Кара. И в същото време искаше да я прегърне още по-силно.

— Скъпа, това ми помага да заспивам всяка нощ.

— Не, не мисля — и тя го целуна по устните. Не страстно, а лекичко. С почти неусетни, но успокояващи докосвания. — Нищо не може да облекчи болката от загубата. Нищо.

В гласа ѝ прозираше убеденост и съжаление, което намекваше за лична загуба.

Тод отметна назад косите ѝ и се запита каква ли е причината за нейната тъга, почти толкова дълбока, колкото неговата.

Искаше му се да я попита. Той ѝ беше разказал за баща си, защото искаше Кара да му се довери така, както той го беше направил.

Но не беше удобно сега да я разпитва и Тод го разбираше прекрасно. Може би затова, защото ѝ беше открил прекалено много от себе си. И прекалено бързо.

— Ако го обвиняваш, защо си станал полицай?

Тод реши, че ще ѝ каже истината.

— Защото исках да докажа, че не е бил прав.

А освен това и защото искаше да помага на хората — така, както не можа да помогне на майка си. Но това не ѝ го каза.

— В какво?

— Да бъдеш добър полицай не значи да престанеш да бъдеш човек. Можеш да се бориш с убийци, чудо... — Тод спря по средата на думата. Не му се искаше да изрича точно нея. — Със злото. За това не е необходимо самият ти да преминеш на тъмната страна.

— А освен това ти се искаше да посветиш тази работа на майка си, нали? Това няма никакво отношение към баща ти.

Проницателен демон.

Умна жена.

— Да, и това също. — Брукс я прегърна по-силно. Миналото беше твърде голяма тежест за него. Той само откряна неговата врата, а я гледай колко неща изпълзяха от там. — Стига толкова, Кара. Късно е. Ние сме тук, а мъртвите отдавна лежат в своите гробове.

— Само че понякога не искат да си останат там — прошепна тя.

— Какво?

Кара поклати глава и още веднъж докосна устните му.

— Нищо.

Ръцете ѝ го прегърнаха и тя силно се притисна към него.

За пръв път от много години Тод се почувства успокоен.

Затвори очи и вдъхна сладкия ѝ аромат.

Сюзан Добс крачеше насам-натам пред телефонната кабина. Беше дяволски нервна, но трябваше да позвъни.

Бързаше да изчезне от града. В Атланта той имаше прекалено много приятели — шпиони — и тя се боеше, че някой от тях може да я види, докато звънеше. По дяволите, дори се замисли дали да не си купи някакъв евтин телефон с предплатена карта и да позвъни от него. Но в онези два магазина, в които влезе, такива нямаха.

Ама че шибан късмет!

Всъщност, нямаше значение. Дори така беше по-добре. Този телефон се използваше от доста хора всеки ден, така че нямаше как някой да проследи, че беше звъняла точно тя. Освен това, след като поставеше слушалката, щеше да поеме по тази тъмна улица и никой в Атланта нямаше да я види повече.

Дланите ѝ се изпотиха, а сърцето ѝ толкова силно се разтуптя, че я заболяха гърдите.

Той не знаеше какво направи тя. Последното убийство не влизаше в плановете им. И когато разбереше, щеше да е направо бесен.

Но, проклятие, нима нямаше право малко да се позабавлява?

Задържайки дишането си, Сюзан посегна към телефона. Кичур руса коса падна над очите ѝ и тя го отметна назад с лявата си ръка.

След това набра номера на онова ченге. Номер, който беше запомнила още преди няколко дни.

ГЛАВА 12

Пронизителният телефонен звън изтръгна Тод от обятията на съня. Той измърмори някаква ругатня и се опита да се протегне до шкафчето до леглото. Но върху него спеше Кара, чието тяло беше съвършено омекнало върху неговото, така че телефонът успя да иззвъни четири пъти, преди Тод най-накрая да успее да го вземе.

— Какво?

Господи! На дисплея цифрите на часовника показваха четири и петнадесет през нощта. Ако това е пак МакНийл...

— Те те излъгаха. — Женски глас. Висок и напрегнат. Явно от страх.

Тод моментално се разсъни от резкия прилив на адреналин.

— Кой е?

Кара, която се беше обърнала настрани, застина.

— Те те излъгаха — повтори жената. — Той ги принуди.

— Послушай госпожице, аз изобщо не разбирам за какво говориш, но за игрички сега е доста късно, по дяволите...

— Твоят демон не беше в „Парадайз Фаунд“, както твърди. Сервитьорките излъгаха. Барманът също. Тя излиза и всички го знаят. — Думите на жената бяха накъсани.

В гърдите на Брукс запламтя ярост.

— Проклятие, ти откъде знаеш?

— Защото той ги принуди да излъжат. Искаше да постъпи така и с мен.

— За кого говориш? — Макар че Тод вече се досещаше и сам.

— За Нийл. — Шепот, изпълнен с ужас.

— Имаш ли доказателства?

Кара лежеше плътно до него и Брукс осъзна, че тя чудесно можеше да чуе целия този проклет разговор.

— Той е демон, както и тя. А демоните лъжат. И вкарват в заблуждение.

— Коя си ти? — отново настоятелно попита той, макар да беше наясно, че жената няма никакво намерение да се представя.

— Аз съм просто жена, уморена да живее сред злото. Убийствата трябва да се прекратят. — Пауза. — Тя трябва да бъде спряна. Не й разрешавай да ти промие мозъка. Тя е прогнила. Както всички останали.

Брукс беше толкова ядосан, че ръцете му трепереха. Стисна поздравно телефона.

— Искам да зная, коя...

С тихо прещракване връзката прекъсна и Тод изруга, дочул сигнала.

Кучка!

Натисна веднага бутона за обратно набиране. Един сигнал. Втори. Тод ги изчака до петнадесет.

Жената не смяташе да вдига слушалката.

Проклятие! Това изобщо не го учуди. Погледна към номера, който се беше изписал на дисплея и запомни цифрите. Първото нещо, което щеше да направи утре, е да дръпне някои връзки тук-там и да открие тайнствената непозната.

Влизащата през прозореца светлина падаше върху Кара. Тя седна и придърпа завивката, за да прикрие гърдите си.

— Тод?

Той прокара ръка през лицето си. Това шибано разследване започваше да му действа на нервите.

— Тя лъжеше, Тод. През онези ноци аз не съм излизала от „Парадайз Фаунд“ и не съм заставяла никой да лъже, за да ме прикрие.

А Найл? Копелето беше хлъзгаво като змия.

— Каж ми, че ми вярваш. — Кара го докосна по лицето. — Не зная коя беше жената, която ти позвъни, но лъжеше тя. Не аз. — Гласът ѝ трепереше от напрежение.

Брукс хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Всичко е наред.

Той щеше да стигне до дъното. И ако жената лъжеше, за да натопи Кара, щеше да го изясни. Щеше да я намери.

— Спи.

Макар че се съмняваше, дали сам ще може да последва съвета си. Мислите му бяха изпълнени със съмнения и тревоги.

Ако Кара беше невинна — а той можеше да заложи собствената си значка, че това е точно така — значи имаше някой, който дяволски много се стараеше да я представи в лоша светлина. А това ставаше, когато някой ти има зъб по лични причини. Винаги беше така.

Кой ненавиждаше неговата сукуба толкова силно, че се опитваше да съсипе живота ѝ? И беше готов да извърши дори убийство, за да е сигурен, че ще я види наказана?

Той щеше да разбере.

И знаеше, откъде да започне.

Найл.

Кара се отпусна назад върху възглавницата и затвори очи. Думите, изречени от Тод, все още ехтяха в ушите ѝ.

А онова, което премълча, отекна като болка в сърцето ѝ.

Когато правиха любов, Кара оголи пред него душата си, позволявайки му да надникне дори в най-тъмните ѝ и далечни кътчета. Но Тод все още не ѝ се доверяваше.

Изглежда, трябваше да се оттегли. И да му даде възможност за пространство.

Или беше настъпило време да покаже на света колко силна и могъща може да бъде една сукуба.

Защото зад това телефонно обаждане можеше да има само едно обяснение.

Някаква кучка се опитваше да ѝ припише убийствата.

А тя не смяташе да търпи подобно нещо от никого.

Кара можеше да се държи като порядъчна гражданка. Правеше го от години. И макар че това поведение бе влязло дълбоко под кожата ѝ, нейната демоническа същност все още си оставаше в сърцето ѝ.

Смяташе да намери тази, която бе решила да съсипе живота ѝ. И да я накара да си плати за всичко.

За смъртта на бедния Майкъл. И на другите мъже.

За това, че накара Тод да се усъмни в нея.

И за това, че беше прецакала най-хубавата ѝ нощ от години.

Кучката скоро щеше да узнае какво се случваше с хората, успели да ядосат демон.

Жената трябваше да бяга, и то бързо. Защото щом една сукуба започнеше да преследва жертвата си, нямаше спиране.

— Ти си била наистина тъпа кучка, знаеш ли? — От тъмнината се разнесе дрезгав глас и Сюзан рязко се обърна. Гърбът ѝ се блъсна в стената на телефонната кабина.

„О, по дяволите! Той е тук!“

— К-какво...

Той ѝ се усмихна и от вида на усмивката му, кръвта във вените ѝ застина. Сюзан се боеше от малко неща, но този демон я хвърляше в ужас.

Защото знаеше, че е зъл.

До дъното на душата си.

Също като нея.

Бавно и внимателно тя започна да се отпуска на колене. Преди да тръгне, за да изчезне от града, мина през заложената къща и излезе от нея с нов, добре заточен нож за убийства — същият, който сега беше прикрепен към глезена ѝ. А Сюзан се увличаше по остриетата. Харесваше ѝ да ги има под ръка. Любовта ѝ към тях беше започнала още когато бе на седемнайсет и използва острия нож за рязане на месо на майка си, за да намушка втория си баща право в сърцето.

Веднага след като копелето реши отново да я опипа.

Само още няколко сантиметра и ножът щеше да се озове в ръката ѝ. Сюзан познаваше уязвимите места, но дори и да не успееше да го убие, в крайна сметка щеше да го наръга достатъчно, за да си осигури малко време за бягство и...

Той направи рязко движение и я хвана за дясната китка. След което с едва забележимо завъртане на пръстите си я счупи.

Тя не започна да крещи. Беше приключила с това преди много години. Просто погледна в черните очи на демона и се опита да сподави болката си.

Мъжът рязко я дръпна към себе си.

— Играла си си без мен, скъпа. — Наведе се, целуна я по бузата и я подуши. — Още мога да усетя аромата на кръвта по кожата ти.

Тя стоя под водата в продължение на часове. И се търка толкова много, че кожата ѝ се възпали. Но тези проклети демони можеха да подушат няколко капки кръв на разстояние от километър. Или поне така се говореше за тях в историите.

Сюзан смяташе половината от тези слухове за небивалици и пълни глупости, но нямаше смисъл да отрича очевидното — този демон знаеше точно какво беше намислила и направила, докато самият той се занимаваше с преследването на друга жертва.

— Томи заслужаваше смърт.

Беше я зарязал. Нея. Искаше да офейка и да я забрави.

Това не беше позволено на никого. На никого.

И Томи много бързо промени решението си, след като Сюзан се хвана за ножа и го поряза няколко пъти. Той започна да я моли за пощада.

Но тя не беше в настроение да прощава.

— Томас Монро не беше в моя списък, Сюзан.

Неговото докосване я изгаряше, но... със студ.

В началото това я възбуждаше. Харесваше ѝ страстта, в която имаше примесен страх.

И когато започнаха да убиват, привлекателността му се повиши в пъти. Измина доста време, преди да започне да се осъзнава и да си задава въпроса: А каква съдба, този привлекателен демон, миришец на секс и смърт, беше отредил за нея?

— Той не трябваше да умира.

— Аха, точно така. Смятай, че е бил в моя списък.

Тя най-вероятно трябваше да се държи по друг начин. Да си придаде вид на уплашена до смърт. Да се тресе от страх.

Но това не беше в нейния стил дори когато сърцето ѝ се свиваше от ужас.

Демонът ѝ се усмихна и сладкият му аромат се разнесе във въздуха около тях. Напълно безпомощна, тя не можеше да стори нищо — тялото ѝ започна да отговаря на този примитивен зов. Зърната на гърдите ѝ се напрегнаха. Плътта между бедрата ѝ се овлажни.

— Миличка, за мен ти беше такава изненада — и той отново наведе глава към нея. Целуна устните ѝ и я притисна по-здраво към телефонната кабина. — Толкова красива...

Той лъжеше. И Сюзан го знаеше. Да, тя не беше лоша. В миналото доста често използваше привлекателността си, за да постигне собствените си цели. Но той не я искаше заради красотата ѝ.

Искаше я, защото толкова много приличаше на другата жена — на Кара.

Какво пък, щеше да ѝ покаже на тази демоническа курва. Кара скоро щеше да се озове в затвора.

— Ти си оставила улики. От твоя страна това е било... много лошо, скъпа.

Е, да, тя не беше толкова опитна като него. И по-зле замиташе следите си.

— Ченгетата нямат нищо срещу мен — насила се усмихна тя. — Те смятат, че е виновна онази певица, Кара. Аз току-що позвъних на детектива, ти знаеш — онзи, който не я изпускаше от поглед в клуба...

Демонът сложи ръка върху гърлото ѝ. Погали я.

— И?

— Аз... аз му казах, че алибито ѝ не струва и пукната пара. И че всички в клуба са излъгали.

Ритъмът на сърцето ѝ малко се поуспокои, когато в душата ѝ се зароди надеждата. Може би щеше да успее да се измъкне? Той искаше да прехвърли всичката вина за убийствата върху Кара. И ето, тя току-що му поднесе тази курва на сребърен поднос. Какво значение имаше, ако междувременно беше извършила някакво допълнително убийство?

Пръстите му започнаха да я стискат здраво за гърлото.

— Толкова ли си тъпа?

От болката очите на Сюзан се насълзиха и тя примигна, за да не ги пролее. Можеше да се измъкне от тази ситуация. Все още не беше късно.

Но сърцето ѝ отново запрепуска лудо.

— Той се чука с нея — едва ли не изплю думите демонът. — Когато си звънила на детектив Брукс, тя е топила леглото му. — Той се разсмя. Студено и хладно. — Тя сигурно е чула всяка твоя дума. Разбрала е какво става, Сюзан, и сега ще започне да те преследва.

— Н-няма... да м-ме н-н-намери... — Да говори, когато пръстите му почти бяха премазали гърлото ѝ беше много трудно; едва успяваше да произнесе думите.

Ръката му леко се отмести и тя конвулсивно си пое дъх.

— Разбира се, че ще те намери, глупачке! Демоните са отлични преследвачи. Почти толкова добри, колкото и шибаните шифтъри.

Но тази Кара беше просто една обикновена певица. И Сюзан изобщо не се страхуваше от нея. Щеше да я наръга така, както го направи с Томи...

Издевателският му смях се разнесе отново.

— Ти така и не разбра с кого си се свързала, нали?

Сюзан започна да се дразни.

— Аз... зная, ч-че ти... имаш нужда от мен. — Той нямаше да може да убива без нея. Тя беше примамката. Идеалната стръв. И макар че демонът беше много разярен, тя не смяташе, че той би стигнал до крайности. — Послушай, м-мисля... ние трябва... да преразгледаме правилата на играта. — Разбира се, сексът беше умопомрачителен. Проклятие, след убийствата сексът винаги беше умопомрачителен. Освен това демонът ѝ даваше пари. И ѝ беше наел не лоша квартира.

Но сега тя щеше да командва. Сюзан позволи устните ѝ да се извият в крива усмивка.

В отговор, очите на демона се присвиха още повече.

— Всъщност, Сюзан, ти вече не си ми нужна.

И ето така съдбата ѝ бе решена.

Тя го отблъсна с всичка сила. В дълбината на черните му очи видя собствената си смърт. Копелето отново се разсмя и отстъпи. Тя успя да се наведе и да измъкне ножа от глезена си.

— Стой по-далеч от мен! — Наложил ѝ се да държи ножа с лявата си ръка, защото с дясната нямаше как да се справи.

— Ах, Сюзан, но защо искаш да се бориш с мен? — и върху лицето му се появи омагьосваща лъжлива усмивка. Тя винаги беше смятала, че хората са майстори на лъжата, но с демоните не можеше да се сравнява никой.

— Махай се!

Той все още препречваше изхода. Ако успееше да го накара да се отмести, щеше да има шанс да прибяга до колата си...

И в този момент го усети. Ароматът му. Толкова дразнещ. Секс. Власт.

„Не, по дяволите! Не-е!“

Напълно безпомощна, Сюзан усети как тялото ѝ отново я предава.

— Не ти трябва този нож. — Гласът му беше станал нисък и дълбок.

Проклетите им номерца! Тя мразеше демоните!

Ръката ѝ, стискаща ножа, започна да се отпуска.

— Добро момиче.

Не! Тя беше престанала да бъде добро момиче в онази нощ, в която онова копеле, вторият ѝ баща, се промъкна в леглото ѝ.

— Ти ме желаеш, нали, Сюзан? — Негодникът все още използваше хипнотизиращия си дар върху нея.

Зърната ѝ бяха толкова напрегнати, че я боляха. Коленете ѝ трепереха. С труд успя само да кимне.

— И не искаш да ми причиниш болка, нали?

О, точно обратното!

Той повдигна ръка и съкрати разстоянието между тях. Прокара пръсти по гърдите ѝ и я оципа по зърното.

— Целуни ме, Сюзан.

Устните им се срещнаха. Целувката беше прекалено груба, прекалено жестока и тя дори успя да усети върху езика си медния вкус на кръвта.

След това почувства как ръката му се премести върху гърдите ѝ. Точно над сърцето.

„Не!“ — разнесе се в главата ѝ безмълвен вик, макар че Сюзан все още продължаваше безпомощно да го целува.

Откъсна се от устните ѝ.

— Възнамерявам да изсмуча всичко от теб... — прошепна ѝ той с ласкавия глас на нежен любовник. — Всичко, до последната капка... И ще го направя. А след това ще оставя трупа ти да се разлага в тая дупка. — Последва още една болезнена целувка.

След което Сюзан го усети. Лекият полъх на магията във въздуха. „Не, Господи, не! Не искам да умра така!“

Тя насочи всичките си сили към лявата си ръка. Нужна ѝ беше само секунда, за да успее да се изплъзне от контрола му. Ако той се разсееше, феромоните щяха да отслабнат и тя щеше да бъде в състояние да се бори...

А нямаше само да се извива и да стене като разгонена кучка.

— О, Сюзан... Ти ще ме молиш да те изучакам. А после — да те убия.

Треперещите пръсти на лявата ѝ ръка се напрегнаха около дръжката на ножа.

„Накарай го да се разсее!“

— Аз... аз все още... мога да... помогна — успя да отрони тя. — Аз... Аз мога... да съблазня... други мъже... Не трябва...

Демонът само се разсмя. Гръмогласно.

— Аз вече ти казах, Сюзан — и той обхвана с ръце лицето ѝ. — Ти повече не си ми нужна.

Беше загазила здраво. Беше решила да си поиграе с дявола, но не мислеше, че е готова да се отправи към Ада.

— Н-но аз... мога да... п-привлека с-следващият... м-мъж в т-твоя... с-списък! Т-тод Б-брукс...

— Ти вече го направи — и той ѝ се усмихна. — Благодаря ти за подаръка!

О, да! Щеше да ѝ благодари още повече. Дишането ѝ се накъса, по слепоочията ѝ избиха капки пот, но Сюзан успя да замахне и да пониже демона в хълбока.

Той трепна, извика и отстъпи назад.

Главозамайващият аромат отслабна и макар и за кратко, мислите на Сюзан се проясниха. Тя заръмжа и отново заби ножа си право в гърдите му. Викът му от болка прозвуча като най-красивата музика в ушите ѝ. Тя издърпа ножа и отново го заби, колкото можеше по-надълбоко.

Кръвта плисна по стените на телефонната кабина и потече надолу. Сюзан прониза демона в гърдите още веднъж. Яростно. Отчаяно. Той трябваше да умре. Или поне да стане по-слаб.

Тя замахна за нов удар, но мъжът направи рязко движение и я хвана за гърлото.

— Кучка! — Дишането му беше затруднено. — Аз не съм един от шибаните ти хора, Сюзан. — Демонът я разтърси и я блъсна назад в стената. Пред очите ѝ се завъртяха звезди, червени като кръвта. — Трябва ти нещо много повече, отколкото няколко удара с нож, за да ме довършиш.

„Значи, аз ще разбера колко повече“ — помисли си тя, докато светът ѝ се смаляваше до размерите на болката и кръвта. Тя щеше да продължава да забива ножа в него дотогава, докато копелето най-накрая не паднеше мъртво. Напрегна се и се опита да промуши острието между телата им.

Той трябваше вече да е станал по-слаб. Кръвта му беше навсякъде наоколо. Овлажняваше кожата ѝ. Просмукваше се в дрехите ѝ. Стичаше се по стените.

Захватът на демона около гърлото ѝ стана по-силен. Ножът едва не се изплъзна от окървавените ѝ пръсти. Ако само успееше...

— Толкова се радвам, че дойде точно тук, скъпа — процеди през зъби той, изпепелявайки я с черните си очи. — Отлично пусто място. Наоколо няма никой в радиус от няколко километра. Прекрасно място, за да умреш.

Тялото ѝ се разтресе, а сърцето ѝ запрепуска лудо.

— Не трябва! Просто...

Прекалено късно. Той стисна с ръка, изви главата ѝ леко надясно и с едно бързо движение счупи врата ѝ. Ножът се изплъзна от пръстите ѝ и със силен звук падна на пода.

Демонът не я пусна веднага. Наслаждаваше се да усеща под пръстите си счупените ѝ шийни прешлени. Усмихна се и едва тогава отпусна ръка, позволявайки на тялото ѝ да се свлече на земята.

Извикаха Тод на местопрестъплението на булевард „Томас“ малко след осем. Когато се събуди, Кара си беше тръгнала. И вече за пети път, откакто излезе сутринта от дома си, си задаваше въпроса защо тя беше изчезнала, без дори да му каже едно „довиждане“.

Брукс паркира автомобила си и изскочи от него, напълно автоматично бъркайки в джоба на якето си за латексовите ръкавици, когато Колин го спря.

Очите на Гит бяха тревожни.

— Къде е Кара?

Тод намръщено го изгледа.

— Сякаш пък зная. — Но щеше да разбере. И то скоро.

Устните на Колин се напрегнаха.

— Кога я видя за последен път?

„Що за глупости?“

— Нашият маниак отново ли е убил? Проклятие, не ме изненадва, че извикаха точно нас. — Какво се беше случило? Наоколо нямаше хотели ли? Дали Госпожа-Убийца отново беше нанесла удар? И Колин се опитваше да окачи новото убийство на врата на Кара? „Няма да стане!“ — Слушай, партньоре, Кара си има алиби. Миналата нощ беше при мен.

— При теб?

— Да. В моя дом. До седем сутринта. — Някъде тогава беше дочул тихото прещракване на входната врата след нея.

— Не съм казал, че е извършила престъпление...

— Тогава какво става?

Колин изсумтя:

— Сигурен ли си, че е била с теб до седем сутринта?

„Какво, по дяволите, трябваше да означава пък това?“

— Да.

Колин явно се отпусна.

— Отначало помислих, че това е тя, но миризмата е различна, а и луничките са други. И...

— Майка му стара! За какво говориш?

Партньорът му го погледна право в очите и изрече:

— Погледни сам!

Какво пък, точно това възнамеряваше да направи, преди Гит да го спре. Отмести го с рамо и се отправи към телефонната кабина, оградена с жълта полицейска лента. Дори от разстояние се виждаше залялото с кръв стъкло.

— Проклятие! Някой наистина си го е изкарал на жер...

— Кръвта не е на жертвата — разнесе се гласът на Колин иззад гърба му. — Тя е умряла от счупване на врата.

Тод приближи до входа. Погледна надолу...

И му се стори, че в сърцето му се забива нож.

— Тя... толкова прилича на Кара.

Не напълно, разбира се. Но същата прическа. Нос. Вежди. Брадичката ѝ беше малко по-широка, а върху носа ѝ се виждаха лунички, но... проклятие, сходството беше налице.

— Униформените, озовали се на сигнала, са я познали... или поне са си помислили, че са я познали. Виждали са Кара в участъка. Затова са позвънили на капитана, който ми заповяда да дойда тук.

„Това можеше да бъде Кара!“

Жената толкова ѝ приличаше, че спокойно можеха да минат за сестри.

Копието на Кара, намерено мъртво в телефонна кабина, няколко часа след тайнственото обаждане до него?

Такива съвпадения просто не съществуваха. Изкашляйки се, Брукс попита:

— Прегледахте ли телефоните, с които е разговаряно?

— Току-що наредих. — Пауза. — Когато МакНийл ми позвъни, нареди засега да не ти казвам нищо. Аз... аз не разбрах какво се е случило и реших, че ти също трябва да знаеш... — Колин замлъкна по средата на изречението и поклати глава. — Човече, ако знаех, че според МакНийл са убили твоята жена, аз никога нямаше да ти се обадя...

Твоята жена. В гласа на Колин имаше разкаяние.

— Но това не е Кара.

Ами ако беше тя? Какво щеше да почувства, ако беше дошъл тук и беше намерил окървавеното ѝ тяло, лежащо на пода на телефонната кабина?

Не! Брукс стисна юмруци. Отказваше да мисли за това. Неговата жена, както Колин правилно беше отбелязал, беше силен демон. Никой нямаше да я нарани.

Никой. Тод насила си наложи да отмести поглед от лицето на жертвата. Върху челото му изби пот.

„Върши си работата!“

Трябваше да се концентрира. И да направи необходимото.

А след това щеше да се разкара от това проклето място.

„Не е Кара!“

Брукс се приближи още, опитвайки се да не докосва жертвата. Погледът му попадна върху малкия метален панел с телефонния номер на кабината, прикрепен малко по-надолу от самия апарат. Макар че и той беше залят с кръв, това не му попречи да види цифрите.

Тод въздъхна тежко. Да бе, съвпадение! Направо да не повярваш! Обърна се към все още бледния от терзанията си Колин.

— Мисля, че ще изясните, че последният набран номер е моят.

— Какво?

— Позвъниха ми снощи, късно през нощта... по-скоро рано тази сутрин... накратко, около четири сутринта. — Вероятно няколко минути преди смъртта на жертвата. — Жената заяви, че алибито на Кара е пълна лъжа. И целият персонал на „Парадайз Фаунд“ ни лъже.

— От къде на къде?

— Защото така им е заповядал Найл.

— Проклятие!

— Изписа се този номер — и Брукс посочи към табелката. Това дяволско разследване продължаваше да им поднася изненади. Една след друга. Тод едва не подсвирна, когато огледа вътрешността на кабината по-добре. Кръвта беше навсякъде.

— Изглежда дамата не се е дала току-така.

„Слава Богу, това не е Кара!“

— До тялото намерихме нож — обясни Колин. — Вече го прибраха и изпратиха в лабораторията.

Брукс потисна пристъпа си на гадене и отстъпи; толкова беше силна миризмата на кръвта. Какво пък, ножът обясняваше много, ако...

— Тук не трябваше ли да има още един труп? — тихо се поинтересува той. Някой явно е кървял като заклано прасе. Нито един човек не може да оживее, след такава загуба на кръв.

Нито един човек? Брукс срещна погледа на Колин. И разбра всичко. Сякаш невидим юмрук се стовари върху лицето му.

— Някои хора не могат да бъдат убити толкова лесно — спокойно му отговори той.

Не хора. „Други“.

Майка му стара!

Тихо, за да не привлече вниманието на другите полицаи, Тод се поинтересува:

— И колко бързо един демон може да се оправи от раните си?

— От такива ли? — въздъхна Колин, след което обясни: — Няколко дни. Ако, разбира се, не е десето ниво. Макар че и на такъв ще му потрябва малко повече време. Най-малкото — поне двадесет и четири часа.

Значи, трябваше да се размърда.

— Местопрестъплението отцепено ли е?

— Да. Всичко е направено. Смит идва насам. Капитанът също. — Гит подсвирна. — Опа... Копелето ще ми скрива задника, когато разбере, че си бил тук. — Колин дори потръпна от тази мисъл. — Макар че си го заслужавам, човече. Много съжалявам, ако това беше тя...

— Но това не е тя. — Брукс обърна гръб на тялото. На местопрестъплението всичко щеше да бъде наред. На Колин можеше да се разчита. Всичко щеше да е под контрол.

Затова свали ръкавиците и се отправи към колата си. Бързо. Почти тичешком.

— Брукс! Проклятие! Почакай!

Тод забави малко.

— Ако нападателят може да се възстанови толкова бързо, както каза ти, значи разполагаме с много малко време. — Всяка минута, похабена напразно, беше в полза на убиеца. — Ти се занимавай с местопрестъплението.

— А ти къде отиваш?

Брукс се обърна и срещна погледа на Колин. Да, мъжът определено нямаше да е във възторг.

— Отивам в „Парадайз Фаунд“.

Гит започна да сипе ругатни.

— Не! Почакай, не ходи сам! Трябва ти някой, който да ти покрива гърба...

— Заеми се с трупа — прекъсна го Тод. — Този път Найл е мой.

Копелето не беше в неговия списък със заподозрени до позвъняването тази нощ. След като беше споменато името на този демон, жената бе зверски убита.

Съвпадение? Брукс не вярваше в тях.

О, да, време беше да направи визита на дявола.

И да разбере дали от него не течеше кръв.

— Искам да видя шефа ви!

Двете горили, подпиращи вратата, само се усмихнаха, когато Тод изрече думите със заповеден тон.

„Не съм в настроение за тези глупости!“ — и повдигна края на якето си, за да се види оръжието му.

— Казах вече: Искам да видя вашия шибан шеф!

Горилите спряха да се хият. Огромният и плешив — Боже, той спи ли изобщо някога? — пристъпи напред и скръсти ръце на гърдите си, приличащи на бъчва.

— Найл сега е зает.

Интересно с какво? Опитваше се да спре кръвта, изтичаща от множеството му рани ли?

— Пусни ме!

Да, Брукс нямаше заповед за обиск и можеше изобщо да не получи такава, но не смяташе да си тръгва, преди да е поговорил с

Найл.

У него нямаше дори капка съмнение, че Кара не беше виновна за тези ужасни престъпления на Госпожата-Убийца.

Но можеше да стане нейна жертва.

Боже, онази мъртва жена толкова приличаше на нея...

— Имам пореден труп. И всичко сочи към Найл. Ако не искате всеки човек-полицай в Атланта да започне да чука по тази врата двадесет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата, ще се наложи да ме пуснете.

Плешивият просто го оглеждаше от горе на долу. Тод издържа на погледа му. Найл-накрая канарата изруга и вдигна радиостанцията си. Дочу се някакъв шум, след което той измърмори:

— Кажете на Найл, че ще си има компания.

И биячът отстъпи, пропускайки Брукс.

Тод с ръмжене се промъкна покрай него и другия глупак — дълъг и кльоцав младеж, с малки като мъниста очи, които почти мятаха ножове по него.

В клуба беше тихо като в гробница. Миналия път, когато дойде тук, за да притисне Найл, „Парадайз Фаунд“ го посрещна по същия начин.

Очевидно местните чудовища не обичаха да се показват посред бял ден.

Оставаше само да намери това копе...

Вляво се отвори врата с надпис „Не влизай!“ Найл излезе и внимателно я затвори след себе си. Демонът повдигна вежда, когато срещна погледа му.

— А, детектив... Все се питах кога ще се видим отново. По думите на моя барман Камерън, ти си се пристрастил към клуба ми. Макар че вие, смъртните, много лесно изпадате в зависимост.

Копелето изобщо не приличаше на ранено. Тъмната му коса беше сресана назад и откриваше високото му чело, а черните му очи проблясваха, докато гледаше към него.

— Камерън го е казал, така ли? — Този барман не прекаляваше ли с говоренето? Погледът му се насочи към бара. Нямаше никакви признаци за присъствието на Камерън.

Но той, така или иначе, не беше тук заради него. Тази битка щеше да я отложи за друг път.

Сега трябваше да се разбере с копелето, стоящо пред него.

— Имам още един труп...

— Още един? — прекъсна го Найл, разтягайки думите. — Вие, момчетата от полицията на Атланта, наистина нямате време, за да поскучаете.

— Жертвата прилича като две капки на една от твоите певици — Кара Малоун.

Найл дори не трепна.

— Наистина ли?

— Да. Наистина — стисна юмруци Брукс. — Имам причини, при това много сериозни, да предполагам, че жертвата преди смъртта си е успяла да нарани изрода, който я е убил.

— Изрода? Сигурен ли си, че това е мъж?

Не беше, но Брукс имаше дяволски силно подозрение, че убиецът е точно пред него.

— Убитата ми позвъни тази нощ. — Това, разбира се, още не беше доказано, но мъртвата жена би могла да се окаже тази, която му звъня. А и да излъже Найл не беше престъпление. Напротив. Просто се получаваше идеалната стръв. — Тя каза, че ти си накарал твоите служители да излъжат за алибито на Кара.

Сега вече се намръщи и Найл. Направи няколко крачка напред, отдалечавайки се от затворената врата.

— Не съм казвал на никого, че трябва да лъже.

— Е, може да си използвал някои от твоите шибани демонски таланти, за да може персоналът ти да си мисли, че казва истината?

Найл потупа с пръст по брадичката си.

— Е, най-накрая си си поразмърдал мозъка, детектив. Отне ти доста време!

Брукс наистина ненавиждаше това копеле.

— Но в теорията ти има дупка — и Найл се отправи към бара. — Демон не може да влияе на себеподобните си. А моят персонал напълно — ако не смятаме една вещица, която също е имунизирана срещу чара ми — се състои от чистокръвни демони.

И сякаш като по магия иззад бара се появи видимо преbledнелият Камерън. Той наля на Найл някаква кървавочервена течност, а към Брукс побутна чаша с уиски.

— Не съм дошъл тук, за да пия — отрязва Тод. „Още няма и десет сутринта. Тези демони съвсем ли бяха откачили?“

Найл бавно отпи от чашата си.

— Разбира се, че не. Благодаря, Камерън. — Самодоволният негодник отново го погледна. — Ти си тук, за да провериш дали по мен няма някакви рани, нали така? От нападението?

— Да.

Барманът се отдалечи и се разтвори в мрака.

— Не мисля, че съм длъжен да ти показвам, каквото и да е. Имам предвид, че тялото на демона принадлежи единствено на него, нали? — и върху устните му отново се появи издевателска усмивчица. — Ти си отворил уста, за да захапеш прекалено голямо парче, детектив. Не ти е по зъбите. Мисля, че ще е по-добре да се разкараш оттук и да изпратиш обратно шифтъра. В крайна сметка, той е достатъчно силен, за да се мери с големите играчи.

Търпението на Тод се изчерпа. Той все още помнеше мириса на кръвта и тялото на жената. Сякаш гледаше в лицето на Кара. Брукс изобщо не беше в настроение да позволи на някакъв демон да го разиграва. Хвърли се напред, хвана го и блъсна гърба му в бара.

— Не се ебавай с мен!

— Защо пък не? Нима ти не се чукаш с една от моите певици?

Е, това беше! Брукс реши, че този път ще му покаже. Вдигна юмрук, за да го стовари върху физиономията на Найл и...

— Тод, спри!

Гласът на Кара.

Той рязко извърна глава. Тя стоеше там; до вратата, от която преди няколко минути беше излязъл Найл. Брукс положи толкова усилия да не го удари, че ръката му се разтрепери.

— Какво правиш тук? — Не го пускаше и не отпускаше юмрук, макар и изненадан, че този път демонът не използва силата си, за да го хвърли през клуба.

Кара погледна към Найл, а после отново към Тод.

— Аз работя тук, нали не си забравил?

— Не и днес. В почивка си. — Той отдавна беше научил разписанието ѝ: от сряда до събота.

— Хм... Имаш добра памет, детектив — промърмори Найл.

Кара вирна брадичка.

— Но въпреки всичко ми се наложи да дойда, за да си взема чека и... да поговоря с Найл за музикалната група.

Много удобно обяснение.

— Събличай се! — отново отрязва Тод.

Кара примигна от изненада:

— Хм, Тод...

— Не ти! — И щеше да бъде по-добре, ако тя изхвърлеше от главата си мисълта да устройва стриптийз пред шибания демон. Брукс отпусна юмрук и сграбчи черната тениска на Найл.

— Той!

Очите на Найл — също толкова черни, като тези на Кара, когато тя не използваше магия, за да ги скрие, но, за разлика от нейните, абсолютно студени — се присвиха.

— Каквото и да си чул за мен, детектив, не е вярно. Предпочитам отначало да ме поухажват малко. И то жени.

Шибан изрод!

— Приключвай с мрънкането и сваляй тениската си.

Кара пристъпи към Брукс и ароматът на секс и лавандула го обгърна.

— Найл не е убил онази жена. Той дори не знаеше за нея, докато аз не му казах за обаждането...

— Какво?

— Слухът на демона...

— Още една дупка в образованието ти — едновременно с Кара произнесе Найл.

— ... е много по-остър от този на човека. Не толкова добър, колкото у шифтърите, но... — и тя присви рамене. — Чух всичко, което каза на Найл.

Проклятие!

— И чух какво ти каза онази жена по телефона.

— Това го зная. — Не от това беше изненадан. Кара лежеше съвсем близо до него. Дори човек би успял да чуе целия телефонен разговор. — Онова, което не мога да разбера, е, защо хукна при него?

Това страшно много го ядоса.

Разяри го. Добре де, направо го вбеси.

Кара не трябваше да говори с Найл, а трябваше да се обърне към него.

— Ние с Кара се познаваме отдавна — в гласа на Найл ясно прозвучаха самодоволни нотки, което още повече напрегна Тод. — И тя ми има доверие.

Демонът не трябваше да допълва нищо повече.

„Тя не ти вярва!“ се подразбираше.

— Сваляй шибаната си тениска, по дяволите — Брукс не беше дошъл тук, за да изяснява кой от тях двамата познава Кара по-добре. И не смяташе да се прави на ревнив любовник, макар че точно с тази роля в момента се справяше отлично.

— Махни си ръцете — отреза го Найл и маската на невъзмутимо спокойствие върху лицето му започна да се пропуква. В гласа му прозвучаха гневни нотки.

Тод се втрени в него. Изчака секунда. Втора.

След това го пусна.

— Твой ред е. Сваляй тениската си!

Найл му хвърли изпепеляващ поглед.

— Нищо не съм длъжен да...

— Заради мен. — Кара го докосна по ръката и Тод едва успя да се сдържи, за да не му се нахвърли отново. — Просто му покажи.

Найл пое ръката ѝ. Повдигна я към устните си и я целуна.

— Само заради теб. — Изправи се, свали тениската си през глава и им показа абсолютно идеален торс — без нито една драскотина.

После, повдигнал вежда, се обърна към Тод:

— Това достатъчно ли ти е или искаш да си сваля и дънките?

Телефонната кабина беше тясна. Пръските кръв започваха достатъчно високо, което означаваше, че нападателят е бил ранен в горната част на тялото. Не в долната.

— Няма нужда — проръмжа Тод.

Найл ѝ намигна.

— А ти как смяташ, любов моя? Да ги сваля ли?

— Няма нужда — отвърна Тод вместо нея.

Тя поклати глава.

— Послушай, стига си се държал като глупак. Найл направи това, което поиска и, забележи, при това любезно се съгласи...

А доколко това копеле беше любезно спрямо нея?

— Преди по-малко от час намерих тялото на жена. Нещастницата приличаше на теб като две капки вода.

Кара трепна.

— Трупът беше в телефонна кабина извън града. Оставили са я там като счупена кукла.

— Значи жената, която ти звъня... наистина е мъртва?

— Да, мисля, че е тя. — Беше сигурен в това деветдесет и девет процента.

Кара стисна за миг очи, след това ги отвори и каза:

— Ти не разбираш, какво става, Тод — и тя облиза пресъхналите си устни. — Може би ще ти се стори пълна глупост, но аз... струва ми се, че някой иска да ми припише всички тези убийства.

Не беше глупост.

— И ти затова дойде при Найл?

— Той не е заставял никого да лъже заради мен! Моето алиби е истинско. Онази жена... — и тя преглътна — ... ако... ако точно тя ти е звъняла... тя излъга. И има само една причина, за да е решила да излъже ченге.

— Защото е искала да натопи Кара — завърши мисълта ѝ Найл, без да направи нито едно движение, за да се облече. Вместо това взе чашата си и отпи още една глътка. — Всички жертви така или иначе са свързани с Кара, нали така, ченге?

Всичките, освен последната. Томас Монро... начинът на убийството му просто не се вписваше в общата схема.

— И така. Ти имаш камара от трупове. Всичко сочи към Кара, макар че тя дори не е знаела за съществуването на някои от жертвите. Мъже в добра форма. Мъртви. — Найл почука с пръст върху бара. — И на всеки от тях има отпечатък на секс-демон.

— Сукуба — отрязва Тод.

Найл повдигна вежда.

— Интересно, нали? Във всички хотели администраторите са виждали блондинка, която по описание прилича на Кара...

— По дяволите, откъде знаеш? — настоятелно попита Брукс.

Найл отново повдигна вежда.

— Нали се досещаш, че поне една трета от сътрудниците на полицията в този град са демони, детектив? — и отпи още една глътка от чашата си. — Та... докъде бях стигнал? А, да. Та така, всички администратори описват жена, приличаща на Кара, жертвите са убити чрез докосване на секс-демон, а на едно от местопрестъпленията ти

дори си намерил документите ѝ, които направо са те чакали там, нали така?

Кара не отместваше очи от Брукс.

— Говоря образно... — и демонът отпи поредната глътка от чашата си. — ... убиецът едва не ви е опаковал Кара като подарък.

— Това е истината, Тод — нервно потвърди тя. — Някой се опитва да ме натопи. Засега нямам доказателства, но ще ги намеря и...

Брукс я хвана за ръката и я придърпа към себе си. Много близко. Искаше му се да я целуне. Да я бележи. Да каже на Найл да върви по дяволите и да не се доближава до неговата жена. Вместо това, Тод просто я прегърна по-силно.

— Тод? Някой наистина ми копае гроба и аз...

— Сладка, нима мислиш, че аз самият не съм стигнал до този извод?

След което, без да има повече сила да гледа в тези изпълнени с болка очи, Тод я целуна.

Силно. И страстно. Стараейки се да не обръща внимание на студа, обгърнал тялото му.

Инстинктите му се бяха събудили и крещяха с всички сили.

Неговата сукуба беше в опасност.

А той не беше уверен, че притежава достатъчно сили, за да я защити.

Но щеше да направи всичко, за да опита.

ГЛАВА 13

— Слушай, вече ми се повдига от този участък — мърмореше Кара, докато Брукс я дърпаше след себе си към затрупаното си с книжа бюро.

— Това беше грубо. — Той махна с ръка към един от полицаите в униформа. — Марк, наглеждай я.

„Да я наглежда ли? Какво си беше въобразил? Че съм неговото кученце ли?“ — и Кара заскърца със зъби.

Марк кимна.

Тод я побутна към стола си.

— Стой тук.

Само още пет секунди и... тя щеше да се взриви.

— Детектив? — обърна се към него Марк. Сигурно преди всичко от недоумение, защото не знаеше като каква трябва да я пази — като заподозряна или като потенциална жертва.

По дяволите, не беше нито едното, нито другото.

— Трябва да намеря капитана. — После Тод посочи към Кара.

— Не я изпускай от очи. И не ѝ разрешавай да излезе оттук.

Кара процеди през зъби:

— Тод, няма нужда...

Брукс се държеше като пълен кретен, откакто си бяха тръгнали от „Парадайс Фаунд“.

— По дяволите, няма! Скъпа, смятай, че преминаваш програма за защита на свидетели — и той страстно я целуна. — Докато не разбере какво става, твоята безопасност е най-важна за мен.

И точно затова тя отново се оказа обкръжена от ченгета. Хвана го за ръката.

— Мога да се грижа за себе си. — Изобщо не оставаше с впечатлението, че той е осъзнал цялата същност на демоническата ѝ натура.

Тя не беше безпомощна жена, а свръхестествено същество. Е, не от десето ниво, за съжаление, но силите ѝ бяха напълно достатъчни, за

да надере задниците на повечето смъртни. И беше време Тод да престане да съди за нея по външността ѝ.

— Ти не знаеш с какво си имаме работа — тихо заговори Брукс; толкова тихо, че младият полицаи да не може да чуе. — Аз не зная с какво си имаме работа. И докато не изясним кой е нашият противник, ти ще бъдеш под защитата на полицията.

Проклятие!

— А сега, аз ще отида да намеря капитана и Колин, за да ме осведомят дали има нова информация за нашата Джейн Доу. — Погледът му беше напрегнат. — Остани тук и гледай да не забъркаш привлекателното си дупе в някоя каша.

След което погледна към Марк.

— Не сваляй очи от нея!

— Да, сър!

— И... се опитай да не я помирисваш намръщено добави Тод.

Марк примигна:

— Ъ-ъ-ъ... сър?

Брукс целуна Кара страстно още веднъж, след което се обърна и тръгна през помещението.

Като остави някакъв млад новобранец да я защитава.

Тя въздъхна и затвори очи.

Опита се да се сети за някой, който да я мрази толкова силно, че да е готов да извърши убийство.

В ума ѝ веднага изплува едно име. Ланс Денвърс.

Но копелето беше мъртво. От седем години.

Тя видя трупа му. Докосна студената му кожа.

Да, той беше мъртъв.

В края на краищата, нали точно тя му организира тази среща с дявола.

— Изяснихме личността на жертвата — каза Колин, подавайки на Тод папката с документи. — Сюзан Добс. Отпечатъците ѝ бяха в базата ни.

— Бързо направено! Колко време мина? Пет, шест часа откакто намерихме тялото?

— Това дело получи приоритет — отвърна МакНийл. — Очаквам, че всичко относно него ще бъде правено бързо.

Тод разтвори папката и насочи вниманието си към снимките — черно-бели фотографии на жената, направени по време на задържането ѝ.

— Какво е направила?

— Госпожица Добс е обичала да намушква мъжете с нож — отвърна МакНийл, облягайки се на стола. Кожената му обвивка протестиращо заскърца. — Започнала е още като подрастваща. За последните петнадесет години това вече ѝ се е превърнало в навик.

Убийство с нож. Дяволски приличаше на онова, сторено на Монро. Но останалите...

— Тя е човек, нали?

— Емили смята, че да — отвърна Колин.

Тод присви вежди.

— Я повтори?

МакНийл се прокашля.

— Нашата докторка усеща такива неща.

Ясно!

— Ако Ем твърди, че жертвата не е от Другите, значи това е така — потвърди Колин без сянка на съмнение.

Е, тогава това означаваше, че...

— Сюзан не е убила другите мъже.

— Или поне не и със своите ръце — отвърна партньорът му.

Друг вариант просто не можеше да съществува. Тод премести погледа си върху капитана.

— Това е постановка, сър. Не зная кой го прави и защо, но усещам, че Кара не току-така е замесена в това разследване.

Капитанът измърмори:

— Ти смяташ, че убиецът е използвал тази блондинка, за да привлече вниманието ни към госпожица Малоун?

— Не просто някаква блондинка, а точно копие на Кара.

— Може да е просто съвпадение — отбеляза Колин.

Тод изхъмка. Аха, как ли пък не!

— Макар че жената може да е била за примамка — продължи Гит, почуквайки с пръст по брадичката си. — Ем казва, че вампирите постоянно го правят.

— Какво?

Колин махна ръката от лицето си.

— Използват стръв. Някой доста привлекателен, който се отличава от тълпата, за да привлече вниманието на жертвата. Човекът прекалено късно осъзнава, че зад гърба на красавицата или обаятелния мачо се крие чудовище.

— На сукубите това не им трябва. — В главата на Тод бързо се задвижи механизмът от зъбни колела. Самата сукуба е примамка. Защо да използва Сюзан? Освен ако... Брукс поклати глава. — Какво знаем за живота на Сюзан Добс?

Колин измъкна бележника от джоба си.

— Майка в затвора, баща неизвестен и...

— Не това, а за сексуалния ѝ живот? Някой дали е изяснил...

Гит затвори бележника си.

— Бриант го направи.

Бриант беше най-новият детектив в отдела — тих младеж, който се беше преместил при тях от Маями преди няколко месеца.

— Сюзан е обичала мъжете и е преминала през невероятно много от тях. — Веждите на Гит се вдигнаха по-високо. — И какво? Трябва ти нещо конкретно ли?

Тод измери партньора си с недоволен поглед.

— Кара каза, че Майкъл Хаус е бил с нормална ориентация. Той би тръгнал само след жена. — Която като две капки вода приличаше на неговата бивша приятелка. — Мамка му! Сукубата няма нужда от примамка — повтори той, без да е в сила да сдържи обхваналото го вълнение. Изглежда, най-накрая се беше докопал до същността на нещата. — Жена няма нужда да използва Сюзан, но мъж...

Такава помощница беше дяволски необходима.

Колин подсвирна.

— Сюзан изглежда е съблазнявала нещастниците и ги е завързвала, обещавайки им див и страстен секс.

МакНийл започна да барабани с пръсти по бюрото.

— Но вместо това, ги е правела безпомощни. Сервирала ги е за убийство.

— Да. — Хипотезата беше дяволски добра. — Може би тя е завързвала мъжете, защото ако те са били наясно какво ги очаква, за нищо на света не биха се съгласили с правилата на играта.

— Той може да се е криел в шкафа... — замислено каза Колин.

— Или в някоя от онези малки бани. — Последната фраза беше произнесена съвсем тихо, сякаш говореше сам на себе си.

Проклятие, точно тази мисъл се беше завъртяла и в главата на Тод.

— Възможно е. — Проклятие! Може би е било точно така.

— Инкуб? — попита МакНийл.

— Това би обяснило отпечатъка. — Знакът на секс-демона; инкуб или сукуба. — Ако мъжът е искал да вземе всичко от мъжете, му е трябвала тяхната сексуална възбуда... И тук на сцената се появява Сюзан. — Жената е изглеждала страхотно, почти като неговата Кара.

— Значи така..., Сюзан ги е връзвала, възбуждала ги е до полуда... — прошепна Колин — ... а после в стаята влиза нашият инкуб. Протяга ръка и убива завързания нещастник.

— Отнемайки силата и живота му... Да! — В това имаше смисъл. Сега вече всичко придоби форма. — Мисля, че този мъж, който и да е той, се е спрял на Сюзан Добс заради сходството ѝ с Кара. Той е подхвърлил чантата ѝ на местопрестъплението, за да заподозрем именно Кара и е избрал всичките си жертви точно затова, защото са били свързани с нея.

— Освен Монро — поправи го Колин. — Не открихме нищо общо между него и Кара...

Главоблъсканицата се подреди напълно.

— Защото Монро е бил жертва на Сюзан. Единствено нейна. Само си помисли — и Брукс повдигна ръка и започна да свива пръстите си, докато изброяваше фактите: — Тя го е намушкала. Има дълга история с подобни убийства и на нас това ни е известно. Оставила е след себе си истинска касапница, дори улика...

— Това местопрестъпление се отличава от останалите — съгласи се и МакНийл.

— Защото е на друг убиец. — Тод го усещаше с всяка клетка на тялото си. — Тя е убила Монро. Сигурен съм, че ако разровим по-надълбоко, ще разберем, че помежду им е имало връзка. Нещо лично. — Жената беше нарязала... убила мъжа в пристъп на ярост, в това нямаше никакво съмнение. Върху гърдите му имаше множество прободни рани...

— Шибано! Оказва се, че тук е работил някакъв тандем... — започна МакНийл.

— Докато Сюзан не е нарушила правилата. — Тод си спомни за студения труп на жената. — След което е трябвало да бъде наказана. — Но кой го беше направил? Жената се опита да насочи вниманието му към Найл, но демонът явно беше чист.

Макар че външността беше измамна. С всеки изминал ден, колкото повече се разкриваше истината, Брукс се убеждаваше в правотата на старата поговорка.

— Ако убийството на Монро не е било планирано...

— Нашият убиец сигурно ѝ е бил бесен. — Защото тя е излязла извън неговия контрол. Разрушила е толкова внимателно изплетената паяжина на играта му. — Толкова бесен, че ѝ е счупил врата.

— Но ако си имаме работа с инкуб, защо той просто не я е „изпил“? — и Колин поклати глава. — Можел е да вземе всичката ѝ сила...

— Тя се е съпротивлявала. — Пред очите на Тод все още стоеше кабината с опръскани с кръв стени. — Може и да се е опитал, но Сюзан е имала нож. И когато е започнала да нанася ударите си, мъжът просто ѝ е счупил врата.

МакНийл въздъхна.

— По дяволите! Толкова съм уморен от цялата тази шибания, която става в моя град. Защо тези копелета спряха да си вършат работата тайно? От къде на къде този задник е решил, че има право на такава показност?

— И защо, по дяволите, е решил да натопи за това Кара? — допълни Тод.

Колин повдигна рамене.

— Сигурно има някакви лични сметки за уреждане.

Да, Брукс и сам се беше досетил за това. И тази мисъл доста го бе уплашила.

— Найл чист ли е?

Тод кимна в отговор на въпроса на капитана.

— Не мислех, че ще го кажа някога, но да.

Колин повдигна вежди и допълни.

— При това, той не е секс-демон.

— Инкуб — автоматично поправи партньора си Тод. — А кой е той, по дяволите?

— Някой, който при желание може да подпали целия град — отвърна мрачно МакНийл. — Демон от десето ниво, на когото много му харесва да си играе с тъмната си половина.

Найл беше безчувствено копеле, способно на убийство, но не беше инкуб. Освен това, върху тялото му нямаше дори драскотина.

И колкото и да му се искаше на Тод да го вкара зад решетките, точно за тези убийства Найл нямаше вина.

— Бъркали сме още от самото начало.

Мислеха, че престъпникът е жена, а Сюзан Добс се оказа само пешка.

Истинският сериен убиец се разхождаше на свобода.

— Смятам да задържа Кара под стража заради собствената ѝ безопасност, докато не заловим убиеца. — Вероятно трябваше да го обсъди предварително с капитана, но... да го вземат дяволите. Тод смяташе да направи всичко, за да обезпечи безопасността на своята жена.

Колин се закашля.

— Хм... А какво мисли тя по този въпрос?

— Няма значение — и Тод настоятелно погледна към капитана. — Мисля, че е в опасност. — Всичките му инстинкти крещяха за това. Кара щеше да каже, че чувствителността му просто се е повишила, но... Проклятие, това нямаше никакво значение! Той просто знаеше, че неговата жена е в опасност.

И не смяташе да допусне да ѝ се случи нещо.

Капитанът кимна едва забележимо.

— Може би трябва да я отведем в тайната квартира?

Брукс се насочи към вратата и погледна през щорите. Кара все още седеше на стола му с Марк до нея.

— Да, мисля, че трябва. — Тод искаше да я отведе в дома си, но съзнаваше, че жилището му сигурно се следи.

Не, щеше да бъде по-добре, ако я скриеше някъде.

Дори тя да му е бясна заради това. А Брукс изобщо не се съмняваше, че щеше да е точно така.

Протегна ръка към дръжката на вратата.

— По-добре да отида и да ѝ съобщя тази новина...

— Ей, Брукс!

Отворил вратата с няколко сантиметра, Тод се обърна и погледна към Колин. Шумът от гласовете от общата стая нахлу в кабинета на МакНийл.

— Какво?

— Преди да се върна в участъка, позвъних в телефонната компания и се възползвах от някои връзки... Ти не си бил последният, на когото е звъняла Сюзан Добс.

Това вече привлече вниманието на Брукс.

— Какво? Не, тя звънна...

— Да, зная, зная... Но тя не е звъняла само на теб онази нощ.

— Колин се изправи и пристъпи към него. — Съобщи ми номера. Познай кой вдигна след втория сигнал?

— Кой? — Не може да е Найл, това не можеше...

— Журналистката. Холи Щорм.

Какво?

— Изпратих кола за нея. Госпожица Щорм ще пристигне всеки момент за малък разпит.

— Добре. — Брукс беше дяволски любопитен, защо Сюзан беше решила да се свърже с репортерката. Искала е да даде ексклузивно интервю? Имала е намерение да разтръби за убийствата, които полицията не искаше да коментира?

По дяволите! Какво беше известно на Холи Щорм? И колко дълбоко беше нагазила тя в този случай?

— Би могла...

Настъпилата тишина спря думите му. Абсолютна и пълна гробовна тишина.

Гласовете в общата стая стихнаха. Видял как се напрегна Колин, Брукс се обърна към вратата и погледна.

След това чу думите, от които кръвта във вените му се вледени.

— Пусни пистолета и ще се договорим.

Какво ставаше, по дяволите? Тод отвори вратата още малко. Видя малолетен с дълга, мазна коса, който размахваше пистолет, държейки го с треперещите си ръце.

Не, не беше малолетен. Младежът сигурно имаше навършени двадесет години — достатъчно възрастен, за да не върши подобни глупости.

— Какво става там? — попита МакНийл, стигнал до вратата. Погледна иззад рамото на Тод и рязко си пое дъх. — Майка му стара, ще разпъна на кръст някой заради това!

Защото този някой беше оставил без надзор оръжието си и сега всички се бяха озовали в...

В този момент пънкарят направи голяма грешка. Втурна се напред и хвана Кара.

Посягайки към кобура си, Тод изчезна от кабинета на МакНийл.

Какво пък, проклета да е, ако това не беше един от най-смотаните ѝ дни!

Погледът ѝ пробяга през младежа в измачкани дрехи, мислейки си все още за убийствата, когато той внезапно взе нещо от бюрото вляво от нея.

Оказа се пистолет и всички полицаи направо замръзнаха.

А сега глупакът с всички сила стискаше рамото ѝ. Задушаваният му мирис на страх и мръсна плът я обгърна.

Дулото на пистолета се оказа в опасна близост до главата ѝ.

Да, това определено нямаше как да се брои за един от добрите ѝ дни.

— Назад, по дяволите! Или ще я убия!

Младежът премести ръката си върху гърлото ѝ и силно я стисна.

С крайчеца на очите си Кара забеляза Тод, който се движеше към тях, с присвити очи и изкривено от ярост лице. И с изваден пистолет.

Ако тя не направеше нещо, лошият ѝ ден щеше да се превърне в същински Ад.

Не смяташе спокойно да понесе насилието и заплахата, след което да наблюдава, как любимото ѝ ченге се излага на опасност заради нея.

Не и тогава, когато можеше с лекота да спре глупака, който я държеше.

Методът ѝ може би нямаше да се хареса на Тод, но не виждаше друг избор.

Освен това, беше време да го убеди, че не е толкова безпомощна, за каквато я смяташе.

— Сега ще изляза отгук и ще взема тази кучка със себе си! — пръскайки слюнки, извика младежът.

Кара повдигна ръце и освободи гърлото си от захвата му.

— Не — проговори тихо тя. — Няма да го направиш.

Пое дълбоко дъх, отслаби самоконтрола си и въздухът се изпълни с феромоните ѝ.

Младежът беше прекалено близо до нея, затова пое основния удар. Той обърна Кара с лице към него. Зениците му се разшириха, устните му се разтвориха.

Кара се усмихна, след което понижи глас и му заповяда:

— Целуни ме!

Пистолетът падна с тупване на земята, когато устните му покриха нейните.

Въздухът пулсираше от сексуалната му енергия. Тя беше много по-тъмна от тази на Тод. И по-слаба. Много по-слаба.

Но енергията си беше енергия, а и малкия негодник се осмели да я заплаши. Затова тя щеше да вземе малко от силата му.

Задник!

Ръката ѝ се вдигна, докосна гърдите му и тя започна да я поглъща.

Приятното вълнение разгорещяваше кръвта ѝ. Ах, колко дълго не си беше позволявала такива малки удоволствия. Просто да взема, да взема и да взема...

Тялото му затрепери срещу нейното. В гърлото му замря приглушен стон. Сърцето под дланта на Кара забави ритъма си. После го наруши.

Тя се отдръпна от устните му и видя как замъглените зелени очи бавно се затварят.

Младежът омекна и с тъп звук се свлече на пода.

Кара вдиша дълбоко, опитвайки се да не пропусне и частица от енергията, витаеща във въздуха. Кожата ѝ слабо засвети.

Каква страхотна сила!

После се обърна и забеляза отправените към нея погледи. И следите от възбуда върху лицата на всички мъже. А зад тях...

Смит! Патоложката стоеше до асансьора с ръце, стиснати в юмруци, полуотворени устни и огромни, изпълнени с ужас очи.

О, направо страхотно!

А на известно разстояние от нея...

Друга жена. Рижа. Стоеше между двама полицаи непосредствено зад Смит. Непознатата не сваляше очи от нея. Върху лицето ѝ не беше

изписан ужас, а неприкрито любопитство.

Гладът и яростта на Кара утихнаха веднага след като я видя.

Проклятие! Не можеше да се върне назад.

— Какви, мамка му, ги вършеше ти тук? — развика се Тод, вдигайки пистолета от пода и спускайки предпазителя му. После я хвана и я дръпна към себе си. — Кара?

Тя примигна. Насили се да погледне в мрачните му очи. Гняв? Не, ярост. Ревност? Страх?

Кара виждаше как всички тези чувства се сменяха в очите му.

Емоциите на Тод я завладяха.

— Това е, което съм. — Гит приклепна до безчувствения младеж и се опита да напипа пулса му. — Казах ти, че мога да се защита.

И да накаже онези, които посмеят да я заплашат.

— Жив е — процеди Гит.

— Разбира се, че ще е жив! — отрязва го Кара. Нима смятаха, че тя не може да се контролира? — Не съм искала да го убивам. — Страхотно! Ако искаше да го направи, то копелето вече щеше да чука на портите на Ада. — Исках да го спра, преди да е пострадал някой.

— Върни го обратно — в шепота на Брукс се чуваше стомана.

— Аз не съм...

— Аромата... — и той преглътна. — Върни обратно феромоните си, докато не съм разбил носовете на всички присъстващи тук.

— Аз... не е толкова лесно. Нужно е време...

— Тогава, сладка, да го вземат дяволите, се налага аз да те изведа оттук. — Тод я хвана за китката, повлече я през тълпата и продължи по-нататък, по дългия и извит коридор.

Когато Кара се обърна, за да хвърли поглед назад, видя Гит, който я наблюдаваше зорко с всевиждащите очи на шифтър.

Хищник, който преценяваше силата на друг хищник.

Брукс вкара Кара в старата стая за разпити, която не се използваше по предназначение вече повече от половин година и през това време се беше превърнала в склад. Вратата се затръшна след тях и Тод се втурна в атака.

Хвана Кара за раменете и притисна гърба ѝ към огледалната стена.

— Какво, по дяволите, вършеше там?

Боже, беше толкова красива; кожата ѝ светеше, очите ѝ блестяха... Устните ѝ бяха влажни и розови..., но от други мъжки устни.

Брукс заръмжа и без да ѝ даде възможност да отговори, се нахвърли върху нея. Завладя устните ѝ и нахлу в устата ѝ, заявявайки правата си.

Никакъв друг мъж. Никога вече.

Кара простена и от този чувствен звук членът на Тод, невероятно възбуден, потръпна срещу нея.

Той стисна по-здраво раменете ѝ, впивайки пръсти в нежната ѝ кожа. Тази жена направо го подлудяваше.

Откъсна се от устните ѝ, за да си поеме глътка въздух. Боже, сладкият ѝ аромат беше навсякъде, пробуждайки първобитните му инстинкти, които на практика, го лишаваха от самоконтрол. Не че Брукс изобщо можеше да се похвали с наличието на такъв в нейно присъствие.

— Защо? — Въпрос, който разкъсваше душата му. Тя можеше да не го целува. Нямаше нужда да използва силата си. Проклятие, защо...

— Аз не съм слаба. И не съм човек. — Кара бързо облиза устни и розовото връхче на езика ѝ се показва между тях. — Аз... това, което видя... Ти трябва най-накрая да го разбереш. — Гласът ѝ леко трепереше. И дрезгавееше от вълнението.

Боже, Господи! Той я желаше. Гола.

Феромони? Магия?

Или просто жена?

— Аз зная коя си ти. — Относно Кара Брукс нямаше никакви съмнения.

— Аз живея достатъчно дълго. — Очите ѝ потъмняха. — Много съм видяла... Вършила съм неща, които болшинството не биха оправдали...

Брукс разбираше важността на признанието ѝ. Това беше моментът на истината.

— Аз не съм болшинството.

Устните ѝ трепнаха, но усмивката ѝ угасна, преди да успее да се роди.

— Ти ме целуна. Знаейки, на какво съм способна и след като видя всичко... ти ме целуна.

Брукс го направи отново. Силно. Страстно. Нахлу с език между устните ѝ и се наслади на изследването на топлите ѝ дълбини.

Беше му малко. Искаше още.

Ръцете му се озоваха върху бедрата ѝ. Кара носеше рокля; прилепнала, дяволски сексапилна черна рокля, дълга до коляното, която я обгръщаше като втора кожа.

Устните му се преместиха върху врата ѝ. Той ближеше. Засмукваше. Хапеше. Шепнеше.

— Проклятие, да! И все още те целувам. Ти си моя.

Беше време и двамата да осъзнаят тази проста истина.

— Но ти не ме познаваш, не...

Чувайки това, Тод се отдръпна, за да я погледне в очите.

— Зная всичко, което има значение. Познавам демона. И жената.

И, по дяволите, желая и двете.

Събра в юмрук тънкия плат и повдигна роклята нагоре.

— А ти желаяш мен.

Тя просто кимна.

— Не прави това повече, Кара. Не докосвай друг мъж в мое присъствие...

Черните ѝ очи се разшириха.

— Докато ти си с мен, аз никога повече няма дори да погледна към друг мъж. Никога. Онова там... Това беше атака на сукубата. Ние така се сражаваме. И можем да убием само с една целувка.

Да, определено беше плашещо.

— Аз исках да видиш мен — прошепна Кара, докато Тод продължаваше да гали с топлите си ръце бедрата ѝ. — Не жената, която си представяш, а моята истинска същност. И какво мога да направя — и тя си пое конвулсивно дъх. — И какво направих.

— Ти си точно такава, каквато си те представям.

Брукс все още беше дяволски вбесен, но яростта му бързо се превръщаше в ослепително желание, което се пробуди още в общата стая в участъка, но се възпламени с нова сила сега, когато се оказаха сами.

— Аз не съм слаба. Не съм жертва — отново прошепна Кара.

Тод я погледна в очите. В тях светеше мъдрост. И древни тайни.

— Не — съгласи се той. — Ти не си жертва.

— И мога да бъде много опасна... Не искам да ти причиня болка...

Тя сега какво, опитваше се да го предупреди ли? Да го отблъсне? За това беше прекалено късно.

— Значи, няма да го направиш.

Отпусна се на колене пред нея.

— Тод? Какво...

— Боже, нужна си ми, Кара. Нужна си ми.

Тя докосна скулите му леко, като с перце.

— Това наистина ли няма никакво значение за теб?

Тод обърна глава и целуна дланта ѝ.

— Сукуба. Жена. И двете ми принадлежат. — После погледна към нея отдолу нагоре. — Важното е, да не гледаш на мен като на поредната порция храна.

— Никога не бих го направила! — Върху устните ѝ отново грейна усмивка, а очите ѝ се стоплиха, докато го наблюдаваше.

— Добре. — Все още имаха какво да обсъдят, но... по-късно.

Точно сега, Брукс я желаше. Бяха насаме, а членът му беше готов да се взриви от удоволствие.

Той повдигна роклята още по-нагоре и откри миниатюрните ѝ бикини. Притисна устни към парченцето плат, наслаждавайки се на прохладната коприна и топлината на женското тяло под нея.

Знаеше, че иска много повече.

Не разполагаха с много време. Рано или късно щяха да започнат да ги търсят. И когато ги намереха, щеше да се наложи да обясняват.

Всичко да върви по дяволите!

Тод впи зъби в бикините ѝ и ги задържа, докато ги скъса. И тогава дочу прекрасния смях на любимата си.

Проклятие, заради тази жена щеше да се превърне в ходеща ерекция.

Кара, без молби от негова страна, сама разтвори крака. Брукс докосна нежната ѝ кожа, която се оказа влажна и готова за любов. Точно така, както му се искаше. Приблужи се още и обхвана с ръце двете половинки на привлекателното ѝ дупе. Кара придвижи бедрата си срещу него и той завладя лоното ѝ.

Езикът му леко докосна клитора ѝ и тръпката на удоволствие незабавно я разтърси цялата. Толкова хубаво.

Но можеше да стане и още по-хубаво.

Едната ръка на Брукс се плъзна надолу и се озова между бедрата ѝ. Пръстите му намериха тесния ѝ вход и той леко вкара един от тях в нея.

Близна клитора ѝ.

Вкара още един пръст. По-рязко. И пак облиза.

После започна да смуче напрегнатия от желание бутон.

Плътта ѝ се сви около него.

О, по дяволите, да!

— Тод!

Настояване. Кара заплете пръстите си в косата му и подръпна. Рязко.

С ръмжене Тод неохотно повдигна глава. Искаше още и...

Дъхът му секна при вида на желанието, изписано върху лицето ѝ. С нищо неприкрит глад.

Той усещаше същото.

Изправи се веднага, опитвайки се едновременно с това да разкопчее дънките си. Пръстите им се преплетоха. Бореха се, отблъсквайки един друг ръцете си, в желанието си да се доберат до ципа. Като по чудо им се отдаде да свалят дънките му надолу и да освободят напрегнатия му член.

Нямаше търпение да се окаже дълбоко потънал в Кара. Затова я сграбчи, обърна я и я сложи върху старата маса, стояща в центъра на стаята. Под тежестта им тя изскърца, сякаш изразявайки протест, но на Брукс му беше все едно.

Дори и да се окажеха на земята, какво от това? Докато беше в Кара...

Краката и бяха разтворени; розовите гънки на плътта ѝ влажно блестяха, мамещи и изкушаващи. Брукс хвана пениса си в ръка и го насочи към влажния ѝ отвор.

— Сега, скъпи — прошепна тя.

Той рязко нахлу в нея, стараейки се да се озове колкото се може по-надълбоко.

Погледите им се срещнаха.

Брукс се отдръпна. И се тласна отново навътре.

Отново. И отново. И отново.

Покри устните ѝ с целувка, приглушавайки стоновете.

Нейните и неговите.

От движенията им масата се плъзна по пода. Кара се държеше за Тод, впила пръсти в бицепсите му и с нокти — забити в кожата му.

Брукс усети оргазма ѝ; същият див, безумен ураган от страст, преминал и през него също както миналия път. Не можеше да си обясни как е възможно такова сливане, но го желаше до безумие.

След това настъпи неговият ред. Семето му плисна в топлите ѝ дълбини, докато Тод се напегна, стараейки се да не полудее от удоволствие.

Ръката на Кара се придвижи към гърдите му.

Удоволствието сякаш се удвои. То обгърна Брукс, после Кара и отново се върна в него.

Стаята се завъртя във вихър от цветове. Тялото му тръпнеше, дишането му беше накъсано.

Когато оргазмът му утихна, той притисна устни до скулата ѝ и усети сълзите ѝ.

Тя го гледаше и беше толкова прекрасна, че очите го боляха от светлина, струяща по кожата ѝ отвътре.

Във вените му вибрираше енергията, която тя му беше подарила. Отдала, а не отнела.

Но солената влага сякаш разяждаше устните му.

— Кара? — Той беше получил невероятно удоволствие и мислеше, че то е такова и за нея. Устните ѝ се отвориха. Ръката, лежаща върху сърцето му се напегна. Отблъсквайки го. Не. Не му се искаше да се отмества от нея. Поне още не.

Но Кара продължи да го отблъсква, а и времето им насаме изтичаше. Страстта им беше удовлетворена. Макар и само временно. Но Брукс смяташе да повтори.

Скоро.

Той излезе от нея, съжالياвайки от цялото си сърце, че не може повече да усеща Силните обятия на плътта ѝ. Но за един ден рискът беше достатъчен — да загуби контрол в участъка... където имаше прекалено много очи...

Наоколо имаше твърде много хора. И, както неотдавна беше казал този шибан демон Найл, Други.

— И-има нещо, което искам да ти разкажа — Кара се изправи и роклята ѝ с плавно движение отново безупречно я обгърна до

коленете.

Проклятие!

Брукс рязко оправи дрехите си.

— Не възнамерявам да се извинявам.

Тя за момент се намръщи, а после, осмисляйки какво искаше да й каже Тод, се удиви.

— И не трябва.

Той примигна.

Кара направи крачка встрани.

— Аз... аз трябваше да ти разкажа за това преди.

В коридора се дочуха стъпки.

Времето им наистина беше свършило.

Брукс забеляза на пода скъсаните й бикини и ги вдигна. Харесваше му да държи в ръката си прохладното парченце плат.

— Трябва да измислим оправдание. Всички полицаи видяха какво направи и...

— По-голямата част от тях ще забравят — махна с ръка Кара.

— Какво?

— Смъртните няма да запомнят, а на демоните ще им е все тая.

— Но там имаше и жени.

Върху лицето на Кара пробяга леко раздразнение.

— Кажи им, че по време на целувката съм го ударила.

Стъпките станаха по-гръмки. И близки.

— Кажи им каквото искаш! Това не е важно! — и тя стисна ръце в юмруци. — Но ти трябва да знаеш нещо, което трябваше да ти кажа много по-рано.

И точно сега ли, Кара смяташе да се изповядва? Брукс беше чувал, че обикновено мъжете имаха проблем с точния избор на време за подобни признания.

— Слушай, ние трябва...

— Аз... веднъж аз... пресякох тънката граница между доброто и злото.

— Какво?

Очите на Кара отново станаха сини, когато насочи погледа си към него.

— Аз... проклятие, толкова е сложно! — Тя се изправи и изпъна рамене. — Но ти трябва да го знаеш.

О, Боже, за какво искаше да се изповяда тя? И защо всичко в него се присви от лошото предчувствие?

„Защото онова, което ще бъде казано сега, е нещо много лошо.“

Не трябваше да бъде екстрасенс, за да се досети.

— Кара...

Хлопна врата. Толкова силно, сякаш беше на няколко крачки от тях. Някой беше влязъл в малкия коридор и се насочваше право към тяхното убежище.

— Това може да почака дотогава, докато не бъдем на безопасно място...

— Не! Ти трябва да го знаеш — и Кара го хвана за ръката. — Тод, аз... веднъж аз използвах силата си. Аз исках да причиня болка...

— Кара...

— Поисках да убия.

Вратата в стаята за разпити се отвори. Тод се обърна и видя, че на прага й стоеше Гит. И само един поглед върху партньора му беше достатъчен за да разбере, че той е чул признанието на любимата му.

Проклятие!

ГЛАВА 14

— Скъпа, нито дума повече, без адвокат. — Лицето на Тод се беше превърнало в каменна маска, а в гласа му се долавяха мрачни нотки.

— Не, ти трябва да го чуеш. — Майната му на партньора му! Тод заслужаваше истината. Цялата истина. Когато преди няколко минути я докосваше и целуваше, това беше нещо повече от просто един секс.

Може би е било така от самото начало?

Повече никакви тайни. Стига лъжи.

Тя щеше да му разкаже всичко. Присви очи и погледна към Колин.

— Когато свърша, можеш да ме арестуваш, ако искаш. — Разбира се, щяха да са й необходими по-малко от десет минути, за да се окаже отново на свобода. Щяха да са й достатъчни, за да омае охраната. Защо да не разреши на Гит да я затвори, ако от това големият лош полицай щеше да се почувства по-добре?

Той кимна.

Кара хвана ръката на Тод. Имаше отчайваща нужда от това. От контакт. Защото, като го усещаше до себе си... така щеше да бъде лесно да си спомни миналото.

— Аз... някога аз имах сестра. Близък.

Ченгетата си размениха мрачни погледи.

— Бяхме близки. Много близки. Макар че се различавахме една от друга. — При спомена за Нина устните на Кара се извиха в усмивка. — Тя беше нощта, а аз — денят, безразсъдна там, където аз бях внимателна. Но тя ме разбираше, всичките скрити потайни кътчета на душата ми, които дори аз не разбирах напълно.

Не еднакви, но идеалната двойка. Нина имаше дълги черни коси и златиста кожа. Върху лицето й винаги сияеше усмивка, а очите й светеха, без значение дали имаше или нямаше защитна магия.

— Такива като мен се убиват трудно. — Пръстите на Кара стиснаха по-здраво ръката му. — Дяволски трудно е, защото освен че

съм демон, аз съм и сукуба, което доста затруднява убийството.

По вените ѝ не течеше никаква рядка демоническа кръв. Много малко знаеха за тази тайна.

Но той знаеше.

— Нина започна да се среща със смъртен. Влюби се в него.

— Пауза. — Мислех, че тя също не му е безразлична.

Тод изруга, започвайки да се досеща какъв обрат щеше да вземе историята. Проклятие, ама разбира се! Нямаше да има никакво „и живели те дълго и щастливо“.

В историите за демони рядко се срещаше щастлив край.

Шифтърът пазеше мълчание, но не отместваше очи от нея.

— Аз почувствах, когато тя умря — прошепна Кара. — Струваше ми се, че болката ѝ пронизва моята душа. Чувах дори виковете ѝ. — Те и досега понякога достигаха до нея. Защото в момента на смъртта си, безпомощната ѝ сестра я викаше, но Кара така и не можа да направи нищо, за да спаси най-скъпото за нея същество.

Преглътна, опитвайки се да се избави от задушавачата я вина. Изминаха години, но раната така и не се затвори.

— Този човек я уби. Този, на когото тя се доверяваше и когото обичаше.

Тод трепна, а шифтърът попита:

— Как точно?

Тя нямаше да отговори на този въпрос, ако обстоятелствата не бяха далеч от нормалните. Един от нейния вид се разхождаше по улиците на града и убиваше. Какво пък, ченгетата трябваше да знаят как да успеят да вземат връх над такъв демон.

— Ние се възстановяваме бързо — продължи Кара, след което кимна по посока на Гит. — Предполагам, че в това си приличаме.

Колин премълча.

— Огнестрелни рани, рани от нож... болезнени са, но инкубите и сукубите не умират от тях. — Имаше само един момент, когато демоните на секса бяха уязвими. Кара тъжно се усмихна и отново погледна към Тод. — Вече ти казах, че сукубите вярват, че истинската сила и дух живеят в сърцето, а не в главата.

Поне нейната сила — със сигурност.

Брукс мрачно кимна.

Кара сложи длан върху гърдите му и почувства увереното туптене на сърцето му под дланта си.

— Когато отнемаме енергията — или я „отдаваме“, но тя не смяташе да признава, че може да го прави и то в присъствието на шифтъра — ние ставаме беззащитни.

— Кара...

— И когато аз докосвам сърцето ти... — гласът ѝ стана още по-тих — ... точно в този момент и в никой друг, аз съм уязвима. — Когато започне обменът на силите. В секундата, когато въздухът се сгъстява и магията започва да нагорещява кръвта. Погледна Тод право в очите, без да сваля ръка си. — И точно тогава човек може да убие такава като мен. Куршум в сърцето, нож; един-единствен миг и можеш да се избавиш от инкуба или сукубата завинаги.

Когато свърши да говори, в стаята се възцари тишина. Тежка. Мрачна. Прекалено напрегната.

Кара махна ръката си и отстъпи назад.

— Ако Сюзан е работила с някой...

Тя застина.

Тод срещна погледа на Колин.

— ... с мъж... инкуб... Ако са се сборичкали и тя го е наръгала с ножа... — той се запъна и поклати глава. — По дяволите! Изглежда Сюзан го е намушкала близо до сърцето. Ти също видя пръските кръв...

Гит тихо подсвирна.

— Ти си прав. По дяволите! Тя е нападнала и го е намушкала доста близо до сърцето. И той не е посмял да рискува.

Вместо да изсмуче всичките ѝ сили, му се е наложило просто да я убие бързо. За да не се прости сам с живота си.

— Хм, изглежда ми... реално — тихо се съгласи Кара и рояк от мисли се завъртя в главата ѝ.

„Те смятат, че с убитата жена е работил инкуб? И че тя по-скоро е служила за примамка... Ама, разбира се! Съблазнявала е мъжете. В това имаше смисъл. Мъжете не са били завързани заради извратени забави, а за да нямат възможност да се съпротивляват, когато се появи инкубът.“

Не беше за учудване, че Кара не усети присъствието на друга сукуба в града. Такава просто нямаше!

Убиецът беше инкуб...

По дяволите!

Вдиша дълбоко. Мъжете все още обсъждаха Сюзан и нейната смърт.

— Ако тя е работила с инкуб, то би могла да знае за слабото му място. Или... просто е имала късмет.

При всички случаи, това беше завършило с нейната смърт. Убиецът отново се беше изплъзнал.

Тод и Гит изненадано я погледнаха. Сигурно думата „късмет“ не беше много удачна в тази ситуация. Кара облиза устни и изрече:

— Само не забравяйте за онова, което ви разказах! Ние — инкубите и сукубите — не се оказваме толкова често в уязвимо положение, затова, ако ви падне случай да нанесете удар на този мерзавец, просто не го пропускайте.

Ето. Направи го. Разказа на смъртния и на шифтъра за най-голямата тайна на секс-демоните. Тайна, която можеше да им помогне да оцелеят.

Тод хвана ръката ѝ и здраво я стисна.

— Какво се случи с мъжа, който уби сестра ти?

Да, тя се страхуваше точно от това още от самото начало. Тод едва беше започнал да вижда в нея жената, а сега щеше да узнае, че зад привлекателната ѝ външност се криеше убийца.

— Влязох в съня му.

Брукс дори не трепна. Кафявите му очи сякаш надничаха в самата ѝ душа.

— Направих го слаб. Направих така, че да загуби ума си от желание по мен. — Това беше много лесно, а и тя беше изпаднала в ярост. Негодникът никога по-рано не се беше срещал с нея и не знаеше, че дори смъртта не беше способна да разруши връзката между нея и Нина.

Сестра ѝ искаше отмъщение.

Кара просто изпълни молбата ѝ.

— Ти знаеш... — Беше трудно да изрече думите, когато Тод беше толкова близо и я докосваше. — Някои хора са лесно податливи на докосването на сукубата. — Те точно както наркоманите, трябваше постоянно да изпитват това усещане. И ако магията беше достатъчно силна, човекът ставаше абсолютно безпомощен.

Тя лиши Ланс от волята му. Той дойде при нея — в очите му имаше отчаяние, ръцете му се потяха... Последва Кара до дома ѝ. Крещеше. Желаше я.

Тя беше готова за тази визита.

— Аз го съблазних. — Беше толкова лесно. — Когато той дойде при мен, аз го докоснах.

Кара почти пресуши копелето. Кожата му стана прекалено бледна. Тялото му се тресеше, а от очите му капеха сълзи.

Енергията, изтичаща от него, беше толкова силна. И толкова тъмна. Порочна. Извратена.

Ланс беше въплъщение на злото. Чудовище, макар и в облика на обикновен човек.

Той разбра какво става с него, но... прекалено късно.

Под ръката ѝ сърцето му започна да нарушава ритъма си. Смъртта беше толкова близко. Адът вече го очакваше.

Кара го държеше в това състояние между света на живите и мъртвите само за да го попита:

— Защо?

Ланс не се направи, че не разбира за какво говори тя. Осъзнаването просветна в очите му и той се усмихна.

— 3-за... щото... ш-шибаната... кучка... не искаше... да о-отдаде... силата... — След което Ланс явно успя да събере достатъчно от своята; Кара и до сега не можеше да разбере как това му се отдаде, но той извади нож от задния си джоб. Един от онези малки и глупави швейцарски ножчета, които мъжете толкова обичаха да имат при себе си. Извади го и го заби в гърдите ѝ.

Само че Ланс пропусна и не я улучи в сърцето. Но нападението му беше достатъчно, за да я изкара от релси — копелето успя да избегне смъртта и да се скрие.

За известно време.

— Ти ли го уби? — Въпросът дойде от Гит.

— Недей... — и Тод поклати глава. — Не си задължена да отговаряш...

Кара издърпа ръката си от неговата.

— Той се изплъзна.

Беше истина. За която тя се ненавиждаше дълги години.

— Значи, копелето все още е на свобода? — мрачно попита Тод.
— Кажи ми името му и аз...

— Не. Той е мъртъв. — Този факт трябваше да я радва. — Намериха тялото му на следващия ден. В дома му. Ланс се беше самоубил. — Във всеки случай, точно така беше написано във вестниците.

Отново мъртва тишина. Неловка. От която толкова ѝ се искаше да потръпне.

— Всичко ли ни разказа? — поинтересува се Гит.

Кара го погледна и видя подозрението, с което я гледаше.

Не, не всичко. Само тази част от историята, в която беше взела непосредствено участие. Кара вече беше признала на Доктор Чудовище, че някога беше нападнала Ланс.

И ако негодникът не беше успял да извади ножа си...

Какво пък, нямаше да започне да оплаква смъртта му. Дали се беше превърнала в лош човек заради това? Не знаеше отговора.

„Аз съм убийца!“ — точно това беше казала Кара на доктор Дрейк. Защото, макар и да не беше редом с Ланс, когато е умирал, тя все още се смяташе отговорна за смъртта му.

— Прочети вестниците. В Маями тази история се тиражираше няколко дни. — По онова време Кара живееше там. Другите обичаха големите градове. Така лесно се изгубваха в тълпата.

Журналистите твърдяха, че Ланс Денвърс е прерязал вените си и е умрял от загуба на кръв. — Прекалено грозна смърт според нейния вкус.

Но демонът, убил Ланс, не смяташе така.

Самоубийство? Едва ли. Не и за човек като него.

— Защо реши да ми разкажеш за това? — попита я Тод.

— Защото ти трябва да знаеш, че съществува някаква граница. Както за хората, така и за „Другите“. Ако сме принудени от обстоятелствата, ние можем да я преминем и да се превърнем в чудовища. — В онази далечна нощ тя се беше превърнала в чудовище. Безжалостно. Безсърдечно. Би убила копелето, наслаждавайки се на целия този процес. Всяка секунда.

Кара вирна брадичка и погледна към мъжете. Току-що беше признала пред двама полицаи за опит за убийство.

— Какво смятате да правите с мен?

Тод жадно се нахвърли върху устните ѝ. Тя обви ръце около врата му и го прегърна с всички сили.

Гит се изкашля и Брукс повдигна глава.

— Планирам да изрека една възхвала на Господ за това, че онзи гад не те е убил.

Кара стисна устни и усети върху езика си вкуса на Тод.

— А как се отнасяш към онова, което направих?

Той бавно се обърна към Гит.

— Тя не е направила нищо. — Предизвикателство. Кара усещаше вибриращото в него напрежение. — Нали, Гит?

Шифтърът я погледна в очите. Секунда. Втора. Трета. И най-накрая произнесе:

— Не виждам никакво престъпление. — Пауза. — Аз самият бих постъпил така.

И кимна едва забележимо.

Хищник, признаващ правата на друг хищник.

До този момент Кара беше сдържала дъха си и сега най-накрая успя да вдиша с пълни гърди.

— Трябваше да ми разкажеш за това много по-рано — измрънка Тод, склонил глава към ухото ѝ, от което думите му прозвучаха като нежен шепот.

Да, трябваше. Но той трябваше първо да свикне с мисълта, че тя е демон. Кара искаше Брукс да мисли за нея, без да трепва.

Но той не проявяваше никакви признаци на безпокойство. Или желание да избяга. По дяволите, прегръдката му беше силна, както никога. В сърцето ѝ запърха надежда. Може би Тод... Може би с него всичко щеше да бъде различно.

В коридора отново се дочуха стъпки. Уверени. Колин обърна глава надясно, вслуша се и пет секунди преди капитанът да отвори вратата и да нахлуе в стаята, каза:

— МакНийл.

МакНийл посочи с пръст към Кара.

— Ти.

Тя учудено повдигна вежди. Беше виждала капитана няколко пъти, но отдалеч; никога не беше имала удоволствието да контактува лично с него.

— Ти току-що устрои истински цирк в моя участък, демон.

Той не беше човек. Поне на сто процента. Това Кара моментално го разбра. Смъртен не би запомнил случилото се.

Хм, и кой всъщност беше строгият капитан? Тя се отдръпна на крачка от Тод. Беше повече от готова да отстоява себе си.

— Знаете ли какво направих? — уверено започна Кара. — Спасих няколко живота и поправих ситуацията, която се случи по вина на един от вашите детективи.

МакНийл заръмжа. След това протегна ръка към нея. Кара видя как затрептяха ноздрите му.

— Нито крачка напред! Аз вече си имам мъж.

— И от кога това? — едва доловимите думи излязоха от устните на Гит.

— Тя е права — потвърди и Тод.

Стоманеносивите очи на МакНийл се разшириха от учудване.

— Ах, ти... нещастно копеле — и капитанът въздъхна. — Нима не си наясно, че на сукуба не може да се вярва?

Сега вече Кара окончателно изгуби контрол. Въздухът около нея започна да се сгъстява.

— На нея може — в гласа на Тод не прозираше и капка съмнение.

Капитанът оценяващо изгледа първо него, а после и нея.

— Готов ли си да заложиш живота си на това твърдение?

— Да. — Никакво колебание.

— Тогавя довлечи своята сукуба в кабинета ми. Трябва да изясним ситуацията и да хванем най-накрая този проклет убиец, преди в ръцете ми да се е озовал още един труп.

В кабинета на МакНийл беше прекалено тихо. Изразът „тихо като в гробница“ проблесна в съзнанието ѝ, докато Кара чакаше началото на съвещанието в тясното помещение.

Тя стоеше до изкуственото растение, кръстосала ръце. До нея беше Тод. Гит се беше опрял на бюрото на МакНийл. А МакНийл — той седеше зад бюрото си, също кръстосал ръце върху гърдите си и гледаше с негодувание към патолога.

Изминаха поне пет минути, докато Смит най-накрая се настани в неудобното на вид кожено кресло и изкашляйки се, да произнесе:

— Вие, хм... сигурни ли сте, че мога да говоря за случая пред нея?

Пред нея.

Смит не сваляше очи от Кара, откакто беше влязла и кабинета.

— Смит, всичко, което ще бъде казано тук, не е за протокола.

Тя отвори уста, за да възрази, но беше прекъсната.

— Не е за протокола. — МакНийл прокара ръка през лицето си и въздъхна. Толкова тежко, че при желание можеше да разтърси цялата сграда. След което допълни: — Трябва ни помощ, разбрано? Тя трябва да знае за всички детайли на разследването, защото само тя може да ни разкаже за убиеца.

Защото приличам на него.

Гърбът на Смит беше изправен като дъска, а раменете прекалено напрегнати.

МакНийл махна към Гит.

— Добре. Да започнем с ножа. Експертите казват, че...

— Върху ножа нямаше никакви отпечатьци — довърши Колин.

— Но космите, намерени по-рано, принадлежат на Сюзан Добс.

Тод погледна към Кара.

— Сигурна ли си, че не я познаваш?

Той беше успял да ѝ покаже снимка на Сюзан. Да, сходството им предизвикваше тръпки, но... — Не я познавам.

— Да, но ти каза, че не познаваш и Уолтърс — отбеляза Гит, — а мъжът целия последен месец е прекарал в „Парадайз Фаунд“ само заради теб.

Кара видя как се напрегна Тод.

— Мисля, че трябва малко да забавим — обърна се той към капитана. — Сюзан Добс е била обикновен човек. Как е успяла да завърже отношения с демон?

— Демоните са навсякъде — отговори МакНийл. — Не е толкова сложно... — Но за нея ще е много лесно да го направи, ако се завърти в щабквартирата на тези създания.

Гит бавно кимна, очевидно разбрал накъде бие партньорът му.

— Заведението на Найл е място за срещи на „Другите“. Кара ми беше споменала, че хората обичали понякога да ходят там, за да си

погъделичкат нервите.

МакНийл наклони глава.

— Смяташ, че Сюзан е била от тези?

Жената беше убийца, така че, да, Кара смяташе, че тя е била от тези, които получават удоволствие от общуването си с Другите.

— Трябва да разпитаме Найл — бързо кимна Тод. — Никой не може да попадне в неговия клуб незабелязано от този негодник.

— Смяташ, че той ще бъде в настроение да ни сътрудничи? — попита Гит със съмнение в гласа.

— Ще го направи — уверено отговори Кара. Заради нея Найл щеше да го направи.

— Кой е този... Найл? — внимателно се поинтересува Смит, старателно изговаряйки непознатото име.

МакНийл опря длани на бюрото.

— По-добре да не знаеш, повярвай ми.

— Не — гласът на патоложката стана рязък. — Аз съм вътре в това дело и съм длъжна да зная всичко.

— Найл е най-силният демон от всички, които познавам — каза Кара.

Смит рязко премести погледа си върху нея. Очите ѝ станаха огромни.

— Освен това, е истински задник — добави Гит.

Смит не удостои шифтъра с поглед. Тя не отместваше очи от Кара.

— И той е зъл?

Сложен въпрос.

— Аз не съм чувала да е причинил вреда на невинен. — Онези, които не можеха да се причислят към тази категория... какво пък, това щеше да е съвсем друга история.

— Найл знае всичко, което става в този шибан град — изръмжа МакНийл. — Без значение с хората или с „Другите“.

— Той може да ни каже дали в Атланта има инкуб, който е решил да половува. — Върху лицето на Гит беше застинало изражението на хищник, предвкушаващо доброто преследване.

— Точно той ми даде няколко намека за това, кой може да е Нощният Касапин.

Кара прехапа устни. Тя знаеше за няколко инкуба, живеещи в града. Един от тях... тя го познаваше от много години и дори мисълта, че той може да се окаже убиец или някой от останалите... не, не можеше да го повярва.

И не искаше да лъже Брукс относно мъжете. Особено сега, когато на карта беше поставено толкова много.

— Ти наистина ли смяташ, че убиецът е инкуб?

Тод се обърна към нея. С пронизателния поглед на истинското ченге.

— Да. Сукуба не би използвала примамка, отчитайки сладкия аромат, който излъчвате. Още повече, ако той е толкова сексуален като твоя.

Една сукуба не приличаше на друга дори да бяха близнаци. Секс-демоните изглеждаха много разнообразно, но телата им бяха създадени с една-единствена цел — да съблазняват.

Нито една сукуба нямаше да използва друга жена, за да примамва мъжете.

Ако убиецът беше инкуб, тя трябваше да им разкаже всичко, което знаеше, защото вероятността Тод да греши беше много малка. Спасението на живота на хората беше много по-важно, отколкото защитата на личните интереси на демоните или търсенето на отговор на въпроса: Кой иска да я натопи?

Кара настоятелно погледна към Тод и тихо каза:

— Точно сега мога да назова имената на три инкуба.

Най-вероятно те щяха да се окажат невинни; прекрасни мъже с добра репутация в града, но тя се чувстваше задължена да каже имената им.

И беше наясно, че дори след като им кажеше всичко, каквото знаеше, детективите все пак щяха да отидат при Найл. Само той можеше да им разкаже за всички новопоявили се инкуби в града в търсене на лесна плячка.

Найл знаеше всичко за хищниците на Атланта. И точно поради това, Кара беше отишла при него, след като се измъкна от леглото на Тод — да го попита дали на хоризонта не се беше появила още една сукуба. Той беше отговорил просто и кратко: „Не“.

И Кара му беше повярвала. Въпреки навика му да води всички за носа, тя знаеше, че той никога не би я излъгал.

Облиза устни, разбрала, че всички са вперили погледи в нея.

— Аз познавам трима, но в града може да има и още.

Гит рязко отскочи от бюрото.

Тод изруга.

— Можеше по-рано да ни кажеш за тях.

— Преди по-малко от половин час разбрах, че търсите инкуб, а не сукуба! — Боже, та тя самата беше заподозряна! Откъде да знае, че в този случай е замесен мъж?

— Трей Баркър — ясно произнесе тя.

Смит изненадано попита:

— Водещият на Дванайсти канал?

— Нищо чудно, че майка ми толкова обича да го гледа — измърмори МакНийл.

— Джоди Рейн.

Сега беше ред очите на Тод да се разширят.

— Помощникът на окръжния прокурор?

Тя кимна. Да, мъжът ненапрасно се харесваше на съдиите жени.

— А третият — вие го познавате.

Тод в отрицание поклати глава.

— Камерън Комак, барманът от „Парадайз Фаунд“.

— Ненапрасно смятах, че този кретен е прекалено лигав.

Прекалено лигав! Страхотно описание за инкуб.

— Гит, започни да събираш информация за тези негодници — заповяда МакНийл. — Намери ги, доведи ги и изясни всичко, което е възможно, за последните месеци от живота им.

Тод пристъпи напред.

— Капитане, аз вече казах, че няма да ви разреша да ме държите настрана...

— Брукс, тръгвай към „Парадайз Фаунд“ и изтръгни от Найл всичко, което знае за секс-демоните в града.

Широка усмивка грейна върху лицето на Тод.

— С удоволствие, сър!

На Кара й беше ясно, че на Тод не му предстоеше леки битка. Защото никой не можеше да накара Найл да направи нещо, ако демонът не искаше.

— Аз ще дойда с теб — предложи тя, знаейки, че Найл изпитваше слабост към нея, а към Тод — точно обратното.

— Добра идея. — МакНийл изглеждаше толкова доволен, че дори Кара разбра, че го беше планирал още от самото начало.

— Капитане. — Лицето на Тод беше зачервено. — Предполагаше се, че тя ще е под наблюдение заради нейната безопасност. Аз мога и сам да се оправя с Найл...

— Но тя ще се справи с него много по-добре — и МакНийл насочи пръст към нея. — Ти я видя в действие. Тази жена не се нужда от защита. Но виж, на глупака, който се осмелява да пресече пътя ѝ, такава може и да потрябва.

Хм-м-м... Може би капитанът не беше чак толкова лош.

МакНийл удари с юмрук по бюрото.

— А сега давайте да свършим с тази работи, докато не са се появили нови трупове.

Смит тръгна да излиза от кабинета последна. Тя изчака ченгетата и сукубата да излязат и се забави до вратата.

МакНийл се беше отпуснал в стола си, но тя усещаше върху гърба си горещия му поглед. Пръстите ѝ стиснаха още по-здраво дръжката на вратата и... тя я затвори.

— Смит? — В грубия глас на капитана прозвуча безпокойство.

Тя бавно се обърна и притисна гръб в щорите, без да ѝ пука, че лентите изщракаха и се огънаха.

— Ти трябваше да ми разкажеш...

МакНийл се изправи.

— Веднага.

Още след първата целувка.

Която се случи тук. В този кабинет.

Боже! Те правиха секс върху това бюро.

В тази стая я преследваха спомени.

Тя мразеше да идва тук на съвещания.

Но веднага след свършването им едва можеше да дочака до следващата среща.

И все още го желаше.

Проклятие, дълбоко в душата си тя все още обичаше това ченге. Макар че се опитваше да убие чувството.

— Не исках да ме зарежеш.

— Защо? — В края на краищата, той сам си беше тръгнал.

Върху ясно очертаната му челюст трепна мускул. Пръстите на Смит се свиха в юмруци. Тя толкова пъти беше галила тези скули, усещайки върху дланта си наболите косъмчета.

Както и по цялото си тяло.

— Защото... ти означаваше прекалено много за мен.

Смит гледаше право в очите му и виждаше проблясващата в тях искреност.

— Но точно ти си тръгна.

МакНийл направи крачка към нея.

— Не можеш да си представиш колко е трудно да пазиш тайна от целия свят около теб. Всеки ден да криеш истинската си същност; да се молиш, никой да не разбере за нея... Защото, ако някой узнае истината, някой зъл, то животът ти ще се превърне в истински Ад.

Това тя го разбираше. Ако истината излезеше наяве... Боже, Смит дори не можеше да си представи как би се променил светът, ако хората видеха какво в действителност ставаше под носовете им.

Да, тя го разбираше, но това не означаваше, че му беше простила.

— Ти не трябваше да си тръгваш. Можеше да ми кажеш истината.

— И да започнеш да ме гледаш така, както гледаш Гит? Или Кара? О, проклятие! Както ме гледаш точно сега?

Смит застина на място, дочула тези думи.

Гит беше шифтър и тя го познаваше от много отдавна, но мъжът беше спасил живота ѝ. Той не беше... възплъщение на злото.

А сукубата? Какво пък, Смит не познаваше Кара толкова добре, но тя изобщо не приличаше на чудовище. Приличаше на... нормална. Както всяка друга жена. Като... Боже, Господи, като самата нея. И тя дори хареса обувките ѝ.

— Аз не съм чудовище, Наталия. — Сега МакНийл стоеше съвсем близо до нея. Толкова близо, че тя усещаше свежия аромат на лосиона му след бръснене.

Онзи, който тя му беше подарила.

Коленете ѝ затрепериха.

— Копелето, което те нападна... да, той наистина беше изперкал. Душата му беше по-черна от нощта. Но кой да знае по-добре от теб, че и сред хората се срещат не по-малко извратени убийци.

Тя кимна. Беше виждала прекалено много трупове, за да отрича очевидното. Не всички престъпници бяха Други. И тя го знаеше.

— Не всеки от нас е толкова лош, разбери го...

— Аз го разбирам.

Ноктите ѝ се забиха в дланите. Смит разбираше, но това беше просто непоносимо. Защото всяка нощ се събуждаше с вик, застинал в гърлото. Едва не беше умряла в онзи проклет склад, а когато убиецът я гледаше, тя виждаше в очите му Ада.

Забеляза как Дени преглътна. След това повдигна ръце, сякаш за да я докосне, но се поколеба и лицето му се изкриви от болка.

От което на нея също ѝ стана зле.

Той отстъпи назад и отпусна ръце.

— Ако няма какво друго да кажете, доктор Смит, моля да напуснете кабинета ми. Затрупан съм с много работа и...

— Всъщност, имам. — Гласът ѝ трепереше. Почти толкова силно, колкото и коленете.

МакНийл изви вежда.

— Аз не бих те зарязала — и Смит вирна брадичка. — По дяволите, Дени! Щом не ми пукаше от факта, че си бял... Нима смяташ, че щях да се безпокоя, ако възнамеряваш да се изявяваш като доктор Дулитъл?

От изненада челюстта на МакНийл увисна.

Удовлетворена от реакцията му и напълно неуверена какво още да добави, Смит се обърна и отвори вратата. След което излезе, без да се оглежда, вдигнала високо глава.

Майка ѝ отдавна я беше научила как трябваше да си тръгва една истинска дама.

Само че беше забравила да я предупреди, да не се страхува от истинските вълците, а само от онези, преоблечени в човешка кожа.

Горилите на входа на „Парадайз Фаунд“ ги нямаше и при вида на празната врата Тод се напрегна. До него застина и Кара.

— Тод? Какво става?

Всичко. Тя не трябваше да е тук сега. Трябваше да седи в тайната квартира, охранявана поне от няколко полицаи... А той трябваше да дойде в клуба сам.

— Когато влезем, стой зад мен, ясно ли е? Просто...

Тъглчетата на устните ѝ се отпуснаха.

— Защо... — въздъхна тя с явно раздражение — ти е толкова трудно да се примириш с това, че аз съм демон? — и Кара посочи с пръст към себе си — Погледни, това съм почти безсмъртната аз — след което го заби в Брукс; малко по-силно, отколкото се налагаше, но право в гърдите. — Ти си слабият човек.

Той посегна към кобура си. Може и да е смъртен, но затова пък беше въоръжен. Брукс дори за секунда не забравяше, че в клуба може да се крие потенциален убиец. Инкуб.

Освен това, там щеше да бъде и Найл...

Стисна пистолета си в ръка.

— Аз съм човек, готов да стреля във всяка една минута. И не забравяй — и той й се усмихна едва-едва — че точно аз нося полицейската значка.

Разбира се, Брукс знаеше, че жената до него не е слабо създание.

Но тя беше негова. И той искаше да я защити.

Целуна я силно.

Времето за малкия им спор свърши. Тод тръгна към входа, следван по петите от Кара, която го обгръщаше със съблазнителния си аромат. Бутна вратата и тя се оказа отворена; нещо, което съвсем не беше в стила на Найл.

Бидейки ченге до мозъка на костите си, Тод застина, усетил капан. Но след това осъзна, че вътрешната му сигнализация — интуицията му, която нито веднъж досега не го беше подвеждала — не издаваше нито звук.

Щеше да бъде дяволски неудачно инстинктите му да го подведат точно сега.

Отваряйки вратата изцяло, Тод влезе в клуба; с изваден пистолет и стабилен пулс.

ГЛАВА 15

— Знаеш ли, няма нужда от оръжие — измърмори Найл, без дори да си направи труд да се изправи от стола; седеше по средата на бара и се усмихваше. Черните очила скриваха очите му. — Бързо се върна.

Брукс игнорира нападката и реши първо да се огледа наоколо.

— Къде е Камерън? — попита Кара.

Усмивката на Найл стана малко напрегната.

— Не е тук.

Всичко изглеждаше така, сякаш тук нямаше никого.

— Къде е той, по дяволите? — Гит сигурно беше успял да изпрати в дома на инкуба няколко полицаи и той вероятно беше вече в участъка, но Тод все пак беше длъжен да зададе този въпрос.

— Не зная — и Найл повдигна рамене. — А и всъщност не ми пука.

— Найл. — В гласа на Кара прозвуча предупреждение и тя заобиколи Тод. Проклятие, не й ли каза да стои зад него? Заради собствената й безопасност.

А вместо това тя тръгна към Найл.

Брукс я хвана за ръката.

— Не го приближавай прекалено много. — Може с този демон да бяха стари приятели, но по-скоро Адът щеше да замръзне, отколкото той да се довери на това копеле. Погледна напрегнато към него. — Тук съм по работа, Найл, затова смятам да се държа учтиво и да попитам още веднъж: Къде е Камерън?

— А защо ти е? — Найл наклони глава. В гласа му се долови любопитство.

— Защото тук на свобода се разхожда инкуб, който вече е убил трима мъже.

Демонът вдигна ръка, свали очилата си и погледна към него с черните си очи.

— Инкуб значи? Аз мислех, че вие, момчета в синьо, търсите сукуба.

— Обстоятелствата се промениха. — Това беше цялата информация, която Тод беше готов да сподели с демона. — Къде е той?

Тъмният поглед на Найл се премести върху Кара.

— Ти смяташ, че убиецът е Камерън?

Брукс видя колебанието й. И отговори преди нея:

— Трябва да проверим всички.

— Хм — недоволно проточи Найл. — Ама, разбира се — Той присви рамене. — Не зная къде е Камерън. Неговата смяна започва едва в осем вечерта.

— Но беше тук, нали?

Още едно присвиване на раменете, показващо колко не му пука за никой.

— Той... заедно с още двама бармани, работещи за мен.

— Найл...

— Камерън дойде за заплатата си, ясно ли е, детектив? Каза, че не се чувства добре и след това си тръгна.

Тод прибра пистолета в кобура си.

— Знаеш ли, не изглеждаш много развълнуван от факта, че твоят барман може да се окаже убиец.

Устните на Найл трепнаха в усмивка.

— Камерън не е от онези, на които им стиска. Стомахът му е чувствителен.

— Сигурен ли си в това? Може би, когато гледаш към него, виждаш точно това, което той иска да виждаш? — и Тод погледна към Кара. — Може би и двамата виждате само фасадата?

Очите на Найл леко се присвиха.

— Камерън живее на Корингтън Плейс 55. Давай, арестувай го и го затвори в твоя участък, ако искаш.

Върху лицето на демона нямаше никаква емоция. В гласа му — също. Кара притихна. Тод, настръхнал, тръгна към него. Може би трябваше да му даде още малко информация, за да види реакцията му?

— Инкубът, който стои за тези убийства... Той се опита да ги припише на Кара.

Черните очи си оставаха все така безучастни.

— Ти чу ли ме? Кара беше права — настояваше той — натопили са я и го е направил този негодник! Ето, сега знаеш... и какво? Не ти пука? Мислех, че държиш на нея! Така ли смяташ да продължаваш да седиш тук, докато...

— Тод — и по-бърза от светкавица Кара се хвърли към Брукс и застана между него и Найл. Добра тактика, защото на Тод много му се искаше да му откъсне глава.

Сигурно това беше единственият начин да го довърши.

— Наистина много държа на Кара — изрече най-накрая Найл и бавно се надигна от стола. Цялото му тяло излъчваше опасност. — И няма да позволя някой да я нарани. — Измери Брукс с поглед. — Нито демон, нито... човек.

Ама той — какво? — това трябваше да е някакво страшно предупреждение ли? Ами, жалко, че щеше да разочарова негодника, но Брукс изобщо не се страхуваше.

— Кой от инкубите е сега в града?

Найл вече искрено се учуди.

— Нима Кара не ти каза?

— Аз питам теб.

Поредното присвиване на раменете.

— Помощникът на прокурора. Репортерът. И очевидно, ти знаеш, че Камерън също е инкуб.

— Има ли други? — попита Брукс, без да скрива нетърпението си. — Давай, Найл, ти знаеш всичко, което става в този град. Кажи ми с какво си имам работа, за да мога да защитя Кара.

Черните очи на демона леко се разшириха в много кратка демонстрация на изненада. Най-накрая някаква емоция у него!

— Тя не ти е безразлична.

Проклятие, разбира се, че не му беше безразлична! Брукс не беше идиот. Но пък и нямаше намерение да се изповядва пред този негодник.

— Върша си работата. Залавям убийците и защитавам невинните.

— Много благородно от твоя страна. — Емоциите отново напуснаха лицето му. Отново се завърна впечатлението, че демонът изобщо не го бе грижа за никой.

Кара стисна устни.

— Кой още ловува в града?

Найл погледна към нея.

— Трябва да ти кажа, че малко ме разочарова, Кара. Свърза се с човек... И то с такъв като него... Той не те заслужава.

Да, от известно време Тод беше наясно, че не е съвсем подходящ за Кара, но да го чуе от демон... Думите му го вбесиха. Кара беше истинска богиня, а той само детектив, борещ се със злото по улиците на този град.

— Ти не я заслужаваш — отрязва Найл. — Ти не си достатъчно силен...

Тод се хвърли върху него. За част от секундата заобиколи Кара и го изблъска в бара. Сграбчи с едната си ръка тениската му, а с другата замахна, възнамерявайки да стовари юмука си в лицето му.

— Майната ти, Найл! Ще я защитавам до последния си дъх. — Да, спор нямаше. Той не беше машина за убийство от десето ниво. Но не смяташе да подминава обидите му.

В плановете му не влизаше някой, или нещо, което можеше да нарани неговата жена.

Не и когато току-що я бе открил.

— И какво си готов да направиш за нея, ченге? — Гласът на Найл звучеше приглушено, но в черните ледени дълбини на очите му не проблясваше дори намек за страх или безпокойство. — Ще можеш ли да излъжеш? И да престъпиш така почитания от теб закон? — След което демонът продължи едва чуто: — Ще убиеш ли заради нея? Ще умреш ли заради нея?

— За нея съм готов на всичко. — Думите, почти безпомощно, сами се отрониха от устните му, докато Тод не отместваше поглед от мрачната тъмнина на очите му все едно беше хванат в капан.

„Това е добре! Правилен отговор, човече!“ — Думите прозвучаха в главата му, но той знаеше, че Найл не ги е произнасял. Във всеки случай на глас.

По дяволите!

— Не го наранявай! — рязко настоя Кара.

Но за кого се отнасяше това? За Тод или за Найл?

Демонът се усмихна.

— Ченге, сега трябва да ме пуснеш.

Но Брукс не искаше. Изгаряше от нетърпение да стовари юмрук в надменната му усмивка, но... Отстъпи и го пусна.

— Имаш доста силни парапсихични способности — промърмори Найл, — но с мен не можеш да се мериш.

Чашите зад гърба му започнаха да звънтят. Леко.

— Престани! — заповяда му Кара. — Изобщо не съм в настроение за глупостите ти, Найл.

Брукс също не можеше да се похвали с достатъчно силен запас от търпение.

— Просто ни кажи имената...

— На секс-демоните ли?

— На инкубите — изръмжа Тод.

— Аха. — Устните на демона потрепнаха в опит да скрие усмивката си. — Мисля, че има няколко заблудени инкуба, които се мотаят в града. Трябва да попитам източниците си...

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Ще зная до довечера — абсолютно уверено отвърна Найл. — Тогавя се върни, детектив, и аз ще ти кажа къде в Атланта се намира всеки инкуб.

Явно нямаше друг избор.

— Ще дойда. — Брукс почти изпепели демона с поглед. — И по-добре да разполагаш с информация. — После зададе въпроса, който беше на езика му почти през цялото време, откакто бяха влезли в клуба: — И къде, по дяволите, са всички?

Найл отново се скри зад маската си от безразличие и отговори едва след минута:

— Търсят твоя секс-демон, разбира се.

— Какво? — Нямаше начин това да е...

— Точно така си е, детектив. Аз наистина знаех, че имаш намерение да наминеш насам. — Той отново повдигна рамене. — Довечера, както вече казах, моите хора ще се върнат и ние ще узнаем кой е твоят убиец.

Хм, Брукс сериозно подозираше, че безпринципният убиец стои точно пред него, но...

И защо Кара харесваше този мъж? Нима не виждаше, че душата му беше студена като лед?

Тод намести якето си и усети успокояващата тежест на кобура на кръста си.

— Да тръгваме — обърна се той към Кара.

А тя не сваляше очи от демона.

В душата на Тод ревността отново се размърда. Между тези двамата... между тях имаше някаква връзка, магия, която Брукс не можеше да долови. Нима Найл я разбираше по-добре от него? Много по-добре, отколкото Тод щеше да бъде в състояние някога да я разбере?

— Ти правиш същата грешка като нея — каза Найл на Кара. Гласът му беше накъсан, сякаш думите едва-едва се промъкваха през гърлото му.

Леко трептене премина през пода на помещението.

Кара просто го гледаше в очите.

— Мислиш ли?

— На смъртните не може да се вярва, Кара. Ти видя какво се случи с Нина.

Е, не! Щеше да бъде по-добре за копелето да не намеква, че той прилича на онзи изрод, убил сестра ѝ!

— Внимавай какво говориш, демон!

За нищо на света нямаше да причини болка на любимата си.

— Не са ми необходими предупрежденията ти — едновременно с Тод заговори Кара. — И аз изобщо не приличам на сестра си.

— Не, любов моя. — В гласа на Найл се дочу леко съжаление, а в черните му очи проблесна лека тъга. Не приличаш. След това примигна и Тод, гледайки в безучастното му лице, се замисли, дали всичките тези емоции не му се бяха привидели. — Но също като нея, и ти мечтаеш за онова, което на демоните... рядко им се отдава да изпитат.

Кара хвърли бърз поглед към Тод и той видя в очите ѝ тъгата по нещо недостижимо.

По него? Нима тя не знаеше, че той напълно ѝ принадлежи? Целият, без остатък?

— Никога не се доверявай на хората. Не и живота си. — Найл се върна към бара и вдигна очилата си. — А аз... аз ще ти прикривам гърба. Както винаги досега.

Да, Тод определено възнамеряваше да се заеме със същото. Гръб, гръди... Всеки милиметър от тялото ѝ.

— Никой няма да може да я нарани — отсече Тод. В случай че досега страшният демон все още не го бе разбрал.

— Това е така — утвърдително кимна Найл. — Ти ме защитавахте и аз ще ти отвърна със същото.

— Тези думи бяха предназначени за Кара.

Тя леко кимна.

Найл мина покрай Брукс.

— Знаеш къде е изходът, детектив.

— Да. — Както и входът на това леговище.

Брукс възнамеряваше да се върне довечера, след залез-слънце и... И щеше да бъде по-добре, ако демонът беше подготвен за тази визита.

Лицето на водещия на Дванайсти канал беше зачервено.

— Какво, по дяволите, правя тук? — настояваше той за отговор.

Колин се облегна на стола и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Имаме няколко въпроса към теб.

Удивително, но бузите на Трей Баркър почервеняха още повече.

— Аз съм шибаното лице на Дванайсти канал! Ние имаме най-голямата аудитория в този град. Аз съм Дванайсти канал! Вие не можете да ме привиквате, сякаш съм някой от улицата, разбра ли, детектив? Нямаме право да изпращате полицаи в кабинета ми и...

Колин слушаше надутата тирада на мъжа, извил вежда. Да, този приличаше на инкуб. Изглеждаше прекалено добре... е, щеше да изглежда прекалено добре, ако точно сега не се случваше нещо с кожата на лицето му — явно заради някакво странно нервно разстройство. Големи сини очи. Трапчинки на бузите.

Идеална външност. Но ароматът го издаваше. Силен. Неотразим. Инкуб.

— В този шибан град аз съм звезда! — викаше Трей, оглеждайки стаята за разпити. — И ще направя така, че ти отново да патрулираш по улиците и да пишеш глоби за неправилно паркиране, аз...

Колин въздъхна.

— Аз прекрасно зная кой си, Трей. Кой си ти в действителност.

Тези думи най-накрая прекъснаха словесния му водопад. Колин забеляза, как потръпна адамовата му ябълка. След което Трей

измърмори:

— Аз... аз не разбирам за какво говориш.

— Разбира се, че разбираш. — И защо този префърцунен паун трябваше да хаби време и да отрича очевидното? Ти си инкуб.

Трей трепна, след което успя да се изсмее приглушено.

— Не ставай глупак, аз не...

— Ти използва аромата си върху жената-полицай, която те съпроводи за разпита. — И това вбеси Гит. — Аз заповядах да бъдеш доведен в участъка изключително и само придружен от мъже. Но трябваше да проконтролирам, че няма да срещнеш нито една жена по пътя си.

— Аз не съм...

— Шибани глупости — спокойно го прекъсна Колин. — Ти разпръскваше своя дяволски аромат по пътя си, опитвайки се по този начин да я накараш да ти разкаже за случая и Гит кимна към папките с документи, разпръснати пред него върху масата.

— Не ми прочетоха правата! Не ме попитаха дали искам да присъства тук с мен юрист...

„Точно един такъв стои в съседната стая за разпит.“ Колин щеше да се заеме с него след това.

— Ти наистина ли искаш ченгетата да разтръбят из целия участък, че си демон? И че са те докарали тук по подозрение, че може да си замесен в серия от убийства на сексуална почва?

Мъжът направо се сдуха. Раменете му увиснаха, главата му се наведе.

Да, обикновено така се получаваше. Онези, които крещяха най-високо от всички, най-бързо се пречупваха.

— И така... — Колин разтегна думите, усещайки върху себе си погледа на капитана и на Емили. — Ти признаваш, че си инкуб? — МакНийл беше повикал Емили веднага, след като доведоха тримата инкуби в участъка. Той искаше тя да ги прецени от професионалната си гледна точка. Затова се отпрати с нея към стаята за наблюдение, откъдето тя можеше да следи за реакциите им на въпросите на Колин.

А и на Колин му беше много интересно да узнае мнението на Докторката за мъжете. Неговата Емили притежаваше таланта да „чува“ мислите на Другите.

— Признаваш ли го? — отново попита Гит, опитвайки се гласът му да звучи равно и спокойно.

Трей рязко кимна с глава и отчаяният му поглед се насочи към двустранното огледало.

„Той знае, че го наблюдават!“ Също както и Кара в началото. Да, демоните винаги му усложняваха работата!

— Как... как разбра? — попита Трей.

— Няма значение.

— Ти... смяташ ли да разкажеш на всички? — Ужас. И в гласа и върху лицето му.

— Това зависи от...

Адамовата му ябълка отново подскочи.

— От какво?

Колин се наведе над масата. Отвори папката и му показа една снимка.

— От това, дали ти си убиецът.

— Не е той — произнесе присъдата си Емили, докато Трей Баркър повръщаше в коша за боклук.

— Сигурна ли си? Може това да е някаква лъжлива реакция. Той знае, че сме тук и...

— Не! Не! Не съм го направил аз! — гласът на Трей прекъсна думите на капитана.

Колин започна да изброява датите на убийствата.

— Не! Послушай... По дяволите, чуй ме! — Той изблъска снимките настрани. Изглеждаше така, сякаш отново се готвеше да повърне. — Не съм го направил аз! Проклятие!

— Тогава ми дай алиби. И ме накарай да повярвам в него. — Колин започна да разказва за първата жертва, кога е била намерена и...

— Бях в Бостън! — Очите на Трей светнаха от облекчение. — Имах събеседване за работа. Позвънете им! Канал Седем. Аз летях до там и...

МакНийл се наклони и намали звука на тонколоните, от които се чуваше гласът на Баркър и пресрещна погледа ѝ.

— Не е той! — повтори Емили и капитанът, съгласявайки се, кимна.

— Давай да видим демон номер две.

— Аз не съм Госпожата-Убийца — произнесе Джоди Рейн на секундата, в която Колин влезе във втората стая за разпит.

Гит примигна. Този демон направо хвана бика за рогата.

Джоди повдигна рамене.

— Аз не съм идиот, Гит. Ти знаеш кой съм аз... — усмихна се той, — и аз знам, че ти не си човек. Но, да го вземат дяволите, това е всичко, което ми е известно.

Колин се отпусна на стола срещу него. Джоди Рейн беше висок. Имаше силно, мускулесто тяло и златист загар. Върху лицето му нямаше нито една бръчка, затова беше трудно да се предположи истинската му възраст.

— Аз не бих казал, че това е всичко, което знаеш — промърмори Колин, наясно, че с помощник-прокурора трябваше да бъде много внимателен. Джоди беше умен. Твърд орех, който не търпеше глупаци. — В края на краищата, знаеш за Госпожата-Убийца.

Рейн повдигна вежда.

— Имам си свои източници на информация.

Колин също не понасяше тарикатите.

— Или това е така, защото ти си убивал мъжете в града? — Гит преднамерено направи пауза. — Ако си убивал нещастните жертви, тогава, както разбирам, ти от първа ръка ще знаеш за какво става дума.

Инкубът се изсмя.

— Аз не съм убиец. — Усмивката не слезе от лицето му, когато Джоди продължи. — И зная за това разследване, защото за него знае моят шеф... а той не умее да си държи устата затворена.

Да, това беше вярно.

Всички знаеха, че окръжният прокурор не можеше да си държи езика зад зъбите.

— Послушай, детектив, давай да приключваме с всичките тези глупости. Аз зная кога са станали убийствата и мога да ти дам алиби за тези дати. — Веждата на Колин така и не се отпусна надолу, когато Рейн едва ли не изгуква: — Готов ли си да слушаш?

— Проклятие! — успя само да произнесе МакНийл в отговор на безкрайното изреждане на дати, места и... безумно количество имена. Прекалено много хора биха могли да потвърдят алибито на Джоди.

Емили мълчаливо наблюдаваше помощника на окръжния прокурор. И усещаше енергията, пулсиращата в него.

Този беше опасен. Много по-силен от първия инкуб.

Тя трябваше да спомене за този факт.

— Знаеш, че демоните са отлични лъжци, нали? И че могат да накарат хората да излъжат заради себе си. Искам просто да кажа, че има вероятност... той да ги е хипнотизирал и... тогава жените ще потвърдят алибито му дори изобщо да не познават Рейн лично.

— Как зацikli това разследване — промърмори МакНийл, прекарвайки уморено ръка през лицето си. — И да, Док, наясно съм, че силните демони могат да накарат целия свят да излъже заради тях.

Колин продължи да мъчи Джоди с въпроси относно алибито му, но Рейн отговаряше, без дори да се изпоти.

— По дяволите! — заскърца със зъби МакНийл. — Къде е последният негодник?

Камерън Комак лениво се беше отпуснал на стола. Но ако не се вземеше под внимание позата на тялото му, върху чертите на лицето му се четеше гняв, а очите му — приковани в Колин — бяха присвити.

— Къде е партньорът ти? — попита инкубът.

— Не е важно къде е. — Гит пресече стаята. — Днес ще си имаш работа с мен.

Камерън се наклони напред, оглеждайки го с преценяващ поглед, и след секунда широка, насмешлива усмивка освети лицето му.

— Това е добре. Че нещо се уморих от тези шибани смъртни напоследък...

Върху лицето на Колин не трепна нито едно мускулче.

— Може ли да повториш, какво каза току-що?

Демонът завъртя очи.

— Я стига, наясно съм, че ти не си един от тях. Зная го още от онази нощ, когато нахлу в клуба с твоята секси приятелка Доктор Чудовище — и той кимна по посока на огледалото. Тя ме наблюдава, нали? Усещам я.

Звярът, живеещ у Колин се събуди. Стисна ръце в опит да обуздае порива си да му разбие лицето.

От устните на Камерън се отрони кискане. Гадно, скърцащо.

— Е, я стига. Ти... знаеш кой съм аз, нали? Ако не знаеше, нямаше да си с мен сега в една стая. Щеше да бъде някой от... — в

гласа му прозвуча отвращение — ... тях.

Какво пък, мъжът искаше да играят с открити карти. Колин нямаше нищо против.

— Те... не ти харесват? — Гласът му не изразяваше нищо. Нито доброто ченге, нито лошото ченге.

Поне все още.

— Те са слабаци — и устните на Камерън трепнаха от отвращение. — Но дори не го знаят. Разхождат се, разбираш ли, така, сякаш целият свят им принадлежи... И дори не могат да си представят какво в действителност става наоколо.

— И кой ги управлява — тихо завърши фразата му Колин.

— Вярно! Точно това имах предвид! Те не са наясно — и Камерън неистово закима. Черната му коса проблясваше под светлината на лампата. — Мислят, че са най-умните и най-силните от всички създания, живеещи на Земята. — Последва тежка въздишка. — Колко опасно се самозалъгват.

— Хм. — Колин извади снимки на телата на Майкъл Хаус, Травис Уолтърс и Саймън Батъл. — Което понякога води до смърт.

Камерън отново се дръпна от масата.

— Какво, по дяволите, е това?

Очите му станаха почти два пъти по-големи, когато той, сякаш в някакъв транс, започна да гледа фотографиите.

— Ти ги ненавиждаш, нали? — Спокоен глас. Без никакво напрежение. Колин просто наблюдаваше инкуба и изчакваше.

— Аз дори не познавам тези мъже! — и Камерън отблъсна снимките. — Затова ли съм тук? Мислите, че имам някакво отношение към тези мъртъвци?

— Смъртни — разтегна думата Колин, игнорирайки въпросите на демона. — А ти ги мразиш всичките, нали?

Камерън примигна и внимателно отговори:

— Не че толкова ги мразя... Просто не ми пука за тях и...

— Значи не те вълнува, че тези мъже са мъртви?

— Ами не ги познавам! — Демонът удари с юмрук по масата.

Какво пък, явно барманът имаше горещ темперамент.

И очевидно не харесваше смъртните.

Но дали ги мразеше чак толкова силно?

Дали би могъл да убие?

Гит реши рязко да смени темата, за да не му даде възможност да се отпусне.

— А относно Кара Малоун? Какви чувства изпитваш към нея?

Камерън озадачено попита:

— Кара? Какво...

— Та, какво чувстваш към нея? — продължи да натиска Колин.

— Познавам я от много години. Тя... тя ми е като сестра. — Инкубът започна да се вълнува. — С нея всичко наред ли е? Нещо се е случило с Кара, нали? Проклятие, така си и знаех, че не трябваше да започва да се среща с твоя партньор! Знаех, че от това ще произлязат само неприятности...

— И защо така? — все още спокойно попита Колин.

Камерън преглътна.

— Защото демоните и хората не съжителстват добре заедно. Хората редом с нас изпитват само и единствено страх. Те са прекалено слаби.

Гит си помисли за неговата Емили и в съзнанието му изплува една-единствена дума: Глупости!

— Той ще й причини болка. — Последва рязко кимване. Аз вече съм виждал подобно нещо. Той ще вземе всичко, което тя може да му даде, а след това ще я унищожи.

Същото, което се е случило със сестрата на Кара?

— Хората са слаби — повтори Камерън. — И не трябва да им имаш доверие.

— Затова трябва просто да бъдат убивани?

— Не! — Той скочи от стола. — По дяволите, престани да говориш вместо мен! Аз никога не съм...

— Как мислиш, защо те доведохме тук днес? — Още една смяна на темата.

Инкубът примигна изненадано.

— Аз... не зная. Мислех, че онова копеле Брукс се опитва да ми създава проблеми...

— За какво му е?

— Искаш причина ли? Ами той постоянно се мотае в „Парадайз Фаунд“, макар да знае, че не е желан там. Нито от Найл, нито от мен...

— Но Кара няма нищо против.

Камерън рязко затвори уста. В този момент от привлекателността му не беше останала и следа.

— Да, тя го желае... засега.

— А ти смяташ, че това желание няма да продължи дълго?

— Не. Кара е изменчива. — В гласа му се дочу абсолютна увереност. След това, погледът му стана съсредоточен. — Почакай, ти така и не каза... С Кара всичко наред ли е? Да? Ако този изрод — ченгето — й стори нещо...

— С нея всичко е наред.

Раменете на инкуба се отпуснаха.

— Колин го огледа и изрече:

— Камерън, искам да си свалиш ризата.

Това искане беше предявено и на другите два инкуба. Веднага, след като приключиха с обясненията за алибито си.

С този демон Гит не смяташе да се бави толкова. Искаше му се, колкото се може по-бързо да приключи с Комак. Нямахме смисъл да слуша лъжливите му истории, ако един простиച്ък тест щеше да отговори на всичките му въпроси.

Сюзан Добс се беше борила като дива котка и ножът ѝ беше оставил не една или две следи върху тялото на убиеца. Да, демоните се възстановяваха бързо, но инкубът не беше демон от десето ниво, затова възстановяването му щеше да отнеме доста време... Много повече от двадесет и четири часа, за да зараснат раните му.

Ако Камерън наистина беше убил Сюзан, раните от нож трябваше да са още видими.

Тялото на демона беше скрито под тъмна риза с дълги ръкави, плътно закопчана до врата.

Камерън се усмихна.

— Извинявай, готин, но аз не съм по тази част!

Гит мълчаливо го гледаше, докато глупавата усмивка не изчезна от лицето му. След което само каза:

— Изборът е прост. Или си я сваляш сам, или... ти я свалям аз.

Камерън погледна към огледалната стена.

— Не можеш да го направиш! Това е незаконно!

Да, и помощник-окръжният прокурор твърдеше същото, но... Колин се усмихна, преднамерено, проблясвайки със зъби.

— Точно сега законността на ставащото ме интересува много малко. Аз искам просто убийствата да спрат.

Законите на смъртните не важаха за... дадената ситуация.

Барманът впи поглед в зъбите на Гит.

— Ах, по дяволите! Шифтър! — Усмивката му стана по-широка.

— Макар че няма как да се наредиш сред най-обаятелните персони, никога не бих си помислил, че си едно от онези животни.

Инкубът вдигна ризата си нагоре, оголвайки абсолютно гладки гърди и корем.

Също както и другите двама.

Проклятие!

— Доволен ли си? — попита той и Колин забеляза лекото треперене на пръстите му.

— Не. — Раните можеха да бъдат и върху ръцете на убиеца. Защиатавайки се от ножа, той е могъл да получил много дълбоки прорези, кръвта от които би могла да опръска наоколо.

— Покажи си ръцете.

Последва ругатня, мрънкане. Камерън придърпа ризата си надолу, след което няколко минути се сражава с копчетата на ръкавите си, докато най-накрая повдигна плата нагоре.

Нито дракотина. И на двете ръце.

— Е, сега вече доволен ли си?

Колин поклати глава. От тримата инкуби подозренията му падаха върху Камерън. Но по всичко личеше, че в града имаше още един, криещ се в мрака и убиващ, когато си поиска.

И си играеше на котка с мишка с приятелката на партньора му.

— Ще бъда доволен — ясно отвърна Гит, — когато ми дадеш алиби за времето на убийствата. — После седна и извади бележник и химикал.

— Какво? Проклятие, та аз дори не зная кога са умрели тези мъже! — и Камерън смъкна ръкавите си надолу.

— Сега ще разбереш — и Колин почука с химикала по масата. — Ще започнем с първата жертва, Саймън Батъл.

МакНийл изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разкрещи. Лицето му беше зачервено и на Емили й се струваше, че

чува чак скърцането на зъбите му.

— Върнахме се оттам, откъдето започнахме — процеди Дени. — Проклятие, надявам се, че Брукс и неговата сукуба са имали повече късмет при разговора си с Найл.

След което се обърна и бързо излезе от стаята.

Емили погледна към своя шифтър и се намръщи.

Може би, това беше просто неприязън към демона, който толкова силно ненавиждаше хората, но имаше нещо, което... будеше подозрение. Когато Камерън се ядосваше на Колин, в инкуба имаше толкова ярост... А тя го познаваше отдавна, от много години, и никога не беше усещала у него такава злоба.

Той винаги е бил съблазнител. Флиртуваше. Разбира се, тя знаеше, че Камерън е инкуб; просто нямаше как да не го знае, но такъв гняв у него...

Това беше нещо ново.

Което плашеше.

Боже, кога го беше завладяла тази всепоглъщаща омраза?

Толкова убийствена ярост, която ако не признаеш и не пребориш, много бързо можеше да унищожи човек... или демон.

ГЛАВА 16

Настъпи времето да се срещне с дявола лице в лице.

Когато нощта се спусна над града, протегна се по улиците му и погълна светлината със сенките си, Тод се върна в „Парадайз Фаунд“, за да погледне демона в очите.

Този път до вратата имаше охрана. Брукс леко се напрегна, когато ги видя, но беше готов за всичко, което го очакваше.

Малко по-рано беше успял да говори с капитана и така разбра, че и тримата заподозрени инкуби са се оказали чисти. А това означаваше, както се беше изразил МакНийл, „че сме затънали в тези лайна до ушите“.

Трябваше им пробив. И Найл трябваше да го осигури.

— Дори не си мислете да се заигравате с мен тази вечер предупреди ги Брукс със студен глас. Кара не беше с него. Той я откара до дома ѝ, без да се съобразява с бурните ѝ и гръмки протести. Не смяташе да я излага на опасност, независимо от това, дали тя имаше или нямаше супер способности.

Кара беше негова и Тод смяташе, че и като мъж, и като ченге трябва да я защити с цената на всичко.

Високият-и-страшният отвори вратата пред него.

— Този път никакви спънки — отвърна му той. — Шефът иска да те види.

Тод изхъмка и се промъкна покрай горилата, отмествайки го с рамо. Вечерта едва започваше и клубът беше още празен. В помещението се разхождаха няколко младежи и на него му се стори, че забелязва проблясването на зъби у единия от тях. Като цяло, посетителите явно още не се бяха стекли насам.

Брукс хвърли поглед към бара.

— Днес не е тук.

Гласът на Найл се разнесе съвсем наблизо, иззад гърба му.

Господи! Тод рязко се обърна и срещна черния му поглед.

— Къде е?

— Аз смятах да ти задам този въпрос, детектив — Найл наклони глава встрани. — Твоят партньор е решил да арестува моя барман, така ли?

— Не. — Нямаше никакъв смисъл да лъже, но къде все пак беше Камерън? — Той е чист.

Барманът беше успял да представи алиби за времето на убийствата. Негодникът беше казал, че е бил зад бара и четирима вече бяха потвърдили алибито му. Разбира се, свидетелите се оказаха смъртни, затова съществуваше вероятност да са се намирали под хипноза. Колин също така потвърди, че върху тялото на демона не е имало никакви рани — нямаше начин инкубът да скрие такива наранявания.

Всичко сочеше, че копелето не е убиецът, но...

— Чист? Хм... интересно. — Върху безучастното лице на Нийл не пролича дори грам интерес. — Камерън не дойде, когато започна смяната му. А трябваше да е тук преди повече от половин час.

Косъмчетата по тила на Тод настръхнаха.

— Капитанът каза, че инкубът си е тръгнал от участъка малко преди шест.

Тогава къде беше той?

Сърцето му затуптя забързано и Брукс направи няколко дълбоки вдишвания, за да възвърне самообладанието си.

С Кара всичко щеше да бъде наред. Макар че тя отказа да се скрие в тайната квартира, все пак се съгласи на охрана. Крайно неохотно и както се изрази тя, „само за да ми се махнеш от главата“. Патрулната кола беше паркирана точно пред дома ѝ.

„Нищо лошо няма да ѝ се случи!“

Освен това, от Камерън бяха снети всички подозрения. Да, мъжът беше дразнещ тип.

Но не убиец.

Само че нещо не спираше да го човърка отвътре.

Дали не беше заради Найл? Или имаше нещо друго?

— Какво разбра? — настоятелно попита Тод. Нямаше търпение да получи информацията и да се махне от тук. Студени тръпки преминаваха по кожата му и той искаше колкото се може по-бързо да се върне при Кара.

Боже, тази жена никога не напускаше мислите му. Независимо дали спеше или беше буден. Ароматът ѝ беше попил в него. Усещаше дори вкуса ѝ върху езика си.

— Ти си се пристрастил, наясно си, нали?

Не такъв отговор очакваше Тод.

— Какво?

— Така става. Сукубата омайва прекалено силно. Тя взема не само сърцето ти. Тя взема и душата ти и започваш така да я желаеш, че не обръщаш внимание на болката, когато тя продължава да взема, и взема, и взема...

Но Кара не само вземаше. Тя даваше — страст, доверие, сила, енергия.

— Нямах ни най-малка представа за какво говориш. — А и това не го касаше. — Забрави за Кара. Тя не е твоя, за да се безпокоиш за нея.

Лицето на Найл се ожесточи.

— Кара е единствената, която мога да назова член на своето семейство. Повярвай ми, човече, точно аз съм този, който трябва да се грижи за нея.

Добре, изглежда, че все пак щеше да се наложи да упражни малко физическа сила върху този негодник. И то много скоро. А тази вечер се бе зарекъл, да даде всичко от себе си и да се държи като добро ченге...

— Не зная защо тя избра теб — намръщено произнесе Найл. — Би могла да получи всеки друг.

Да, това и самият той не го разбираше. Но богинята беше избрала именно него и Тод възнамеряваше да благодари и това на щастливата си звезда през остатъка от живота си.

Живот, който искаше да прекара с Кара.

Внезапното осъзнаване на тази проста истина го изненада.

— Чух за няколко заблудили се инкуби — и Найл сви рамене. — На пръв поглед, те не представляват опасност, но...

Заблудили се? Найл беше избрал странна дума и... Боже, какво бяха тези демони за него? Нежелани котета ли?

— Моите хора скоро ще ги доведат тук. — В гласа му прозвуча увереност. — И ти можеш да си поиграеш с тях на полицай. Или да се оттеглиш и аз сам да измъкна информацията, която ти е необходима.

— Аз ще задавам въпросите.

— Както пожелаеш. Ще играем по твоите правила.

Тод отново погледна към пустеещия бар. Отсъствието на Камерън го безпокоеше. Да, инкубът имаше алиби и нямаше рани, което го изваждаше от кръга на заподозрените, но...

Мъжът изобщо не се харесваше на Тод; в негово присъствие по гърба му винаги преминаваха студени тръпки.

— Колко отдавна познаваш Камерън? — попита Брукс, насочвайки се към бара.

— Почти от толкова време, отколкото се познавам и с Кара.

Това изобщо не беше отговор.

— Колко отдавна?

— Защо питаш?

Все още нямаше отговор. Найл изобщо не искаше да улеснява ситуацията.

— Кара му има доверие. — Но тя имаше доверие и на Найл, а това изобщо не беше показател. — Искам да зная защо?

Демонът дръпна стол и седна.

— Камерън все още е доста млад според мярката за секс-демон. — Той погледна към дансинга, задържа поглед върху една танцуваща двойка и отново погледна към Тод. — Майката на Камерън зарязала баща му заради човек. А баща му, Доминик, не спадаше към любящите родители...

Какво пък! МакНайл беше казал, че по време на разпита Комак не е подбирал думите си, говорейки за ненавистта си към хората. Сега ставаше ясно защо.

— Майка му се е грижила за него, когато Камерън не е живеел на улицата, но тя е имала друго семейство, на което е трябвало да обръща внимание.

Семейство, което не е включвало сърдит млад инкуб.

— Кара го намерила една нощ. И го доведе при мен. Научихме го на неща, които той трябваше да знае много преди тази среща.

Брукс вярваше, че се е случило точно така. Кара беше от тези, които помагаша на другите.

— Това е било преди или след смъртта на нейната сестра?

— Преди. Камерън помогна на Кара, когато... — Найл сви дясната си ръка в юмрук. — Аз тогава не бях в състояние да се

погрижа за нея. Направи го Камерън.

Значи, Кара трябваше да е признателна на инкуба. Но не и Тод. Защото всичките му инстинкти крещяха, че нещо не беше наред.

— Проклятие, кога ще дойдат твоите хора? — Брукс искаше да се върне при Кара. Трябваше да се върне при нея.

— Скоро. — Найл го измери с мрачен поглед. — Отпусни се, човече. Преди да свърши нощта, твоят убиец ще е в ръцете ни.

Кара пореше водата; очите ѝ бяха отворени, ръцете ѝ извършваха ритмични загребвания, а краката ѝ работеха в синхрон.

Изплува на повърхността, пое си дълбоко дъх и погледна към звездното небе. Изпитваше необходимост да го направи. Трябваше да измие ужаса от този ден и...

— Мислех, че обичаш да плуваш сутрин.

Дочула гласа, Кара се обърна, притиснала ръка към гърдите си. Прекалено късно разбра, че не е сама. От сенките пристъпи мъж.

Приглушената светлина, идваща от патиото, хвърляше отблясъци върху лицето на Камерън, когато той пристъпи до ръба басейна.

— Ти обичаш изгрева, нали? И през нощта обикновено не плуваш?

Сърцето ѝ неистово затуптя. Тя не отговори на въпроси те му.

— Камерън? Как попадна тук? — Полицаяте бяха пред дома ѝ и не биха позволили току-така някой да премине покрай тях...

Дочу се кратък смях.

— Стига, Кара! — Инкубът поклати глава, а върху устните му заигра усмивка. — Аз съм демон. За нас не е толкова сложно да преминем през ограда — и той хвърли поглед към почти триметровото заграждение около нейния двор. — Дори и през такава, като твоята.

Тя заплува към стълбата.

— Днес ме викаха в полицията — изръмжа Камерън. Усмивката вече не беше върху лицето му, докато наблюдаваше движенията ѝ, без да мига. — Довлякоха ме в участъка и онова животно — шифтърът — ме разпитва.

Кара се хвана за перилата. Металът беше хладен на допир. Бързо излезе от басейна и се протегна за халата си. Не се избърса с хавлията — нощният въздух беше достатъчно свеж.

— Не изглеждаш изненадана.

Тя бързо завърза колана си.

— Защото не съм.

Лицето на инкуба се изкриви от гняв.

— Ти си им разказала за мен, така ли?

Кара кимна.

— Наложих се, Камерън! Бях длъжна да разкажа на Тод кои са инкубите в Атланта. Някой убива хора и оставя отпечатъка на смъртта върху гърдите на всяка една от жертвите.

— И ти мислиш, че това съм аз? — и той поклати глава. — Кара, Кара... мислех, че ме познаваш. От край до край.

В гласа му се долови болка.

— Камерън... — тя пристъпи към него.

Той обаче веднага се дръпна назад.

— И ти смяташ, че това съм аз?

От вика му в ушите ѝ зазвъня. „Проклятие, нима патрулните не трябваше да го чуят!“ Кара повдигна брадичка.

— Няма значение какво мисля аз, не разбираш ли? Аз знаех, че в града живеят трима инкуби. И трябваше да разкажа на Тод за тях! Ако не го бях направила аз, щеше да му го каже някой друг. Убийствата трябва да спрат! Аз не мога да позволя...

— А аз не им казах за теб — едва прошепна Камерън.

— К-какво? — Вятърът сякаш стана леден и тя се обгърна с ръце. Във водата беше толкова топло, но този обрат скова в студ всичко в нея.

— На нито една душа. — Той вдигна ръка и насочи пръст към нея. — Аз знаех какво направи с него, но не разказах на никого.

Може би не вятърът беше хладен? А ледените иглички, забиващи се в тялото ѝ?

— Какво не им разказа, Камерън?

— Че ти го уби. — Изреченото беше много тихо и печално.

Кара се опита да направи няколко крачки към него, но той се напрегна.

— Аз не съм убивала никого — каза тя, опитвайки се да потисне болката в сърцето си. Не тя беше убила. Макар че беше много близко да го направи. — Ако имаш предвид Ланс, то той се самоуби сам.

Кара не забеляза движението, но след по-малко от секунда пръстите му се обвиха около ръцете ѝ и я стиснаха до болка.

— Не ме лъжи! — Викът му беше гневен. — Ти го уби. Съблазни го, проникна в съзнанието му, а след това го уби!

— Не, аз не...

— Той дойде при теб онази нощ. Когато намериха тялото му, от него вонеше на теб — и Камерън я разтърси силно. — Аз зная, че ти си го направила! — На слепоочието му се изду и запулсира вена, а очите му загоряха с черен пламък.

Точно в този момент Камерън изобщо не можеше да се нарече привлекателен.

— Пусни ме! — Кара произнесе думите спокойно, макар че точно сега не усещаше такова. И ако той не махнеше ръцете си от нея — и то веднага — тя щеше да забрави за приятелството им и да му покаже колко свирепо може да се защитава една сукуба.

Камерън примигна и затвори уста.

— Кара?

— Пусни. Ме.

Той веднага я пусна.

— Аз... прости ми...

— Откъде знаеш?

Но Камерън само поклати глава. Тъмната изчезна от очите му.

— Откъде знаеш... — повтори тя. После преглътна и стисна ръце в юмруци — ... че от него е миришело на мен?

— След смъртта на Нина го следях — злобно проскърца със зъби инкубът. Погледът му беше стъклен. — Знаех какво ще поискаш да му направиш...

— Защо смяташ така? — настоя тя за отговор.

— Защото аз те познавам! Ти знаеш как мисля аз, аз зная как мислиш ти! Аз. Те. Познавам. — Отново последва накъсано дишане. — Ако тя беше моя сестра, аз щях да направя същото.

Щеше да застави убиеца да плати. Да крещи. Да моли.

Да умре.

— Аз бях този, който откри тялото на Ланс. — Камерън се отдръпна от нея и започна да крачи насам-натам покрай ръба на басейна. — Отидох при него и усетих зловонието на смъртта дори през вратата.

— Ако си бил там, тогава знаеш, че е било самоубийство и...

— Самоубийците не умират с изражение на ужас върху лицето, Кара! С широко отворени очи и уста, изкривена от застинал вик!

Ноктите ѝ се впиха в дланта ѝ и тя усети кръвта, която потече по нея.

— Ти казваш...

— Престани с тези глупости! И двамата знаем, че Ланс не се е самоубил. Проклятие, но аз не съм разказал на никого това, което зная! Нито думичка, че ти го уби! А вместо това, ти разказа на своя любовник за мен при първа възможност!

— Не съм го направила — тихо изрече Кара и вятърът отнесе думите ѝ до Камерън.

Той се намръщи.

— Ти... ти каза, че си му признала...

— Аз наистина разказах всичко на Тод. — И би го направила отново. — Но се кълна в гроба на сестра си, че аз не съм убила Ланс. — Беше време за истината. Въздухът, който Кара вдиша, сякаш горчеше. — Смятах да го направя, но той успя да се изплъзне. Аз желаех смъртта му. От цялата си душа. Но не съм го убила аз.

Ако той не беше забил ножа си в нея, тя щеше да довърши започнатото.

Без да съжалява, дори за секунда.

Камерън спря и се втренчи в нея.

— Не, не! Ти го уби в отмъщение за това, което той направи...

— Не съм аз! — Издържа на погледа му, без да отмества очи от неговите.

Инкубът разтри с трепереца ръка челото си.

— Но ако не си го направила ти, то кой тогава?

Найл наблюдаваше как „Парадайз Фаунд“ бързо се пълни със смъртни, демони и още Бог знае какви същества.

Имаше в него някаква напрегнатост; в бръчките около устните му и в присвитите му очи, което налягаше и Тод.

— Нима твоите хора не трябваше вече да са тук? — Беше изминал повече от час, откакто Брукс дойде в клуба.

Найл повдигна вежда.

— Блудните инкуби явно не бързат да попаднат тук.

Да, сигурно беше така.

— Но твоите хора това няма да ги спре, нали? — Ама, разбира се, те дори не бяха хора.

— Може само малко да ги забави. Не се притеснявай. — Найл застина, след което рязко отмести очи към вратата. — Майка му стара!

Точно на входа, нервно стиснала чантата си, стоеше жена с огнени коси. Върху привлекателното ѝ лице беше изписано решително изражение.

Секунда, това не беше ли...

Репортерката. Холи Щорм.

— Казах им да не пускат такива като нея!

— Такива като нея? — Интересно, дамата — какво, и тя ли беше от Другите? — Репортери. — Найл буквално изплю думата. Ако знаеха, какво искат да съобщят на света...

Погледът на Холи обходи клуба. Спря се на бара. И върху тях двамата. След което краката ѝ я понесоха напред.

Напрежението, излизащо на вълни от Найл, сякаш стана два пъти по-силно.

„Няма начин! Просто не беше възможно демонът да се страхува от Холи Щорм!“

Тя спря пред тях. Стоеше и не сваляше очи от Найл.

— Искам да говоря с теб.

Той ѝ се усмихна. Макар че усмивката му приличаше по-скоро на озъбване.

— Изглежда, че вече го правиш.

Холи леко се изчерви и отмести поглед към Тод.

— Детектив, а вие какво правите тук?

Брукс почука с пръсти по бара.

— Ами тук пее любимата ми певица.

— Пълни глупости — и ноздрите на репортерката трепнаха от гняв. — Вие сте същият като него, нали? Какво пък, отсега ви предупреждавам, че се каня да разкажа за всичко това в пряк репортаж. Дойде време, светът да узнае истината за...

Найл силно се разсмя.

Погледът на жената се ожесточи още повече.

— И знаете ли, имам доказателства. Следих разследването по делото на Госпожата-Убийца и зная, че убиецът не е човек. Някакъв

демон — също като вас — е изсмуквал живота на невинните си жертви. И той е използвал тази жена — Сюзан Добс, с която се е запознал тук, за да ги съблазнява и...

Тод скочи на крака.

— Какво, по дяволите, каза току-що?

От изненада Холи остана с отворена уста. След което я затвори и измери с поглед Брукс.

— Какво каза току-що? — настоя за отговор той. Остатъкът от търпението му просто се изпари.

— Знаеш всичко, което...

Но онова, което не знаеше, беше, че Сюзан Добс се е запознала с инкуба тук, в „Парадайз Фаунд“. Тод заръмжа.

Холи заговори припряно:

— Имам си свои източници — сред „Другите“ — които потвърждават, че Сюзан е била постоянна посетителка на клуба преди пет-шест месеца. Тя често е посещавала „Парадайз Фаунд“, дотогава, докато той... — и тя изглежда Найл — не е заповядал да не я пускат повече тук.

„Интересно, какво ли щеше да е усещането, да извиеш врата на един демон?“ — помисли си Тод, обръщайки се към Найл и стисна зъби.

— Не си споменавал, че Сюзан е идвала тук.

Детективът, който беше натоварен със задачата да изясни всичко за навиците на Сюзан — Флинт, мъжът, когото бяха преместили при тях от отдела за борба с наркотици преди шест месеца — оглави топлистата му за глупостта на годината.

— Ти не си питал — лениво изрече Найл.

— По дяволите, Флинт сигурно ти е задал този въпрос!

Найл просто го гледаше с бездънните си очи. Прекалено късно Брукс си спомни думите, казани от него преди няколко дни.

„Една трета от полицаите са демони. Аз зная какво става в този град всяка минута. И не си мисли, че просто се хваля!“

Проклятие!

Репортерката не сваляше от тях зелените си очи, които сякаш виждаха прекалено много. Тод се опита да обуздае темперамента си... но страшно много му се искаше да удари Найл. Само че моментът никак не беше подходящ.

— Изглежда, имате интересни източници на информация, госпожице Щорм. — Брукс можеше да заложи заплатата си, че една от тях е била Сюзан Добс. — Нали разбирате, че сте получили информация от убиец?

Жената дори не мигна.

— Много лесно се обвинява онзи, който е мъртъв, нали?

— Аха. Много. Особено ако мъртвият наистина е убиец. Тод преднамерено направи пауза. — Останалите ви източници също ли са толкова „надеждни“?

Холи го погледна право в очите.

— Е, във всеки случай са по-добри от онези, които полицията има.

Право в целта. Брукс наклони глава.

— Бъдете сигурни, че правим всичко възможно Госпожата-Убийца да бъде спряна.

— Е, когато тази вечер изляза и в пряк ефир и разкажа на всички жители на Атланта истината за ставащото, ето тогава, мисля, че вие наистина ще започнете да работите с пълно самоотдаване.

Брукс не смяташе, че жената говори сериозно.

— Чуй, ти дори не знаеш за какво говориш. — Точно сега, само тази журналистка му липсваше на главата. В която вече се въртяха неподредените парченца от пъзела.

Сюзан е била в „Парадайз Фаунд“ преди в клуба да започне да работи Кара. Но може би е продължила да се навърта наоколо, успявайки да се промъква покрай охраната дори когато Кара вече е пеела тук...

„Парадайз Фаунд.“

И тук ли се беше запознала с убиеца? Съществуваше дяволски голяма вероятност да е станало точно така.

Идеално място за хората, обичащи да се заиграват с тъмната страна.

От отчетите за Сюзан, които Тод беше прочел, знаеше, че Добс е имала тъмна страна.

— Аз зная... зная за демоните — каза Холи — и че те са наоколо: полицаи, лекари, адвокати...

— И имаш доказателства за това? Неоспорими улики? — Тод я прониза с очи. В това време Найл седеше до тях с отегчен поглед.

Нищо ново. — Смяташ, че ръководството на телевизията ще ти даде зелена светлина за тази измислица? Я слез на земята! Целият град ще се смее на „Нюз Флаш Файф“.

Както и на нея. Хората не бяха готови да чуят истината.

Преди време Брукс също не беше готов.

— И ти досега говори само за демоните... А относно останалите?

Холи едва забележимо пребледня.

— О-останалите?

— Ами, да... Ти нали знаеш — вампири, вещици, шифтъри...

С всяка казана дума очите ѝ ставаха все по-големи и все по-кръгли. Тод не смяташе да се занимава с нея повече.

— Послушай, ти изобщо не знаеш какво се крие зад всичко това. Наистина ли си мислиш, че „Другите“ ще се зарадват, когато разберат за плановете ти, да разрушиш техния уютен таен свят?

Тод забеляза, че Холи нервно преглъща и след това поглежда внимателно към Найл, който се усмихваше с широка усмивка, демонстрирайки почти всичките си зъби.

— Не ми пука какво смяташ да правиш. Ако в плановете ти влиза да разкажеш на света за „Другите“ — какво пък — давай!

О, по дяволите! Найл беше решил да я подкокороса.

— Мамка му! Всеки демон в града ще тръгне след нея — шумно запротестира Тод. А може би точно заради едно такова преследване тези нейни неназовани източници я снабдяваха с информация?

Найл се усмихна.

— Аз няма!

Страхотно! Това направо щеше да намали бройката на преследвачите ѝ! Щяха да останат още само някакви си... няколко хиляди! Да, трябваше да започне да решава проблемите си един след друг, а не вкупом.

— Върви си вкъщи — с непоколебим глас ѝ заповяда Тод. — Това място не е за теб... Връщай се в уютното си ъгълче и забрави за цялата тази история.

— А какво ще стане с убиеца? — попита Холи с висок глас.

— Аз ще се заема с него. — Както и с Найл после. — Не излизай с тази история довечера. Просто си върви вкъщи. Утре ще

поговорим... По дяволите! Ще отговоря на всичките въпроси, но утре.
— Под светлината на яркия ден.

Холи се поколеба.

— Искам само още малко време, госпожице Щорм. Само малка отсрочка.

А ако не се съгласеше... Какво пък? Щеше да се наложи да я сложи зад решетките. Защото днес тя няма да излезе в ефир при никакви обстоятелства. Да, Брукс не беше във възторг от това, че щеше да му се наложи да я арестува и затвори, но не можеше да рискува. Беше ясно, че репортерката се бе ровила в неговия случай и най-вероятно беше успяла сама да се вкара в беля.

Холи стисна устни. Погледът ѝ сновеше между Тод и Найл.

— И ти ми обещаващ, че ще отговориш на всичките ми въпроси? И аз ще мога да запиша всичко на диктофон?

Е, с това вече премина границата...

— Ще ти дам интервю.

Това беше единственото, което можеше да ѝ обещае. И след като Холи се озовеше в участъка, Брукс смяташе да приложи всичките си усилия, за да я убеди да види нещата от неговия ъгъл.

Тя въздъхна.

— Добре. Имаш време до утре. Три часа следобед. Ако от теб няма никаква вест, в пет часа ще съм в пряк ефир.

И тя щеше да удържи на думата си. Тод трябваше бързо да се свърже с капитана и да му съобщи за новата заплаха.

Холи се обърна и тръгна към изхода.

— О, Холи...

Гласът на Найл беше мек като коприна.

Тя едва не се спъна. Погледна през рамо с леко разтворени устни.

— Не идвай повече в моя Рай, освен ако... не си готова да си поиграеш с дявола.

Тод дочу как тя рязко си пое дъх. След което продължи към вратата, но почти бежешком, докато Найл като гладен паяк следеше за всяко нейно движение. Заплашително зловец.

— Остави я на мира — предупреди го Тод. — Проклятие, мислех, че не искаш „такива като нея“ да се навъртат в клуба ти.

Найл само сви рамене.

— Тя е човек. И излъчва секс. И няма търпение да се разходи в мрака. — Разнесе се тих смях. — Харесват ми такива жени!

Боже! Тод погледна към противоположния край на клуба, задържа поглед върху вратата с надпис „Не влизай!“ и посочи натам.

— А аз, дяволите да те вземат, искам да разбера всичко, което премълчаваш. И то веднага!

Докато още някой не се беше появил в „Парадайз Фаунд“ без покана.

ГЛАВА 17

Затворената врата заглушаваше нарастващия шум на гласовете и музикалния грохот. Тод не си направи труда да седне. Стоеше, отпуснал ръце до тялото си, и настоятелно гледаше към Найл.

— Казвай! И този път без излишни приказки.

Найл се отпусна на стола зад бюрото.

— Какво точно искаш да знаеш, детектив?

— Защо не ми каза, че Сюзан Добс е била честа посетителка на клуба ти?

Демонът присви устни.

— Защото не исках да мислиш, че съм свързан по някакъв начин с убийствата. И между другото, аз наистина не съм замесен в тях.

Ама, да, разбира се! От него направо лъхаше на невинност.

— Защо тогава ми пречеше? За да не изглеждаш виновен ли?

Найл се намръщи.

— Всъщност ти помагах.

Като му спестяваше информация?

Как ли пък не!

— Престани с тези глупости, разбра ли? Наистина нямам време за тях.

— Тогава какво, по дяволите, искаш да знаеш?

— Защо си я изритал от клуба? Защо отначало си я пускал, а след това внезапно си затворил вратата под носа ѝ?

— Сюзан не беше жена, която възприемаше добре отказите — Погледна го внимателно. — И изобщо не беше мой тип.

Жена, обожаваша да убива... нима не беше идеалната половинка за демон?

— Какво, дамата е хлътнала по теб, ти си я разкарал, а след това си наредил да я държат далеч от леговището ти?

Найл повдигна вежди.

— Нещо такова.

Брукс усети тъпа болка в дясното си слепоочие.

— Дай пак, негоднико! Повтори още веднъж, в случай че нещо не съм разбрал.

Челото на Найл се отпусна, но устните му се присвиха в тънка линия.

— Аз имам четири трупа, всеки с отпечатък от демонска ръка. — „Добре де, върху тялото на Монро имаше повече отпечатъци от мъртвата Сюзан, но...“ — И ето, аз стоя срещу шибания демон, който знае какво става, и направо ми се повдига от боклука, с който постоянно ме тъче.

— Всеки ден умират хора — отвърна Найл. — Това не е мой проблем.

— Това е твой проблем! Убиецът набърка Кара в играта си, неговата шибана помощничка се е навъртала в бара ти, точно под носа ти и...

Врата в кабинета на Найл се отвори.

Тод се обърна към входа, инстинктивно посегнал към пистолета си.

— Какво по дяволите... Кара? — Тя стоеше задъхана на входа с влажни коси. — Какво се е случило?

Но тя не сваляше очи от Найл. Виждаше само Найл. След миг попита:

— Какво си направил?

Демонът я гледаше право в очите.

Брукс видя, че тя трепери. Приблужи се до нея, хвана я за ръцете и я притегли към себе си. Проклятие! Кожата ѝ беше направо ледена.

— Кара?

Тя погледна към него. Очите ѝ сякаш бяха много по-тъмни от обикновено. Опита се да му се усмихне, но усмивката ѝ се получи толкова измъчена, че Тод направо го заболя.

— Скъпа, какво става?

Тя примигна. Един път. Втори.

— Аз... трябва да поговоря с Найл. Моля те, Тод! Дай ми няколко минути насаме с него.

Тъпата болка в сърцето му се превърна в остра.

— Къде са патрулните, които оставих при теб?

Да, тя беше силна. Но все пак уязвима.

— В клуба. Те ме докараха. — Кожата ѝ беше чиста и бледа. Никаква козметика. Никакви украшения. Беше облечена в лека синя блузка и поизносени дънки, а на краката си имаше сандали на високи токчета с тънки каишки. Изглеждаше толкова обикновена, толкова... идеална.

И малко уплашена.

Не, не малко, а много уплашена.

„Какво си направил?“ Въпросът ѝ още кънтеше в ушите му. Брукс искаше да остане до нея. Тъкмо отвори уста, за да я попита какво става, когато Кара проговори:

— Тод, моля те. Това не касае Госпожата-Убийца. Просто... просто ми повярвай и ми дай да поговоря с Найл.

Доверие! Колко беше лесно да помолиш за него, но колко трудно бе да го направиш.

Той се наведе и целуна студените ѝ устни. Искаше му се да продължи да я целува, докато я стопли.

Нещо я беше уплашило и на Тод дяволски му се искаше да разбере какво беше предизвикало страха ѝ.

Повдигна глава и се вгледа в безпокойните ѝ очи.

— Ще бъда зад вратата.

Тиха въздишка се отрони от устните ѝ.

— Благодаря.

Брукс поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна. Прекалено студена. Неговата любима не трябваше да бъде студена. Тя беше възпъщение на страстта. На огъня.

Не на леда.

— И ти ще ми разкажеш какво става. Всичко. — Не искаше между тях отново да има тайни. Край на това.

Тя леко кимна.

— Кара... — Гласът на Найл беше твърд и студен. — Той няма защо да знае някои неща.

— Но има нещо, което трябва да знае. — Гласът ѝ беше непреклонен. — Тод, почакай ме. Аз... няма да се бавя.

Още една целувка. Сега вече Кара се повдигна на пръсти и се притисна към устните му. Гърдите ѝ се плъзнаха по неговите в интимна ласка.

Желанието му отново се събуди; както винаги, когато Кара беше наоколо. Брукс искаше силно да я притисне към себе си, но...

Скоро.

Тя се отдръпна и Тод с голяма неохота също отстъпи. Хвърли последен поглед към Найл и излезе.

Миналото на Кара нямаше да повлияе на желанието му да бъде до нея.

Нито на доверието му.

Но му се искаше тя да има малко повече доверие в него.

С тихо прещракване врата се затвори. Сърцето на Кара се блъскаше толкова неистово, че сякаш тресеше в ритъма си цялото ѝ тяло, докато грохотът му отекваше в ушите ѝ.

— Какво те е уплашило, любов моя?

Любов моя. С тези ласкави думи Найл се обръщаше към всички, но само когато така наричаше сестра ѝ Нина, в действителност имаше предвид точно това. Във всеки случай поне тя смяташе така.

— Найл, трябва да те попитам за нещо. И искам много честен отговор.

— Ти и твоето ченге, само това правите — задавате въпроси...

— Найл, сериозна съм! Трябва ми истината.

Демонът застина.

— Нима някога съм ти казвал нещо друго, освен истината?

Кара не си направи труд да отговоря. Вместо това зададе въпроса, който буквално я разкъсваше отвътре:

— Ти ли уби Ланс?

Изражението върху лицето на Найл не се промени. Той беше прекалено добър в криенето на истинските си емоции.

— Кара, защо ме питаш за това точно сега? Нима през всичките тези години не знаеше отговора?

Дали знаеше?

— Аз мислех, че си го направил ти — призна тя, свила ръце в юмруци. — Не пророних и дума за това, защото мислех, че си го направил ти!

Нещо премина през лицето му. Някакъв намек на безпокойство се появи в очите му. Найл стана от стола си и бавно се приближи към нея.

— Кара? Любов моя, защо си толкова изплашена?

Найл. Той винаги я разбираше толкова добре.

Да, тя беше уплашена, дяволски уплашена.

Тод се бореше с желанието си да залепи ухо на вратата и да подслуша за какво ставаше дума. Точно сега обострените сетива на партньора му щяха да му свършат страхотна работа.

С крайчеца на очите си долови познат силует.

Съсредоточи се и внимателно обходи тълпата с поглед. Там. Излизаше от клуба. Черни коси. Дяволски самоуверена походка. Насочваше се към задния вход.

Камерън.

О, не, това копеле нямаше да се изплъзне просто така.

Сега, когато Тод знаеше всичко за инкуба, имаше няколко въпроса, които искаше да му зададе лично.

Стиснал зъби, Брукс се отправи след него.

— Аз трябва да зная — каза Кара и поклати глава. — Кажете ми, ти ли уби Ланс?

Найл вдигна ръце и обхвана с тях лицето й.

— С кого си разговаряла, любов моя?

— С Камерън. — Името сякаш едва се изтръгна от гърлото й. — Той намерил тялото. Каза, че е усетил аромата ми върху него и...

— Камерън?

Тя не обърна внимание на учудването му. Точно обратното, започна да говори все по-бързо и по-бързо.

— Аз не разбирам. В това няма никакъв смисъл. Помисли сам! Защо му е трябвало на Камерън да ходи при Ланс? Та той едва го познаваше.

Истина беше, че инкубът прекалено много я обгрижваше.

Понякога дори прекаляваше.

Той каза, че е знаел всичко за плановете й. Но защо, по дяволите, е трябвало да ходи до дома на Ланс? Ако Камерън е бил наясно, че Кара иска да си отмъсти, защо не се е опитал да я откаже, вместо сам да започне да преследва негодника? Тя се опита да потисне болката си и отново настоя за отговор:

— Ти ли уби любовника на сестра ми? Или е бил Камерън?

— Кога се видя с Камерън? — изръмжа Найл.

— Проклятие, отговори на въпроса ми! — Кара също престана да сдържа емоциите си.

Найл трепна.

— Да, аз ходих при него! Това ли те интересува? Знаех какво се е случило между вас.

Той винаги знаеше. Абсолютно всичко.

— Реших да го навестя и да го спра, преди нещастното копеле да причини болка на още някого, когото аз... — Найл изскърца със зъби, преди да продължи. — Глупакът седеше точно срещу мен; гледаше ме право в очите и говореше, че ще те убие. Точно така, както беше убил и Нина. — Замълча. — Той трябваше да умре.

Раменете на Кара увиснаха. Това беше всичко, което Найл можеше да й признае, но тя и без това знаеше, че той казва истината.

След сблъсъка си с Ланс тя беше наясно, че негодникът отново щеше да се върне за нея — веднага, щом събереше силите си. В очите му имаше толкова много ярост.

Толкова, колкото и в нейното сърце.

Затова, научавайки за смъртта му, дълбоко в душата си Кара беше сигурна, че това е дело на Найл. Тя знаеше за чувствата му към Нина; знаеше, че те не са угаснали дори след двегодишната им раздяла.

Найл не беше свикнал да прощава. Той беше свикнал да отмъщава.

Кара винаги го беше подозирала, но нито веднъж не беше обсъждала с него смъртта на Ланс.

Сега вече знаеше всичко. Е, почти всичко. Найл беше убил, за да защити Кара, а Камерън...

— Аз... аз си помислих... — и тя се изкашля. — Когато Камерън каза, че е бил там и е усетил аромата ми, аз не разбрах. Не знаех какво да мисля. — Увереността ѝ в това, кой е причината за смъртта на Ланс се разклати и се превърна в загадка.

— Никога не съм знаела, че Кам е бил при Ланс онази нощ, но пък ако е бил там, аз... аз си помислих, че може би той е този, който го е убил.

Тя бавно отпусна свитите си в юмруци ръце.

— Мисля... мисля, че Кам е отишъл там, за да ме защити, нали? Но се е появил прекалено късно и...

— Да, пристигнал е прекалено късно, така е! — Очите на Найл пламтяха с черен огън.

Кара усети как около тях закръжи енергия и дъхът ѝ едва не спря.

— Найл?

— Той е мислил, че си го направила ти? Камерън е смятал, че ти си убила Ланс?

Тя успя само объркано да кимне.

— Майка му стара!

Студът, който Кара усети в дома си, отново скова вените ѝ.

— Найл? Какво...

Тя беше пропуснала нещо. Но какво?

Демонът я заобиколи и отвори вратата.

— Брукс! Брукс!

Но ченгето не отговори.

И Кара напълно се смръзна.

Уличката беше пуста. Невероятно. Тод погледна първо наляво, после надясно.

Инкубът трябваше да е някъде тук. Камерън го изпревари само с някакви си секунди... А Тод дори не допускаше мисълта мъжът да е толкова силен, че просто да изчезне.

Някакви едва доловими звуци. Шумолене на плат. Дрехи? Там напред, до контейнера за боклук.

Подчинявайки се на инстинкта си, Брукс посегна за пистолета си и извика:

— Камерън Комак, ти ли си?

Тишина.

Оръжието беше в ръката му; тежест, към която беше привикнал, благодарение на дългите му години работа в полицията. Пистолетът беше изваден и насочен в тъмнината. За всеки случай, ако някой друг се криеше там, Брукс каза:

— Внимание! Аз съм полицаи от полицейското управление на Атланта! Заповядвам ти да излезеш на светло, където да мога да те виждам! — Проклятие, улицата беше толкова тъмна! Придвижвайки се напред, Тод дочу шумоленето на някакви насекоми. — Казах да излезеш! — Къде бяха двамата полицаи, съпровождащи Кара? Точно сега малко помощ щеше да му бъде от полза.

Всеки нерв в тялото му беше напрегнат. Инстинктите му просто крещяха и той беше нащрек.

Затова, когато от сянката с вдигнати ръце и усмивка на лицето се появи Камерън, пистолетът в ръцете на Тод дори не трепна.

— Какво искаш, ченге? Твоят партньор вече свали всички подозрения от мен.

Не съвсем. Гит каза, че и тримата инкуби, които беше разпитвал, били дяволски плъзгави личности. Но тъй като върху гърдите на нито един от тях нямаше рани, които да ги насочат към убиеца на Сюзан...

— Какво, вече не можеш и да се изпикаеш ли, преди някой да те е изпял на полицията? — провлачи думите Камерън и започна да отпуска ръце.

— Не мърдай!

Усмивката на демона стана още по широка.

— А аз видях днес твоята дама. Кара изглежда страхотно, когато няма дрехи върху себе си, не смяташ ли?

По вените на Брукс се понесе огнен поток. Някой беше уплашил Кара. Той бе видял страха в очите ѝ.

Нима тя се страхуваше от Камерън?

— Какво ѝ направи? — настоятелно попита Тод.

— Нищо — и Камерън започна да се поклаща напред-назад. Сенки пробягваха по тялото му и скриваха прекалено много. — Къде е Кара? Нима не трябваше да е с теб? Нейният любовник?

Тод стисна по-здраво дръжката на пистолета.

Камерън се изкиска.

— Аха, разбирам. Тя не е дошла при теб, нали? След нашия разговор Кара е отишла при... него. Знаеш ли, аз винаги съм се питал дали Найл наистина е обичал Нина? Или през цялото това време му е била нужна Кара?

Копелето се опитваше да го удари по болното място.

— Искам да излезеш на светло. — Тод виждаше ръцете му, в които нямаше оръжие, но нюхът му за опасността го държеше нащрек.

— Какво е да знаеш, че в критичния момент Кара се хвърля в неговите обятия, а не в твоите?

Този задник нямаше да успее да го изманипулира.

— Излез на светло!

— Щом искаш — и Камерън направи крачка напред.

Вратата на задния вход на клуба внезапно се отвори и се блъсна в стената.

— Тод!

Той се обърна, дочул вика на Кара.

— Махни се от него! — проряза нощта гласът на Найл.

Камерън се втурна да бяга.

„Какво по дяволите...“ Тод отново насочи вниманието си към на инкуба и се втурна след него.

— Не мърдай! Проклятие, дори не...

В края на уличката се появи жена. За миг уличната светлина проблесна в огненорижката ѝ коса.

Тод отвори уста, за да я предупреди.

Но Камерън се блъсна в нея и я събори на земята. Телата им се преплетоха.

Той не спря да тича. Кара и Найл също...

Инкубът се надигна от земята. Върху лицето му блестеше злобна усмивка, докато ръцете му здраво стискаха Холи Щорм. Едната се беше увила около врата ѝ, а другата беше върху корема ѝ; така, че дланта му се притискаше към средата на гърдите ѝ.

— Нито крачка повече! — изръмжа Камерън.

Брукс разбра, че ситуацията взема сериозен обрат. Той застина, но не отпусна пистолета си дори на милиметър.

— Камерън, не зная какво те е разстроило толкова, но трябва да се успокоиш. Аз искам само да поговорим. Пусни жената и да влезем в клуба.

Тод нарочно говореше тихо, опитвайки се да го успокои. Кое то никак не беше лесно, отчитайки сирената, която направо виеше в главата му.

Инкубът поклати глава. Холи се опита да се измъкне; бореше се, извиваше се и ругаеше... Но за Камерън не беше трудно да я задържи на място.

Отдаваше му се дори прекалено лесно. И разбира се, за него, с неговата нечовешка сила, нямаше да бъде никак трудно да извие врата ѝ, дълго преди Брукс да стигне до тях.

Проклятие! Нима не ѝ беше казал да си върви вкъщи? Защо вече никой не се подчиняваше на ясните заповеди на полицај?

Тихият звук от стъпки зад гърба му го изненада. Тод видя как Камерън погледна зад него и наляво.

Към Кара.

По дяволите, не смяташе да я излага на опасност.

— Кара, върни се в клуба. Веднага.

— Кара, стой! — викът на Камерън беше изпълнен с гняв. — В края на краищата, ние сме тук заради теб.

О, проклятие!

Тод погледна в черните му очи и видя в тях безумие. Злоба. Ненавист. Любов.

И всичко това беше насочено към Кара.

Шибания! Той вече беше виждал подобни погледи... У мъжете, които убиваха своите приятелки. У онези, които пребиваха до смърт съпругите си. И избиваха собствените си семейства.

Пред него имаше убиец.

Който беше вманиачен по Кара.

Признаците на тази мания можеха да се видят още от самото начало. Брукс просто не успя да ги разпознае навреме.

Не, от този инкуб подозренията в убийство не бяха снети. Точно обратното. Беше виновен точно той.

Тод пристъпи към Кара.

— Не се приближавай към нея! — прозвуча вопъл, изпълнен с омраза.

Той застина. „Копел ето съвсем е мръднало!“ Трябваше да отвлече вниманието му по някакъв начин; не биваше да го оставя да съсредоточи вниманието си върху Кара.

— Как го направи? — със спокоен глас попита Брукс, макар че вътрешно кипеше от гняв и страх. — Как успя да подведеш Гит? Върху теб трябваше да има рани от нож и...

Тогава Камерън се разсмя. Разкиска се. След което се наклони и зарови нос в косите на Холи.

Жената престана да се бори, сякаш разбрала колко близо е до смъртта. Крайно време беше!

— Това са все те! — и инкубът пое дълбоко въздух, наслаждавайки се на аромата ѝ. — Никога не съм знаел, че у хората има толкова сила и енергия.

— Камерън, не... — Кара. Ужасена. И невярваща.

— Когато изсмукваш всичко, до последната капка, надървянето си е просто невероятно. — Той обърна глава и се усмихна. Като безумен. — Сега съм много по-силен. Толкова невероятно силен. —

Още едно изкискване, подхванато от вятъра. — Аз мога да се възстановявам десет пъти по-бързо, отколкото преди.

Толкова бързо, че върху тялото му не беше останала дори драскотина? Но Найл беше казал, че сутринта Камерън не е изглеждал добре. Явно още не се е бил излекувал напълно...

Гит беше открил и довел негодника в участъка прекалено късно.

По дяволите!

— На теб не ти трябва Кара — изрече Найл. Демонът, сякаш роден от тъмата, излезе от мрака и тръгна към Брукс. Невъоръжен. А според Тод, той изобщо нямаше нужда от оръжие.

Ако наистина беше десето ниво, то имаше достатъчно сили, за да се справи с копелето с голи ръце. Найл застана вдясно от Брукс, почти рамо до рамо с него.

„Само това ми липсваше — дявол да ми прикрива гърба!“

Инкубът примигна. Поклати глава.

— Мислех, че е... тя. — Речта му стана бавна и заваляна. — Дълги години мислех, че го е направила тя.

— Направила какво, Камерън? — „Може би, ако се хвърля напред достатъчно бързо, ще успея да освободя Холи?“ За съжаление, отчитайки колко е силен противникът му, шансовете да го изненада клоняха към нулата...

— Аз мислех... че тя е убила... моя брат.

Щрак! И последната част от пъзела се подреди. Но прекалено късно.

Найл беше казал, но Брукс не обърна внимание, не осъзна...

„*Майката на Камерън напуснала баща му заради смъртен...*“

„... имала е ново семейство, за което да се грижи...“

Тези думи гръмко се разнесоха в главата му.

Тод можеше да поспори, че в „новото семейство“ е имало и нов брат, човек, на име...

— Ланс — въздъхна името Кара. — Ти... Ти си му разказал как да убие Нина! — Болката в гласа ѝ се заби като остър кинжал в гърдите на Брукс.

Инкубът трябваше да умре.

Но най-напред Тод щеше да се погрижи за безопасността на Кара. И да спаси заложницата.

Проклятие! Ама че ситуация.

Камерън стисна по-здраво гърлото на Холи.

— Кучката си го заслужи. Постоянно въртеше задника си пред мен и се държеше така, сякаш не съм достоен да я докосна. Но много бързо разтвори краката си пред Ланс... А след това едва не го направи зависим...

— Тя го обичаше! — прозвуча яростният вик на Кара. Тод потръпна, безсилен да контролира емоциите си, забушували в него в отговор на болката ѝ.

— Аз му разказах коя е тя. Научих го какво трябва да направи, за да може кучката да умре веднъж завинаги...

— Ах ти, кучи син такъв! — Ако гласът на Кара беше преизпълнен с огън от бушуващия у нея гняв, то у Найл той беше направо леден. Демонът стоеше, без да изпуска от поглед Камерън. — Ти си предал една от своите!

— Ланс беше мой — мой брат, човек, но беше мой! — Ненавистта в гласа на Камерън не отстъпваше на гнева на Кара.

Тод усети как вятърът се смени. Температурата се повиши, налягането на въздуха върху кожата му се увеличи. Енергията се съгъсти. Но чия? На Кара, на Камерън или — не дай си Боже! — на Найл, с неговата десета степен Брукс изобщо не беше сигурен.

Но и нямаше никакво желание да разбере.

— Исках да ти отмъстя, Кара! — Камерън се беше взел в ръце, но очите му все още блестяха с черен огън; демон, измъкнал се на свобода, желаещ да убива. — И чаках... всичките тези години; чаках да стана силен, а ти — слаба. Измислих идеален вариант да се разплатя с теб — и той облиза устни. — Исках да преобърна света ти и да те оставя без нищо!

— Копеле! Ти успя! Ти и твоят брат разрушихте моя свят, когато ми отнехте сестрата. Тя беше всичко за мен! Плът от моята плът, моя...

— А той беше всичко за мен! Единственият, който ме разбираше, само той...

Тод рискува и направи крачка напред.

— Майка ти стара! Казах да не мърдаш! — и Камерън стисна гърлото на Холи, принуждавайки я да отвори конвулсивно уста, за да си поеме въздух.

— Пусни я, Камерън! — Брукс хвърли поглед към Найл и видя, че позата му е все още отпусната — ръцете му свободно висяха покрай

тялото, а краката му бяха леко разкрячени.

Холи дереше с нокти ръката на инкуба, опитвайки се да се измъкне от обятията му...

— Стига си се борила с мен! Уморих се от тези тъпотии и... — Камерън се запъна и се усмихна. — С хората е толкова просто да си имаш работа — каза той, но гласът му престана да звучи като глас на убиец; сега това беше глас на нежен любовник.

— Не... — въздъхна Кара. — Ароматът му...

О, по дяволите! Копелето беше решило да направи от Холи заложница, желаеща да му се подчини. И да е готова на всичко заради похитителя си.

Не, не беше решил — той го правеше. Тод безпомощно наблюдаваше как Холи спря да се съпротивлява, примигна и покорно застина в обятията му.

— Толкова лесно — повтори инкубът.

— Да, истина е — съгласи се Найл с насмешка в гласа. — Затова твоето шибано братче умря толкова бързо.

— Теб е трябвало да преследвам — развика се Камерън. — Теб! Трябваше да се досетя, че на Кара няма да ѝ стиска да го направи!

— О, грешиш, стискаше ми и още как! — Гласът ѝ беше пълен с обещания. — Пусни жената и да се изправим един срещу друг!

— Ти наистина ли смяташ, че ще можете да ме спрете! — Устните му се изкривиха в озъбване. — Слаба сукуба и смъртен?

— Бъди сигурен, че ще успеем. — Тод изобщо не се съмняваше. Той все още държеше пистолета си, насочен срещу инкуба. И беше готов във всеки един момент да стреля.

— Аз възнамерявам да те убия в близките десет секунди — дочу се студеният глас на Найл. — Така че техните сили не са от значение.

За пръв път тази вечер Тод забеляза страха, преминал през очите на Комак.

— Само мръдни и ще я убия!

— Няма да стане! — извика Тод.

Найл просто отбеляза:

— Във всеки случай, ти ще умреш днес.

Проклятие! Ако Найл използваше силата си, то всичко щеше да се сведе до това, как през следващите две седмици всички медии и

телеканали щяха да тръбят за смъртта на журналистката. И „Другите“ щяха да се окажат на мушката.

Брукс се обърна към Кара. Имаше нужда от помощта ѝ и трябваше да действа бързо. Докато Найл не беше взел нещата в свои ръце.

Трябваше да разсее Камерън.

Погледите им се срещнаха. Черните очи на неговата сукуба светеха от любов. И доверие. Кара едва забележимо кимна.

След това съсредоточи вниманието си върху журналистката и ѝ заговори с тих глас:

— Съпротивлявай му се! Ти не харесваш докосванията му! И този ужасен аромат. Той е зъл! Ти трябва да се бориш. Бори се!

Думите на Кара бяха изпълнени с магия. И сила. Щеше ли да откликне на тях Холи? Тод не знаеше. Но му беше достатъчна реакцията на Комак. Копелето загуби и последните остатъци от самообладанието си. В очите му гореше ярост, сякаш...

— Млъкни, кучко! Млъкни, майка ти...

— Сега! — извика Брукс.

Инкубът се беше разсеял, както целяха от самото начало.

Идеален момент за нанасяне на удар.

— Гори, копеле! — извика Кара и захвърли към него една от огнените си топки.

Виждайки, че пламъкът се движи срещу му, Камерън изруга и вдигна ръка, опитвайки се да го отклони със собствената си магия. В този момент Холи Щорм се върна в съзнание. Тя започна да ръмжи, да вика и да се извива като истинска котка. И след като успя да се измъкне от хватата му, репортерката падна на земята.

Тод беше готов. Едва димът от огненото кълбо се разнесе над уличката, той се прицели и стреля.

От оглушителния звук се задействаха алармите на паркираните наоколо автомобили.

Куршумът с тъп звук проби главата на Камерън и той се олюля. Но не падна.

— Шибан смъртен, ще ти трябва нещо повече, от...

Брукс стреля още веднъж. И още веднъж, вече в гърдите му. Дали Камерън щеше да оживее след куршумите? Кара беше казала, че

инкуб може да бъде убит само по един начин, и то не такъв... но той все пак правеше всичко възможно, за да го повали на земята.

Патроните му свършиха и тихото прещракване на празния пистолет накара Тод да замръзне на място. Беше втренчил поглед в инкуба, който все още стоеше на краката си. Сърцето на Брукс силно се разтуптя, кръвта се задвижи с нова сила по тялото му и...

Камерън падна на земята. По гръб. Под тялото му започна да се образува локва от кръв. Тод извади втория пълнител, който носеше със себе си по навик и презареди пистолета си. Кара се хвърли напред, но той успя да я хване за ръката.

— Почакай, скъпа.

Тялото ѝ се тресеше, но той не можеше да каже дали от гняв, страх или от странното смесване на двете чувства. Първо трябваше да се разправи с Комак... и да се погрижи да няма повече изненади.

Репортерката с труд се повдигна и се взря в широко отворените очи на инкуба.

— Той не е мъртъв — каза Кара. — В безсъзнание е, но все още е жив.

Е, добре би било да остане в такова състояние до края на живота си.

— Ти добре ли си? — попита Тод Кара. Тя все още беше бледна. И толкова прекрасна, че дъхът му направо спираше.

Дори сред този Ад.

— Аз... аз не знаех, че е той. Кълна се, Тод, аз...

— Зная — увери той любимата си. И ако на няколко крачки от тях не се намираше смъртоносно опасен демон, Брукс щеше да я прегърне и да я държи в обятията си, докато от лицето ѝ напълно не изчезнеха болката и страхът.

Но с прегръдката трябваше малко да се позабави.

— Найл е единственият, който се досети. Той знаеше, че Камерън е имал брат, но не знаеше името му, докато аз не му казах...

Тялото на инкуба помръдна. Едва-едва. Потръпна.

Проклятие! Щеше да бъде по-добре, ако копелето не смяташе да се изправи като изрод от евтин филм на ужасите.

И, защо, по дяволите, все още нямаше подкрепление? Двамата полицаи, някъде там в „Парадайз Фаунд“... нима не бяха чули изстрелите?

— Трябва ти нещо повече от това, което имаш в арсенала си, за да го довършиш. — Найл се придвижи напред, като с движението си му напомни на дива котка; толкова тихо стъпваше по асфалта. — Инкубът...

Да, куршумите нямаше да се справят, но Тод не разчиташе на тях.

— Може да се убие само по времето на един от онези сеанси за изсмукване на енергия, да, наясно съм.

Найл замълча.

— Кара ти е разказала абсолютно всичко, така ли?

Не, още не. Във всеки случай, тя още не му беше признала какво изпитва към него.

Тялото на инкуба потръпна още веднъж. Тод се насочи към него и спря съвсем близо.

Кара беше до него.

Найл зае позиция близо до главата му.

Холи се изправи, доста неуверено, и се отдръпна няколко крачки встрани.

Всички гледаха към Камерън, когато очите му се отвориха. От устата на инкуба потече струйка кръв, когато той се усмихна... и се хвърли напред.

Тод стреля още шест пъти. Два куршума в главата. Четири в гърдите.

Камерън отново падна.

Устата на Холи беше отворена в безмълвен вик. Тя не можеше да повярва в случващото се.

Брукс ѝ хвърли бърз поглед.

— И така, смяташ ли, че градът е готов да чуе за това? — и той поклати глава с отвращение. — Сигурна ли си в това, госпожице Щорм?

— Н-не, аз...

— Детектив Брукс!

Поглеждайки през рамо, Тод видя двамата полицаи, излизащи от задния вход на „Парадайз Фаунд“.

Найл-накрая!

— Колко още ще е обездвижен? — поинтересува се той, наясно, че Кара и Найл са в състояние да отговорят на въпроса му. Ако

разполагаха с време, можеше да отцепи района, да позвъни на МакНийл, да извика някакъв превоз и да замажат случая.

Найл подсвирна.

— Ами. Отчитайки факта, че в гърдите му има дупка, голяма колкото юмрука ми, а и лицето му не е толкова привлекателно, както преди... Бих казал, че следващото движение можем да го чакаме като минимум след няколко дни.

Това беше добре! Хищническа и прекалено доволна усмивка освети лицето на Брукс.

— Точно това исках да чуя — каза той и отпусна пистолета. — Придържайте се към моята версия — нареди им тихо, наясно, че ще му се наложи да изговори купища лъжи и оправдания.

Найл повдигна рамене.

Холи прехапа устна, след което кимна.

Кара не свалеше очи от тялото, но Тод знаеше, че тя също щеше да се съгласи. Можеше да разчита на подкрепата ѝ.

Прибра пистолета в кобура си.

— Стойте там! — извика той към полицаите. На местопрестъплението нямаше никакво оръжие и ченгетата със сигурност щяха да се замислят защо невъоръжения заподозрян е надупчен така... А и щеше да им бъде много интересно защо трупът все още дишаше.

Защото инкубът наистина дишаше. Тод виждаше едва забележимото повдигане на гърдите му.

— Аз ще ги задържа. Кара, не искам да те моля за това...

Лека усмивка се появи върху лицето ѝ. Очите ѝ изглеждаха уморени, но в тях проблесна искрица веселие.

— Ти нямаш намерение да ме молиш да повлияя върху представителите на закона, нали скъпи?

Боже, тя беше страхотна!

— Само този път...

Тя кимна. Погледна още един път към инкуба, обърна се и застана с гръб към мъжа, който се беше опитал да припише всички убийства на нея и който беше виновен за смъртта на сестра ѝ.

Тод нямаше повече сили да се сдържа. Като детектив знаеше, че трябва да се отдръпне и да се държи като професионалист, когато толкова много очи са отправени към тях, но...

Протегна ръце и заключи Кара в обятията си. Целуна я и усети сладостта ѝ върху езика си. Ръцете ѝ се отпуснаха върху раменете му; все още хладни, но това сега беше дори приятно. Тод повдигна глава. Вдиша дълбоко и усети... само нея.

— Върви. — От устните, които под натиска на неговите се бяха зачервили и леко подули, се отрони тих стон. — Върши си работата. Ще поговорим... по-късно.

Очите ѝ леко се овлажниха и той разбра, че тя се опитваше да се овладее.

По дяволите, току-що беше усетила върху себе си зашеметяващата ярост на убиеца на сестра си. Но Тод знаеше, че тя щеше да се справи.

Кимна мрачно и я пусна. Насочиха се към полицаите и той усети усилващият се аромат на феромоните ѝ. О, проклетие, щеше да бъде по-добре...

Внезапно зад тях, сякаш отникъде, се появи огнен вихър. Яростният пламък се понесе по уличката със сила, подобна на взрив, която подхвърли и Кара, и Тод във въздуха.

ГЛАВА 18

Приземяването ѝ беше болезнено. Усети как от разбитите ѝ колене и длани потича кръв, но скочи на крака толкова бързо, колкото беше възможно. С една-единствена мисъл...

— Тод!

Видя го на няколко метра от себе си — Брукс тъкмо се изправяше от земята. По лицето му имаше драскотини, а от ръцете му, също както и от нейните, капеше кръв.

От облекчение започна да трепери.

Погледна към другия край на улицата, но вече знаеше какво ще види. Всъщност, трябваше да се досети, че щеше да стане точно така.

— Боже, Господи! — изумено произнесе Тод и Кара разбра, че той току-що беше видял овъгленото тяло на Камерън.

Брукс се хвърли натам, където все още проблясваха пламъците.

Кара не помръдна. Само отмести поглед наляво — там, където държейки в ръце пребледнялата журналистка, се изправяше Найл. Погледите на двамата се срещнаха.

Тя все още не беше казала на Тод — не че това щеше да бъде по силите му да го извърши, — но секс-демонът можеше да се убие по още един начин, на който бяха способни само демони от най-високо ниво.

Пълна кремация; изгаряне, което трябваше да започне вътре в инкуба или сукубата. Ако се възпламенеше сърцето и огънят обхванеше цялото тяло, то демонът можеше да бъде унищожен.

Но не съществуваха толкова много демони, притежаващи такава сила.

А единици.

Найл издържа настоящия поглед на Кара.

Той обичаше Нина. Посвоему, но я обичаше. И искаше отмъщение също както и тя.

Отмъщение, което той беше извършил.

Отмъщение, което ѝ беше подарил.

Тя незабележимо кимна. Сърцето ѝ винаги се свиваше от болка при мисълта за Нина. За живота, който беше прекъснат толкова рано поради мрака в душите на човек и демон.

Най-накрая справедливостта беше възтържествувала. И може би сега кошмарите ѝ щяха да престанат.

Нина можеше да почива в мир.

— В името на Бога! — дочу се потресен мъжки глас.

Аха, полицаите! Кара почти беше забравила за тях.

Тод свали якето си и започна да гаси пламъците. Но от това нямаше нужда; огънят щеше да угасне сам всеки момент.

А колкото до двамата униформени, виж, за тях тя трябваше наистина да се погрижи. Кара затвори очи, концентрира се върху силата си и рязко освободи феромоните си във въздуха. После ги отвори и хвърли последен поглед върху тялото на Камерън. След което, вече за втори път, му обърна гръб. На мъжа, когото винаги беше смятала за приятел. И който се бе опитал да разруши живота ѝ. Разбира се, тя знаеше, че в мислите си все още ще се връща към този момент. Да му обърне гръб не означаваше да го зачеркне изведнъж от спомените си. Сърцето все още я болеше, но в душата и бушуваше гняв.

Всичко беше приключило.

Той беше мъртъв.

А Нина отмъстена.

Кара неуверено се отправи към полицаите. Дрехите ѝ бяха поразкъсани, токчето на левия ѝ сандал — счупено. Нямаше никакъв сексуален вид, но както се убеждаваше, това изобщо не беше от значение. Колко повече се приближаваше към мъжете, толкова по-потресено гледаха те.

— Господа — тихо им каза тя, хипнотизирайки ги — запомнете това. Когато пристигнахте на местопрестъплението, трупът гореше, а детектив Тод Брукс с всички сили се опитваше да изгаси огъня.

Лъжата, в която имаше малко истина, винаги сработваше безотказно.

„Прощавай, Камерън! Надявам се да се насладиш на Ада, който те очаква... Само се питам, дали и там ще ти е толкова горещо, както в огъня на Найл?“

Понякога съдбата намираше начин да даде на хората онова, което те заслужаваха.

— Дяволите да го вземат! — На следващата вечер МакНийл седеше на стола си и гневно гледеше към току-що получения доклад. — Значи тази мадама от „Нюз Флаш Файф“ е видяла всичко?

Тод се изкашля.

— Да, сър.

А как иначе? Нали беше само на някакви си две крачки от ставащото. Дори косата ѝ беше опърлена. От такова разстояние нямаше как да не забележи самовъзпламеняването на инкуба.

МакНийл закова с поглед Тод за стола.

— И тя няма да го разтръби наляво и надясно?

Той се надяваше, че няма.

— Мисля, че да.

Жената беше в шок, но преди да я вкарат в колата на Бърза помощ, успя да го хване за ръката и с пресипнал от дима и здравия захват на Камерън глас, да произнесе:

— Ти си прав. Никой не е готов за това.

— А двамата униформени? — продължи да разпитва МакНийл — Били Мейн и Тайлър Джонс? Те ще потвърдят ли историята за пожара?

С малко помощ от страна на Кара.

— Да.

МакНийл нещо измърмори.

— Тод отцепи мястото — поясни Гит. — При това стечение на обстоятелствата той направи всичко възможно, за да...

— Проклятие, Гит! Престани да го защитаваш! — и МакНийл хлопна папката с доклада. — Аз и без това зная, че той е отцепил мястото по единствения възможен начин, по който това изобщо е било възможно!

Хм... Колин се беше застъпил за него. Значи, най-накрая му беше простил за онзи разговор твоята-любовница-може-да-се-окаже-убийца.

Беше длъжен да му прости...

Тод му нямаше зъб за повдигнатите срещу Кара обвинения. И то определено, защото самият той в началото я смяташе за виновна.

Явно и двамата бяха слепи.

Но сега изглежда се справиха с цялата тази неразбория и отново станаха един отбор.

— Искам само да зная — изръмжа МакНийл — има ли нещо общо с подпалването му Найл? — и капитанът присви устни. Защото в този чудесен доклад няма и думичка за това.

— Сър. — Брукс заговори с абсолютно спокоен глас. Този доклад ще го предоставите на кмета и окръжния прокурор, нали?

Поредното изръмжаване.

— В доклада ясно е казано: излизайки на уличката, аз открих горящото тяло на Камерън Комак. Опитах се да потуши пламъците. Няколко свидетели... — Найл, Кара и Холи Щорм — ... скоро дойдоха на мястото на инцидента. И се обидиха на полицията. За съжаление, огънят беше толкова силен, че Камерън загина.

— Когато ми съобщиха за инцидента, аз се отправях към дома на Комак-продължи Гит без пауза. — И намери неоспорими улики, потвърждаващи съпричастността на загиналия към убийствата на Саймън Батъл, Травис Уолтърс, Майкъл Хаус и Сюзан Добс.

Всичко беше истина. Мъжът си беше направил шибана стена на славата, посветена на убийствата. Дрехи, снимки... цяла съкровищница.

Гит поклати глава.

— Явно е бил обсебен от Кара Малоун и воден от болното си съзнание е решил, че я наказва, нападайки и убивайки мъжете, които са проявявали интерес към нея.

— И е приписвал тези убийства на нея, да, всичко е ясно — и МакНийл тежко въздъхна. — Колко добре сте описали всичко. — Капитанът се отпусна на стола. — И колко добре сте го извъртели.

Раменете на Тод се напрегнаха.

— Той сам се издаде, устройвайки онази глупава сцена.

Брукс се озова в квартирата на инкуба веднага след Гит и се убеди сам — Камерън наистина беше шибан психопат.

— Този доклад може да бъде показан на кмета, на окръжния прокурор и на всеки от онези репортери-досадници, които си врат носа насам-натам в това делото. — МакНийл взе една химикалка и започна

да почуква с нея по бюрото си. — Но сте пропуснали един малък детайл... една такава малка и незначителна подробност. Как, по дяволите, се е запалил Камерън Комак?

„Като вбеси дявола!“ Тод не го произнесе на глас, защото нямаше доказателства. И макар че дълбоко в душата си подозираше Найл, не съществуваха никакъв начин, по който да го докаже.

— Ние не знаем как е започнал пожарът. Смит оглежда тялото и скоро ще ни каже какво е успяла да изясни.

— А алибито му? Нали го проверихме и...

— Алибито му беше потвърдено от хора — напомни Гит.

— Той им е внушил необходимите спомени — поясни Тод.

— Свидетелите не са го видели през ония нощи — Той просто беше използвал своята зловеща демоническа сила, за да си мислят хората, че са го видели.

— Проклятие! — В гласа на МакНийл прозвуча нескрито отвращение. — Случаите стават все по-сложни...

Брукс присви рамене.

— Защото престъпниците не са хора. — Но той беше готов да се срещне с тях лице в лице.

Тод се изправи. Тялото му все още беше натъртено и дяволски го болеше след падането, но нямаше търпение да се върне вкъщи и да прегърне своята сукуба.

— И къде, по дяволите, си тръгнал? — настоятелно попита МакНийл.

— А ти не знаеш ли, капитане? — усмихна се Колин. — Младежът бърза за среща.

— Хм — намръщи се МакНийл. — Със сукубата? — Никакво осъждане. Само чисто любопитство.

Тод сдържано кимна.

— Ти внимавай с нея, Брукс. Когато такива жени ни зарежат, през целия си останал живот се опитваме сами да се изритаме отзад.

Сега вече се усмихна и Тод.

— Не се притеснявай, капитане. Нямам намерение да й позволя да се измъкне.

— Хм... — и МакНийл погледна към Гит. — Ще ми разкажеш ли останалото?

Колин кимна.

Капитанът махна към вратата и каза на Брукс:

— Тогава изчезвай оттук, детектив! Мисля, че ти най-много от всички заслужаваш почивка за деня... или за нощта. В обятията на своята дама.

Тод нямаше нужда някой да му го повтаря.

Откри я край басейна. Кара седеше на ръба му и гледаше към блестящата повърхност. Беше облечена в тъмни шорти и свободна блуза. В слабата светлина бледата кожа на краката ѝ сияеше.

Брукс се бе държал далеч от нея целия ден напълно съзнателно, знаейки, че в участъка всеки момент щяха да се появят журналистите и да поискат подробности по случая. Освен това, трябваше да напише и представи доклада си на капитана.

Но поне за него, делото беше приключило. Убиецът беше заловен.

И убит.

Не от неговата ръка, а по някакъв необясним начин. Тод можеше да се закълне, че огнените езици излизаха от тялото на Камерън.

Което беше просто невъзможно.

Във всеки случай, точно така щеше да мисли преди.

Кара не вдигна глава при приближаването му, но по напрегнатите ѝ рамене беше видно, че го усети.

Брукс вървеше бавно. Спря до нея. Вдигна ръка и я прокара по дългите, копринено меки коси.

— Ти... — Дочу той сексапилният ѝ дрезгав глас. — Смяташ ли да тръгнеш след него?

Брукс примигна. Не този въпрос очакваше.

Кара обърна глава и го погледна през рамо. Право в очите.

— Ти знаеш, че го направи Найл, нали?

— Да.

Беше го разбрал още в мига, в който видя огъня. Прекалено хладнокръвно и спокойно Найл беше казал: „Във всички случаи, ти ще умреш днес!“

И Камерън беше умрял.

Но Кара трябваше да разбере и още нещо. Затова Брукс я погледна в очите и каза:

— Ако можех да го убия, аз сам бих го направил.

Защото копелето я преследваше. Беше убил сестра ѝ. А с всичките си инстинкти Брукс знаеше, че инкубът нямаше да се спре пред нищо, докато същата участ не сполетеше и Кара.

А всеки, който посмееше да застраши живота на неговата любима — какво пък, Тод смяташе да се разправи с тях, без да обръща внимание на методите. Да, той беше ченге. Но и мъж.

— Нямам доказателства, че за смъртта му е виновен Найл.

Смит колкото и да изучаваше останките, нямаше да намери нищо, което би указало, че демонът е виновен за възпламеняването на инкуба.

Кара извади крака от водата. Изправи се бавно и се обърна към него.

— Смяташ да го оставиш на мира?

Брукс мрачно кимна.

— Засега. — Ако негодникът в бъдеще извъртеше нещо подобно, Тод не смяташе да му прощава. Но засега, според резултатите от това разследване, той просто нямаше избор.

— А какво реши за нас? — Очите на Кара се сливаха с мрака на нощта. — Сега, когато случаят е разрешен, ние също ли се разделяме?

„Какво?“ Тод я хвана за ръцете и я притисна към себе си, отбелязвайки си нежността на кожата ѝ.

— Ти това ли искаш? Да се избавиш от мен?

Боже, той се надяваше, че не такава беше желанието ѝ, защото ако тя го зарежеше сега...

Той никога нямаше да бъде предишният.

— А мен ли желаеш ти? — попита го тя. В гласа ѝ имаше отчаяние, съзвучно с неговото собствено. — Детектив Тод Брукс, ти наистина ли ме желаеш? Сукубата, която ще се наложи да запознаеш със семейството си? Жената, която винаги ще се отличава от другите, тази, която...

— Ще бъде моя. — Не въпрос, а констатация на факт. В сърцето му Кара вече му принадлежеше. И щеше да продължи да бъде негова. Завинаги. И не му пукаше какво щяха да си помислят роднините му. Още повече че от тях не бяха останали толкова много; само няколко братовчеди, пръснати из различните щати. — Проклятие, сладка, мен

повече ме притесняват твоите роднини. — Как биха се отнесли те към факта, че в семейство им щеше да се появи смъртен?

— Цял ден — продължи Тод — си мислех за теб. Желаях те. Искях да те докосна, отново да усетя вкуса ти и... — прекъсна изречението си, защото беше зажаднял за нея и нямаше сили повече да търпи. Целувката беше настоятелна, почти болезнена, но Кара му отвърна със същата страст. Устните ѝ жадно се опитваха да утолят глада си; глад, който Тод добре познаваше.

Страхът да не я изгуби направо го гризеше отвътре. Бореше се с дрехите ѝ и почти разкъса тънката материя на блузата ѝ, за да се добере по-бързо до тялото ѝ. Изпитваше нужда да докосне нежната ѝ кожа; точно сега, това беше много по-важно за него от въздуха, който му беше необходим за дишане.

Брукс искаше да ѝ покаже колко е хубаво онова, което се случваше между тях. И колко хубаво щеше да бъде винаги.

Но Кара вдигна ръка, сложи я върху гърдите му и се опита да го отмести. Той повдигна глава.

— Тод... за теб това е нещо повече от секс, нали?

Въпросът прониза гърдите му.

— Скъпа, нима трябва да питаш? — Този път, когато Брукс я целуна, устните ѝ бяха меки и нежни. — Ти си в мен, Кара! В сърцето ми. По дяволите, не мислех, че някой може се доближи толкова много до мен и да ме опознае така, както го направи ти. — И дори не предполагаше, че може да изпитва нужда от някого така, както се нуждаеше от нея. — Аз ти казах, че ще те последвам дори и в Ада. — Вдигна ръце и обхвана с тях лицето ѝ. — Говоря сериозно. Бих направил всичко за теб.

— Ти... ти да не искаш да кажеш, че... — тя се запъна и поклати глава. Изражението на лицето ѝ беше замислено, а в очите ѝ светеше недоверие.

Тод я притисна по-силно към тялото си.

— Сладка, нима не разбираш? Ти си моя... Жената, която винаги съм искал да намеря, но дори не се надявах да открия. — Наложил му се да преглътне, за да овлажни пресъхналото си гърло. — Зная, че не съм достатъчно добър за теб, но ще се опитам. Аз съм обикновен мъж, който изведнъж е успял да се сдобие с нещо вълшебно. — Беше време да забрави за гордостта си. — Обичам те, Кара. Обичам всяка частица

от теб! И ако ми позволиш, до края на дните си ще ти доказвам колко добре може да ни бъде заедно.

Върху лицето ѝ бавно разцъфна усмивка, а мракът в очите ѝ се смени със светлина.

— Ти ме обичаш?

— Повече от всичко на този свят. И от Другия също. — Чиста истина. По дяволите, Брукс се молеше Кара да изпитва към него поне частица от онова, което той изпитваше към нея. Тя със сигурност не беше равнодушна и ако му дадеше достатъчно време, щеше да направи всичко, за да я убеди, че отношенията между демон и човек имаха бъдеще.

— Зная, че не започнахме по най-добрия начин. — Това беше много меко казано. — Бих искал да те срещна просто така, без това да има връзка с разследването. Например, да те видя, докато пееш. — Това не би променило чувствата му, но помежду им щеше да има по-малко подозрения и недомлъвки.

Кара вдигна ръка и прокара пръсти по лицето му.

— Знаеш ли, малко преди да се срещнем, бях решила да приключа със секса.

Тод бавно поклати глава, напълно потресен. Нима сукубите бяха способни на това?

Тя тихо се разсмя.

— А след това срещнах теб и това преобърна в мен всичко. Всичко.

Той така се надяваше, че Кара има предвид...

— Обичам те, Тод Брукс, и ще те обичам още много, много дълги години от моя живот.

Тя го обичаше. Истинско чудо.

Брукс буквално я смачка в прегръдката си. Нахвърли се с целувка върху нея, прониквайки с език в устата ѝ, вкусвайки Рая, за който беше закопнял.

Искаше този път да бъде бавно и нежно, но емоциите им от взаимно признатите чувства бяха прекалено силни, а страстта и желанието — прекалено необуздани.

Ръцете им се боричкаха, опитвайки се колкото се може по-бързо да се избавят от дрехите. Под напора им платът се предаде след няколко секунди. Брукс впи жадно устни в гърдите ѝ. Ближеше,

смучеше, целуваше, галеше; и едновременно с това смъкваше шортите ѝ. Свали бикините ѝ и откри, че нежното ѝ лоно вече е влажно и очаква ласките му.

Пръстите на Кара се справиха с копчетата на дънките му, свалиха ципа и... възбуденият му член се озова на свобода. Силен. Твърд. Готов. И толкова нетърпелив, че на върха му вече се беше показала прозрачна капка.

Нямаше сили да чака. Брукс се насочи към шезлонга и почти рухна върху му, придърпвайки и Кара след себе си.

Тя разтвори бедра и падайки го оседла, като плъзна влажната си и гореща плът по пениса му.

Още една дълбока целувка. Устни. Езици. Опитване. Завладяване. Брукс я докосваше с ръце — отчаяно, безразсъдно — галейки тялото ѝ.

Пръстите на Кара се свиха около възбудения му член. И започнаха да го притискат, да го ласкаят... Толкова умело, че той почти изгуби съзнание.

Едва успя да откъсне устните си от нейните и да пророни:

— Не мога... да чакам...

Усмивката ѝ можеше да съблазни дори светец, а какво оставаше за едно обикновено ченге.

— Това е добре.

Тя се повдигна, насочи го към себе си и вкара само връхчето му. Брукс се тласна нагоре в същия миг, в който Кара започна да се отпуска върху него. Стоновете им се сляха, когато потъна докрай в нея.

Когато стегнатата плът на Кара го обхвана и стисна здраво, за него вече нямаше път назад. Опря ръце в циментовия под, за да не се преобърнат от шезлонга и започна да движи бедрата си срещу нейните. Силно. Бързо.

Над тях се разстилаше нощното небе. Милиони звезди блестяха над Кара, а Тод се извиваше нагоре, потапяйки се в най-горещият Рай, докато ги гледаше — тях и своята сукуба.

Очите на Кара сияеха със светлина, излизаща от дълбините на мрака. Ръката ѝ лежеше върху гърдите му, точно над сърцето.

Плътта ѝ отново се сви — конвулсивно движение, от което той заскърца със зъби и простена името ѝ.

От оргазма ги деляха няколко секунди, но, по дяволите... на Тод не му се искаше да свършва.

Искаше да е в Кара. Завинаги.

Бедрата ѝ се удряха в неговите. Беше мъчение само да гледа голите ѝ гърди. Затова не издържа, повдигна глава и обхвана с устни зърното ѝ, след което отново нахлу в тялото ѝ.

Топлината от дланите ѝ пареше кожата му. Магията се сгъсти във въздуха и се завъртя около тялото му.

Мощният оргазъм го разтърси; светът избухна и се разпадна в блестящ звездопад. Милиони звезди. Удоволствието го изпълваше, докато Тод ритмично се движеше в Кара, потапяйки се в огнените ѝ дълбини и напълвайки я с горещото си семе.

Тя извика името му, когато магията прониза телата им. Бедрата му се извиха към нея, плътта ѝ се сви и леката тръпка, разтърсила тялото ѝ, премина и през неговото.

Тод облизваше гърдите ѝ, усещайки как спазмите на удоволствието я разтърсват.

След това повдигна ръце от пода и я прегърна.

Сърцето му наруши ритъма си, когато я погледна в лицето.

Неговата Кара.

Магията все още кръжеше във въздуха; сила, от която дори и сега се излъчваше топлина и която препращаше енергия в неговото тяло.

Брукс я целуна още веднъж, усещайки вкуса и силата на жената, за чието обладаване беше готов да се сражава дори със самия дявол.

И може би го беше направил.

Полицейският участък отдавна беше опустял, когато Смит тихичко почука на вратата на кабинета на Дени МакНийл. Наближаваше полунощ, но тя добре знаеше, че капитанът е в стаята си и работи. И макар че щорите на вратата бяха спуснати, приглушената от тях светлина заливаше пода.

— Влез! — Както обикновено гласът на капитана беше твърд и неприветлив.

Смит изправи рамене и автоматично прокара ръка през косата си, след което прекрачи в стаята, вдигнала високо глава.

Видя как очите на МакНийл се разшириха от изненада, когато я видя.

— Доктор Смит.

Аха, значи отново беше станала доктор? Сложи доклада си върху бюрото му.

— Моите изводи след обстояния преглед на тялото на Камерън Комак.

МакНийл остави химикала.

— Бързо направено.

Е, всъщност от тялото не беше останало толкова много, така че нямаше как да се забави с изследванията.

— Е, какви са те?

Макар че изводите не бяха толкова еднозначни. Смит имаше чувството, че отсега нататък доста често щеше да ѝ се налага да се сблъсква с подобни неща.

Мисълта, която преди я караше да нервничи, сега предизвикваше други чувства. На практика, такива дела се превръщаха в... предизвикателство.

Тайните ѝ посещения при Емили започваха да дават плодове. Не всички Други бяха въплъщение на злото. Сега Смит го разбираше. И приемаше.

Погледна капитана в очите.

— Не са за протокола, предполагам! Аз смятам, че господин Комак се е самовъзпламенил.

МакНийл не мигна.

— Самовъзпламенил ли?

— Хм. Изглежда, че огънят е тръгнал отвътре... т.е. изобщо не така, както става при запалване с помощта на бензин или...

МакНийл вдигна ръка.

— Върни се на тази част, където по-рано спомена „отвътре“.

Това беше лесно.

— Мисля, че огънят се е разгорял в тялото на господин Комак. И по-точно — някъде в областта на сърцето.

— Проклятие!

Да, Смит очакваше подобна реакция. Капитанът посочи към доклада.

— И това го няма там, нали?

— В моя доклад е написано, че причината за възникването на огъня не е установена. — Което си беше чиста истина. Тя не знаеше как се беше появил огънят. А само къде.

— Благодаря, докторе. Засега това ми е достатъчно.

Той я отпращаше. Смит се намръщи.

— Значи ли това, че случаят е приключен?

— Моите момчета намериха неопровержими улики, доказващи съпричастността му към убийствата. — Устните на капитана трепнаха в насмешка. — Скоро след като той загина в огъня, чиято причина ти не успя да установиш, Гит претърси квартирата му и намери шибаната стена, която толкова много обичат да правят в домовете си серийните убийци. Така че, да, делото на Госпожата-Убийца е закрито.

— Но ще има и други случаи, нали? Подобни на... този.

МакНийл стана от стола, който протестиращо изскърца. Раменете на капитана бяха широки и толкова силни, а лицето му... Смит винаги беше смятала, че капитанът има лице на воин.

— Подобни дела винаги ги е имало. Единствената разлика сега е, че няма да го крием от теб и няма да прибираме подозрителните трупове, когато се окажат на твоята маса. — Дени заобиколи бюрото. — Ще имаш ли проблем с това?

Другите все още я плашеха. Всъщност, само някои. Като например онзи, който беше успял да подпали Камерън Комак отвътре. При това Смит разбираше, че беше крайно време да започне да се доверява на Другите, които познаваше отдавна — като Колин, например. Както и на този, който беше допуснала в сърцето си преди много време.

— Не, те няма да са ми проблем. — Тя нарочно бавно го обходи с поглед. — Но с теб... може би ще имам.

Смит повдигна очи към лицето му тъкмо навреме, за да забележи как МакНийл потръпна.

— Това вече го обсъдихме. Аз не възнамерявам да ти досаждам и да проявявам към теб личен интерес, доктор Смит...

— Ах! Виждаш ли, точно това е моят проблем! — Тя съкрати разстоянието между тях. Сложи ръце върху раменете му и продължи: — Аз искам... да ми досаждаш. — След което го целуна. Страстно.

МакНийл обви своите около нея и я притисна към гърдите и сърцето си.

Точно там, където тя желаше да бъде.

Целувката им беше жадна, дива, отчаяна... точно както и нуждата му от нея.

О, Боже, той толкова ѝ липсваше!

Смит притисна ръка между телата им и започна да разкопчава копчетата на ризата му.

МакНийл се откъсна от устните ѝ.

— Наталия... По дяволите, скъпа! Не се дразни и не ме карай да повярвам, че отново ме желаш, ако...

— Винаги съм те желала. — Пръстите ѝ бяха замрели върху гърдите му. — Дори когато ти се държеше като пълен кретен. — Защото една такава дреболия като, например, говоренето с животни, нямаше да я отблъсне.

Време беше отново да заяви правата си върху своя мъж.

Погледна към бюрото му и дори не се опита да скрие усмивката, появила се върху устните ѝ.

— Не искаш ли да си освежиш спомените?

Страстното ръмжене на МакНийл беше по-добро от думи.

Кара наблюдаваше спящия Тод. Изучаваше сенките под очите му и леко наболата брада по страните му.

Слънцето бавно се издигаше над хоризонта, а тя все още го гледаше. Имаше още нещо, което трябваше да сподели с него. И в мига, в който той отвореше очи и ги спреше върху нея в утринната светлина, щеше да бъде идеалният момент да му открие още една своя тайна.

Тя не го беше споделяла с никого до сега, но Тод трябваше да го знае. Затова, когато клепачите му потрепнаха и сънените му кафяви очи се спряха върху нея, Кара изпита моментен страх.

Но след това Тод вдигна ръка и погали с пръсти скулата ѝ.

„Той няма да си тръгне!“ Увереността се настани в сърцето ѝ.

— Тод — името му се отрони като шепот от устните ѝ. — Аз искам... трябва да ти кажа нещо.

Той се усмихна и бавно се обърна настрани. През нощта отново се любиха. Бавно и нежно.

— Аз... Ти все още не си го забелязал, но скоро това няма да може да се скрие от очите ти. — Кара облиза устни. — Ако останеш с мен достатъчно дълго, хм..., ти ще започнеш да забелязваш странични ефекти.

Сънливостта изчезна от очите му и тялото му се напрегна.

— Странични ефекти?

— Ами... да. — Разговорът не беше от най-леките. Тя знаеше, че щеше да бъде такъв, затова го отлагаше толкова дълго.

— За какво по-точно говориш?

Добре, той явно нямаше намерение да изпада в паника.

— Тод, ти никога не си ме питал на колко години съм.

— На двадесет и осем. Видях годината ти на раждане в документите ти...

— Аз не съм на двадесет и осем.

Той примигна.

— Ами, изглеждаш точно на толкова.

Така беше. И то от доста отдавна. И така щеше да бъде още дълго време занапред.

— Силата, която сукубата получава от сексуалната енергия... ами, тази сила частично ни подмладява.

Между веждите на Тод се появи бръчка.

— Нещо съвсем не те разбирам, скъпа.

— Добре, слушай сега — въздъхна Кара. — Сексът за сукубата е като потапяне във фонтана на вечната младост. — Това беше една от причините, поради която демоните на секса не можеха лесно да бъдат убити. Защото оставаха завинаги в идеалната възраст, на върха на здравето и жизнената си сила... Да, срещу това нямаше какво да се направи.

Очите му станаха кръгли, а от устните му се отрони шумна въздишка.

— Мамка му стара! — Тод подсвирна още веднъж. — Искаш да кажеш... имаш предвид, че ти си безсмъртна?

Нещо такова.

— Когато съм с теб и ние си обменяме енергия, ти също се къпеш в този фонтан. — Тя спря за малко и усети, как започва да се поти от вълнение. — Ако останеш с мен и всичко си остане така — аз

няма да вземам от енергията ти, а ще си я поделяме един с друг... Твоето тяло ще се обновява също като моето.

Разбира се, той никога нямаше да може да придобие силите на Кара — все пак Тод не беше роден инкуб.

И нямаше да живеят вечно. Кара не беше безсмъртна в прекия смисъл на думата. Такива свръхестествени същества изобщо бяха останали много малко. Но на тях с Тод... ами, на тях двамата щеше да им бъде отредено повече време, отколкото на обикновените смъртни.

— Та ето, това са тези странични ефекти, за които говорих... Ти няма да имаш побелели коси и бръчки и...

— Ти шегуваш ли се! Боже! — Брукс скочи, а върху лицето му беше изписано изумление.

Кара поклати глава в отрицание.

— Не.

Тя му даде малко време, за да осъзнае чутото. След което се изправи до него и дръпна завивката върху себе си, за да се прикрие.

Тод замислено потъркваше брадичката си.

— Хм-м-м. Значи сега жените ще започнат да ме преследват, защото ще мириша на най-добрия секс в живота им?

За тях щеше да бъде по-добре да не го правят, защото Кара би ги поразкрасила доста.

— Не. Единствените изменения ще бъдат увеличената продължителност на живота и младостта ти. — Във всеки случай, тя беше чувала само за тези последствия от съвместния живот на смъртен и сукуба. Това, че енергията обновяваше телата им, беше съкровена тайна, която можеше да бъде споделена единствено с техния любим.

А Тод беше нейната половинка. Завинаги.

— Сега знаеш още една моя тайна — каза Кара и вирна брадичка. — Така че, да останеш или да си тръгнеш... — защото за Тод изобщо нямаше да бъде лесно, с живот по-дълъг от нормалното, да вижда как губи хората, които беше обичал и на които беше държал. — ... решаваш ти.

— Да си тръгна? — повтори въпроса ѝ той. Хвана ръцете ѝ, превъртя се с нея и я притисна по гръб на леглото със собственото си тяло. — Повярвай ми, сладка, не смятам да ходя никъде. — Целувката му беше гладна и жарка. — Аз съм точно там, където искам да бъда, и с жената, с която мечтая да прекарам останалата част от живота си.

От тези думи сърцето на Кара затуптя по-силно.

— Сигурен ли си? Помисли си, Тод. Аз няма да мога само да вземам от теб. Това дори не смятам да го коментирам. — Продължителните отношения със сукуба без обмяна на енергия водеха до смъртта на човека. — Ти ще се различаваш от роднините, от приятелите си. — Той трябваше да разбере, до какво щяха да доведат отношенията му с нея. — Можем да приключим с това сега — продължи тя. — Докато ти все още не си се изменил и докато все още нищо не се е случило...

— Прекалено е късно — простичко каза Тод. — Аз вече не съм този, който бях.

„Какво? Не, той не можеше да е...“

— Още в мига, в който те видях, аз се промених — и Брукс поклати глава. — Не искам да се връщам към предишния си живот. Оставащите ми дни, колкото и да са те, искам да ги прекарам с теб.

О, това прозвуча добре! Кара се опита да се усмихне, защото усещаше, че още съвсем малко и... ще се разплаче като малко момиченце.

— Както разбирам, моята последна тайна не те притесни?

Устните му се извиха в полуусмивка, поради което върху страните му се появиха трапчинките, които тя толкова харесваше.

— Сладка, твоите тайни не могат да ме притеснят. А и зная, че имаш още много.

Дъхът на Кара едва не спря.

— Наистина ли?

— Но един ден ще ги узная всичките — и той целуна устните ѝ. — Всяка... — още една целувка — ... една... — близна я — ... до последната.

— Ти... ах... и така знаеш всичките ми тайни.

— Не всички — прошепна Тод в устните ѝ. — Но един ден все някога ще ги науча...

След това се наклони и притисна устни към чувствителното местенце върху врата ѝ. Страстта ѝ отново се пробуди.

Извивайки се под него, Кара осъзна, че Брукс беше прав. Тя наистина имаше още няколко тайни. Нищо толкова опасно, но...

И може би... може би той щеше да ги открие всичките.

Но първо тя щеше да се постарее да узнае неговите тайни.

Нямаше търпение да започнат тази игра.

Добре че пред тях имаше още толкова време.

Дълги дни, дълги нощи, умопомрачаващ секс и... няколко тайни.

Отношенията им можеха да излязат извън контрол, но Кара нямаше нищо против.

На практика, точно такъв трябваше да бъде животът на една истинска сукуба.

Див, необуздан... и дяволски удовлетворяващ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.